3 1761 07461861 2

MØRUPPERNE.

TREDIE SAMLING.

Digitized by the Internet Archive
in 2011 with funding from
University of Toronto

http://www.archive.org/details/mruppernescene03ml

MØRUPPERNE.

SCENER OG PERSONER

FRA

DET KJØBENHAVNSKE SELSKABSLIV.

AF

CARL MØLLER.

TREDIE SAMLING.

KJØBENHAVN.

GYLDENDALSKE BOGHANDELS FORLAG (F. HEGEL & SØN).

GRÆBES BOGTRYKKERI.

1894.

LIBRARY
APR
12
1983
UNIVERSITY OF TORONTO

PT
8883
McMa
v. 3

Indhold.

I.	Illumination	Side 1
II.	Efter Festen	— 17
III.	Nymodens Ønske-Sedler	— 33
IV.	Middag for Personalet	— 40
V.	Indland og Udland	— 56
VI.	Nymodens Huskesedler	— 67
VII.	Haandværksfolk	— 82
VIII.	Konfirmation	— 116
IX.	Guldbryllupsstads	— 154
X.	Jul paa Landet	— 183
XI.	Tivoli-Jubilæum	— 231

I. Illumination.

Naturligvis have Morupperne med den mest levende Interesse fulgt Udstillingen i Sommeren 1888 lige fra Aabningsdagen, hvor de vare i høj Grad forbitrede over ikke at kunne komme med til selve Højtiden, til Slutningsfesten, hvor de sorgede for at faa en saa iojnefaldende Plads som muligt paa det store Fotografi af Afskedsgjæsterne, hvilket især fortrinlig lykkedes Fruen ved i det afgjorende Øjeblik at dreje Hovedet, saa hun blev begavet med elleve Næser, toogtyve Øjne og et Par Hundrede flagrende Hattebaand. Det kan imidlertid ikke skjules, at de paa Slutningen begyndte at blive noget trætte af Herlighederne, og hertil bidrog det ikke saa lidt, at Morupperne i Sommer først ret havde faaet at vide, hvor utroligt mange Slægtninge og Bekjendte de havde rundt om i Provinserne; thi vel har det sine Behageligheder at tilhore en anset og udbredt Familie, men dermed stiger ogsaa Bekostningerne, naar man skal være Vært for denne Familie. Tilsidst blev Familieforholdene endnu mere fortvivlede ved, at Morup erklærede, at nu var hans „Moster“ saa syg, at hun ikke kunde mere,

og derfor maatte de slaa af paa Flothederne i Udstillingen, da han var for stolt til at henvende sig til „Onkel" om et midlertidigt større Laan. I den sidste Maanedstid var Fru Morup derfor henvist til at ernære sig af Mælk og Brød paa Grund af Prisbilligheden paa Fødevarerne i det arbejdende Mælkeri, og hun kunde vel narre de provinsielle Morupper med, at hun trakterede dem der, dels fordi de ved Gud skulde smage det, og dels fordi det var saa vanskeligt at faa Noget andetsteds; men sin Mave kunde hun ikke narre. Denne Mælkekur tog hendes sidste Kræfter, og hendes Interesse for Udstillingen svandt, saa meget mere som Tombolaen ikke var saa galant at lade hende vinde de tusinde Kroner, hvortil hun havde sat sit sidste Haab, men spiste hende af med en Anvisning paa fem Kroner, der stod hende i toogtredive, og som endda hverken Handskemagere eller Galanterihandlere vilde tage for mere end halvfemte Kroner.

Stik imod sine tidligere Vaner belavede Morupperne sig derfor paa at hvile ud i Vinter og leve et stille, sparsommeligt Familieliv, helliget til Minderne om Sommerens mangetungede, sprogselskabelige Glæder, og saaledes hengled da ogsaa den første Snes Dage af Oktober Maaned, uden at Familien endog lod sig lokke af Privattheatrene, som experimenterede med at forhøje den ordinære Billetpris nedad, saa det blev til halv Pris. Men saa kom Morupperne til at sande Betydningen af det gamle Ord, at Ingen har Ro længere, end hans Nabo vil.

Man havde et Par Gange i Familieraadene ved Aftensbordet drøftet Spørgsmaalet om, hvor vidt man

skulde illuminere paa Kongens Jubilæumsdag eller ej, og med sjælden Enstemmighed var man bleven enig om, at man nok kunde skulke fra det, da man ikke boede paa Strøget, — der var saa meget Andet, man kunde bruge de Penge til, som det vilde koste. Men saa hændte der en Dag det Uheld, at en af Fruens Veninder holdt Fødselsdag, og ved Gratulationschokoladen her blev der ikke talt om Andet end Illuminationen. Hvad den gode Kone hørte der, omstemmede hende ganske med Hensyn til det vigtige Spørgsmaal, og hun var aldrig saa snart kommen hjem og havde taget Plads ved Middagsbordet, før hun paany satte Spørgsmaalet paa Dagsordenen, fornuftigvis under den blide Form, at man dog vist blev nødt til at være med, for alle Folk illuminerede jo. Mørup var imidlertid ganske umedgjørlig den Dag, hvad enten det nu skyldtes den noget sløje Beværtning med klar Suppe og Pandekager — paa de Dage, hvor Fruens Veninder holdt Fødselsdag med Chokoladeselskab, var den mørupske Middagsmad mærkværdigt nok stedse højst tarvelig —, hvad eller det skrev sig af andre Grunde, og Fruen saae sig derfor nødt til at opgive at indvirke paa ham. Hun gjorde dette paafaldende hurtigt, men det er ikke til at undres over, naar man erfarer, at Fruen af en praktisk Veninde havde faaet Anvisning paa, hvilken Vej hun i Nødsfald skulde gaa. Da Mørup endnu om Aftenen var lige uimodtagelig for sin Ægtemages overtalende Argumenter, besluttede hun sig til at følge det givne Raad.

Næste Formiddag kunde Fru Mørup ses at begive sig ned til Ejendommens Vicevært, en mindre Skræder-

mester, som i Øjeblikket just var i Færd med i Skjorteærmer, med Briller paa Næsen og Maalet om Halsen at skjære en Vinterfrakke til. Den brave Mester blev saa altereret, da han hørte Grunden til Fruens Komme, at han nær ved et Klip havde reduceret Vinterfrakken til en Vest og taget sin egen Næsetip med i Tilgift.

„Jeg illuminere po Huset? Nej! Jeg tænde Gas i Krone i Stue som gemenlig og lade fem være lige meget,“ udbrød han, der var saa dansk som Nogen, men havde staaet i Lære hos en tydsk Mester og derfor troede, det hørte med til Professionen at tale gebrokkent.

„Naturligvis er det en frivillig Sag,“ svarede Fruen, „naturligvis! Men hvad tror De, Folk vil sige, naar alle vi Andre illuminere, og der er mørkt hos Dem som i Graven.“

„De ville sige, det være daarlig Gas!“ formodede den skræderlige Vicevært. „Hvor skal jeg armer Mand fo Raad at lyse op i disse daarlige Tider, hvor Folk lade vende deres Klæder en tre—fire Gange, inden de dem kassire?“

Fruen mærkede, at han var lettere at faa til at give Kjøb end hendes egen Mand, og hun begyndte derfor et længere Foredrag, i hvilket hun blandede nationale Hensyn sammen med Udsigten til de mange Stearinpletter, han vilde komme til at tage af sine Kunders Tøj. Det lykkedes hende herved at faa den lille Skræder til at se Sagen i et andet Lys og tilsidst endog faa ham til at indse Nødvendigheden af, at han i sin Egenskab af Vicevært gik om til Stedets Beboere og opfordrede dem til at illuminere.

Det diplomatiske Referat, som Mørup samme Aften modtog af sin Kone om denne Sammenkomst, gik ud paa, at hun tilfældigvis havde truffet Viceværten, som mente, der burde illumineres, og nu gik om til deres Husfæller for at træffe Aftale i saa Henseende.

Mørup erklærede med et let Suk, at han skulde tænke over Sagen; men Fruen ansaa dette for ganske unødvendigt, da de vel ikke agtede at opføre sig anderledes end alle andre velopdragne Folk, og haabede ikke, han tænkte paa at blamere sig selv og hele Familien for et Par lumpne Stearinlys af dem til otte paa Pundet, som godt kunde bruges, da det ikke skulde vare mere end et Par Timerstid.

I de nærmeste Dage fik den kjære Kone uformodet nogle Allierede i sin Søn. Studenten, som meddelte forskjellige Projekter om, hvorledes „Foreningen“ skulde illumineres, derpaa i den anden merkantile Søns Meddelelser om de storartede Arrangements med Dekorationer og Gassole, som paatænktes i den Forretning, hvor han var, og endelig i den mindste Podes om det Lyshav, hvori hans Skole paa Festaftenen skulde straale, hvilket gav Studenten Anledning til en ondskabsfuld Brander om, at Skolebestyreren hellere skulde sørge lidt bedre for Oplysningen til daglig Brug.

Mørup vaklede stadig, men Kommunalbestyrelsens Erklæring om, at der haabedes paa Illumination i alle anselige Gader, slog Hovedet paa Sømmet, da Fruen bestemt paastod, at de maatte flytte, hvis Mørup ikke vilde hævde Gadens Anseelse ved at sætte Lys i Vinduerne. Tillige fremkom hun med de mest uheldsvangre

Profetier om, at Ruderne vilde blive slaaede ind hos de uoplyste Medborgere, og forebragte det gruopvækkende Rygte, at Politiet paa Festaftenen vilde gaa omkring med Vejviseren i Haanden og notere alle de Beboere, hos hvem der ikke var illumineret, i den mistænkelige Protokol. Da Morup dog endnu stedse syntes at være af af den uforgribelige, for hende ubegribelige Mening, at det var baade morsommere og prisbilligere at gaa ud og se paa andre Folks Illumination, kjorte hun omsider op med det Argument, at han ogsaa maatte tænke paa alle de dejlige Lysestumper, som de fik tilovers, og som kunde bruges saa udmærket til hans L'hombrepartier, hvad der var den rene Gevinst, — det vil sige Lysestumperne, ikke L'hombren. Saa sukkede Morup atter, opgav at tænke paa Sagen og bad hende tage sig af Arrangementet.

Fruen satte sig strax i Aktivitet og begyndte en Rundtur til de forskjellige Medlemmer af Familiens Omgangskreds for at anmode om Laan af Lysestager; det gjorde lige meget, hvad de vare af, hvordan de saae ud, hvor hoje eller lave de vare, eller til hvormange Lys de vare beregnede, hun skulde nok faa stillet dem op, saa det lignede noget. Hun fik imidlertid alle Steder Afslag, med storste Beredvillighed stillede hendes Bekjendte alle deres Lyseredskaber til hendes behagelige Disposition baade den 14. og den 16. November, men kun ikke den 15., og vare i det hele lige saa velvillige som den galante Mand, der nægtede at laane sin Paraply ud i Regnvejr, da han saa selv havde Brug for den, men lovede, at den skulde være til Tjeneste, saa snart det blev Tørvejr, hvilket Tilbud aldrig vides at være blevet modtaget.

Mødig og skuffet vendte hun sent paa Eftermiddagen hjem fra sin mislykkede Expedition og forelagde ved Aftensbordet sin kjære Familie det Spørgsmaal, hvad i Alverden hun nu skulde gribe til, eftersom hun nu var en ulykkelig Kone med kun halvt saa mange Stager, som hun skulde bruge, selv om hun tog de to Kandelabre fra Sølvbrylluppet med, skjønt de jo rigtignok var til fem Lys hver, men den Aften godt kunde nøjes med tre, da de kun skulde ses fra den ene Side.

Mørup berettede om en Ungkarl af hans Bekjendtskab, der hjalp sig med Cigarkasser, i hvilke han placerede Lysene i vaadt Sand, medens han beklædte selve Kasserne med Guldpapir, hvorved han nærede et lønligt Haab om, at de fra Gaden skulde tage sig ud som Messing-Jardiniérer. Og Studenten fortalte om en praktisk Kollega, som agtede at bygge Flaskepyramider i sit Vindue, begyndende med en halv Bajerflaske, og endende med en Petroleumsflaske, og saa havde samme Praktikus bedt en Del Kammerater til Gilde; men hvis der skulde Lys i alle de Flasker, som de tømte, saa vilde der blive voldsomt illumineret ved det Sold. Fru Mørup fandt imidlertid ikke Behag hverken i Sandmandens eller Ølmandens Fremgangsmaade og lovede istedetfor selv at finde paa Noget.

Fra den næste Morgen blev Konen en mere end almindelig ivrig Avislæserinde, idet hun gjennempløjede hvert Blads Avertissementspalter for at finde Tilbud om de billigste Lyseopstillinger og derefter lægge sin Rute, naar hun senere paa Dagen gik ud i Butikerne og paa Værkstederne for at se paa Sagerne. Men det faldt

hende meget vanskeligt at bestemme sig formedelst den overvældende *embarras de richesse*. Den ene Dag var det Gibsstager, hun holdt paa; den næste foretrak hun Træpyramider, da disse vare lige saa billige og saae ud af meget mere, næsten som ved en Illumination af Bazaren i Tivoli; den tredie Dag betoges hun af en hæftig Forkjærlighed for Staaltraadsstager, især da hun i Avertissementet læste, at de største af dem tillige kunde bruges til Juletræ, for tænk! hvor det var dejligt mange Penge at spare til Julen; og den fjerde Eftermiddag gjorde hun en Udflugt ud til Cirkushaven for at se, om Talgfakler var noget for hende.

Under hendes Overvejelser af Sagen faldt det hende en Dag ind, at det bedste dog vilde være, om hele Huset blev ensartet illumineret, eller at der i al Fald blev en vis Stil i Belysningen, og hun udkastede i den Hensigt en Plan, hvorefter Stueetagen skulde prydes med seks Lys i hvert Vindue, første Sal med fem, og saaledes aftagende efterhaanden, som man kom til Vejrs, saa at øverste Etage maatte nøjes med to Lys, hvilket Projekt formentlig omtrent svarede til de forskjellige Beboeres Pengevilkaar. Begejstret over sin Ide ilede hun ned til sin Ven, Viceværten, for at meddele ham den.

Havde hun ventet, at den gode Skræder af Henrykkelse over Planen skulde have givet sig til at springe Buk over Klædestablen paa Gulvet, blev hun højlig skuffet; thi istedetfor jog han den store Tilskjærersax ned i Bordet, hvor den blev staaende paa sin ene Taaspids, rystende og dirrende som en usikker Solodanser, og raabte hæftigt: „Aa, jeg saa gal i Parykke paa Hovede

for al den Besværlighed, som mig den Illumillumination bekommer!“

„Men Gud, hvad er der i Vejen?“ spurgte Fru Morup, ganske forskrækket over Mandens Hæftighed.

„Hvad i Vejen? Der det i Vejen, at Ingen veed Besked med sig selv, og jeg ikke er redelig paa noget af den hele Stads. Dem paa første Sal sige, de illuminere, naar dem i Stue illuminere, og dem paa andre Sal sige, de illuminere, naar dem paa første Sal illuminere; men saa jeg kommer op til tredie Sal, og saa komme „Hummel“ . . .“

„Hummel? Der boer jo Ingen, der hedder Hummel, deroppe.“

„Nej, jeg mener Ulykke, Malhore.“

„Naa—aa, Humlen! Nu forstaar jeg! Naa, saa kommer Humlen, lad os faa Humlen!“

„Jo, den halve Etage, De veed Nielsens, ville nok være med, naar baade Stue og første og andre Sal være med, men saa jeg gaar til andre Halvdel, De veed Petersens, og de være ikke saa royale, og Manden, som er stærk Politiker tilvenster, bande Sate gale paa ingen Lys i sine Vinnever.“

„Men Gudbevares, hvad ligner det? Sagde De da ikke, at alle vi Andre vare enige derom?“

„Jo! Men han svare, han ikke bryde sig om alle vi Andre, han være fri Mand i fri Stat og rulle Gardine ned, naar han have Lyst, og rulle op, naar han have Lyst, men han ikke kunne lyse for Nogen.“

„Og jeg, som altid har anset ham for et honnet og dannet Menneske, — der kan man se, hvor man

kan tage fejl! Men det kan ikke gaa an, det vil jo se rædsomt ud, naar de mangler Lys i den ene Halvdel af en Etage."

„Ja, Huset komme til at ligne en Frakke med en Knap, som ikke er der, hvor den mangle."

„Det bliver jo en Skandale! Har De ikke saa megen Myndighed, at De kan sige, De ikke længer vil have de Folk her i Huset?"

„Ak nej, De erindre, jeg ikke være Vært, men kun en simpel Vice."

„Aa ja, Vice og Vice — nu skulde De netop vise, De duer til noget? De risikerer jo, at alle vi andre Beboere siger op; jeg skal i det mindste tale med Mørup derom, for at bo i et Hus, der snart vil blive til Fabel over hele Byen, skal jeg dog ikke have noget af."

„Jeg forsikre, jeg have tigget og bedt, men til forgjæves ingen Nytte. Og jeg have probirt med det, der meget værre, jeg have truet ham! . . . Ikke? . . . Ja, det er ganske sandt! Jeg havde givet ham til Løfte, at sin Kabinet, som trænge haardt til Maleri, skulde blive bemalet, men nu jeg sige til ham, at under det Tilfælde ingen Illumination: ingen Væggemaleri. Men veed De, hvad blot han svare? Nok saa flot og overmoden, at han kunde jo selv gjøre Bekostning, han kunde jo dertil anbringe passende de Penge, han bespare ved lade være med illuminere. Og der ovenpaa han viste mig ligefrem omtrent akkurat herut paa Døren."

Fru Mørup skjænkede ikke den fornærmede Viceværts Fortælling nogen videre Opmærksomhed; hun var helt optaget af at spekulere paa en Plan, og da den

havde antaget fast Form i hendes Bevidsthed, udbrod hun resolut: „De har ikke forstaaet at faa Taget paa ham, min gode Mand. Nu skal jeg gaa til den Herre og tale med ham!“

Med den Kraft, som Indignationen forlener med, hastede hun i kort Galop op ad Trappen; men da hun var naaet til første Sal, gik Galloppen over i et mindre ilfærdigt Luntetrav, og fra anden Sal indskrænkede hendes Fremadskriden sig til den Gangart, hvori Vogne anmodes om at passere Byens Broer: Skridt. Denne aftagende Hastighed maa imidlertid ikke tilskrives nogen Mangel paa Mod, men var ene og alene en Følge af Konens Anlæg for det Korpulente og Asthmatiske, hvilket det ogsaa skyldtes, at hendes Hjerte, medens hun selv steg op ad Trappen, avancerede fra sit sædvanlige Opholdssted op i hendes Hals.

Hvis Fruen under sin Opstigning havde dannet sig den Forestilling at bemeldte Hr. Petersen var en blodtorstig Republikaner, der gik omkring i sin Dagligstue med Pistoler i Bæltet og *sans culotte* Hue paa Hovedet, saa viste Virkeligheden sig at svare kun lidet hertil, idet Manden saae ud som Skikkeligheden og Godmodigheden selv. Synet af ham gjengav da ogsaa Fru Mørup den Energi, hun syntes at have sat til undervejs, og da tillige hendes Hjerte havde indtaget den for det reserverede Plads, fremsatte hun i et veltalende Foredrag Bevæggrunden til sin Visit.

Hun havde knap fuldendt, før Hr. Petersen gav et Forbitrelsens Spring op i Sofaen, hvor han sad, og hvis han tidligere nærmest havde lignet en Due, var han nu

mere at ligne ved en Ørn, saaledes slog han ned i den runde Sofapølse og daskede løs med den, saa Sofaens Fjedre stønnede under Slagene. I Løbet af et Par Minutter strømmede der saa det ene deciderede Afslag efter det andet, hvert motiveret paa sin Maade, men alle endende med forskjellige Tilladelser til en og samme Djævel om at maatte knuse, partere, radbrække eller overhovedet maltraktere ham paa det mest barbariske, hvis han gjorde Andet, end hvad han havde Lyst til.

Fru Mørup blev saa medtaget af denne Ordstrøm, at hun ikke vidste Andet at svare, end at man jo kunde tale om Sagen.

Dette viste sig imidlertid strax ugjørligt, da Hr. Petersen erklærede at have Principer; thi Intet umuliggjør i den Grad en Forhandling, som naar en af Parterne har Principer.

Diskussionen syntes saaledes passende at kunne være afsluttet her; men saa var Fruen saa uheldig at komme med den Ytring, at hun ikke forstod Hr. Petersens Argumenter, og dette gav Manden en kjærkommen Anledning til en længere historisk Udvikling, der begyndte med den franske Revolution og endte med Hundelovens Forelæggelse for det danske Folkething.

Fru Mørup, der ikke havde stort andet Begreb om Politik end, at det var noget kedeligt Noget, man sprang over i Aviserne, rejste sig, fortumlet over at høre, at Revolutionen i Paris kunde sættes i Forbindelse med Illuminationen i Kjøbenhavn, og spurgte til Slut kun sin Husfælle, om det altsaa var hans Mening ikke at ville bøje sig for Majoriteten i Huset.

Hr. Petersens Hjerne manøvrerede endnu saaledes med politiske Begreber, at han nær havde svaret med en Fremstilling af Underhusets Stilling til Overhuset; men til Held for hans Tilhørerinde greb han sig i det og afgav et bestemt Nej.

„Det er Deres sidste Ord? — Godt!" sagde Fru Mørup. „Gudbevares, De har naturligvis Lov til at gjøre, hvad De vil, men den ene Villighed er den anden værd. Jeg turde maaske bede Dem sige Deres Kone, hvem jeg halvvejs har lovet Tørreloftet imorgen, at hun ikke kan faa det, før hendes Tur kommer, ikke et Minut, ikke et Sekund før!"

Med dette Ultimatum forlod hun den republikanske tredie Sal og overlod Hr. Petersen at overbringe sin Kone dette Jobsbudskab. Den gode Mand var sandt at sige ikke glad over denne Kommision, thi der anede ham ikke noget Godt, og det slog da ogsaa ganske rigtigt til, idet hans Kone ved hans Meddelelse brød ud i Veklager over den skrækkelige Politik, der trængte sig ind alle Steder, og nu ogsaa paa Tørreloftet, og hun vidste ikke, hvad hun skulde gribe til; nu stod hun der med alt det Vasketøj, og det paa en Aarstid, hvor der ikke var Tørre i Luften, og det var ogsaa skrækkeligt saadan at lægge sig ud med dem, man boede i Hus sammen med. Og han skulde se, det blev ikke derved.

Det gjorde det heller ikke, thi Fru Mørup gik fra Dør til Dør og opflammede samtlige Husmødre mod Petersens, og de gode Fruer, som nu havde gjort Anstalter til Illuminationen og sat sig i Bekostning med Lys og Stager, gav hende fuldkommen Ret. Allerede

samme Aften slukkede Viceværten Gassen paa Trappen saa tidligt, at Petersens Fremmede maatte stolpre ned ad Trappen i Halvmørke, kun vejledede af det Lys, Tjenestepigen bar, og som kastede Skygger paa de urimeligste Steder og derved fik Folkene til at tumle ned i Ryggen paa hinanden. Den næste Morgen vækkedes Familien Petersen ved nogle øredøvende Bump fra oven, som fik Kakkelovnen til at dirre og ringe Allarm med sine Døre og Vasketøjet til at klinke med sig selv, thi Fru Mørup havde faaet Loftet overladt til Gymnastiksal for sine sportsdyrkende Børn, og senere paa Dagen oplivedes Familiefaderens Manuduktionstimer af et muntert Klaverakkompagnement inde fra det andet Parti i Etagen, hvor „Ein flotter Studio“ og „Den lille Fiskerpige“ tilbragte en overvættes lang Tid „Paa Hjemvejen fra Revuen.“

Efter én lignende Behandling i de nærmest paafølgende Dage kunde selv Petersen ikke mere, — han gav efter i Stridsspørgsmaalet.

Under Fru Mørups Forsæde afholdtes der derefter en Generalforsamling af samtlige Familiemødre, og lige saa mange disse vare, akkurat lige saa mange Forslag fremkom der om tre Lys, fire Lys, fem Lys, Stager, Pyramider, Dannebrogsflag, Grøntdekorationer, osv., osv. Efter en meget lang og meget varm Diskussion blev man endelig enig om Arrangementet, efter at en spydig Forespørgsel fra Fru Petersen, om man ikke ogsaa skulde illuminere til Gaarden, var bleven afvist med den Foragt, som slig Ondskab fortjener, og paa Festdagen vil det Hus, hvori Mørupperne bo, altsaa svømme i et holmbladsk Lyshav, thi under Debatten vare Fordringerne

til Lysenes Antal stegne i en utrolig Grad, idet samtlige Fruer gjorde Goethes Ord til sine: „Licht! Mehr Licht!“

Dette var Morup vel saa nogenlunde forberedt paa, hvad han derimod ikke havde ventet sig var følgende. Igaar overraskedes han ved, at hans Kone i sin mest indsmigrende Tone sagde til ham: „Hør Morup, Du har vel ikke noget imod, at jeg har bedt nogle Venner og Bekjendte til at tilbringe Aftenen hos os paa Jubilæumsdagen?“

„Jo, det har jeg s'gu meget imod! svarede Manden mere aabenhjertigt end høfligt. „Hvor er Du falden paa den forrykte Ide?“

„Jo, for jeg tænkte som saa: naar vi alligevel skal have Stuerne oplyste, som om vi havde Selskab, saa er det i Grunden urimeligt ikke at gjøre Selskab, for saa har man dog nogen Nytte af alle de Lys.“

„Nej, det er dog virkelig for galt! Vi var jo enige om at indskrænke Selskaberne i Vinter.“

„Jamen tænk, vi har jo Belysningen gratis . . .“

„Tak skal Du have! Otte Lys i hvert af de elleve Vinduer, og Lys i Lysekronerne — tror Du ikke, det koster Penge?“

„Aa, Du veed jo godt, hvad jeg mener! Du vil da vel ikke have, vi skal brænde dem for vores egen Fornøjelse? Og naar vi ikke beder Nogen til os, saa risikerer vi jo, at ikke en eneste af vore Bekjendte faar at se, hvor nydelig vi har det, for paa saadan en Aften kommer naturligvis Ingen af sig selv i saadan en afsides Gade.“

„Afsides Gade? Forleden hed det sig, at det var saadan en anselig Gade.“

„Ja, Du skal nu altid kløve Ens Ord! Men det bliver nu ikke anderledes, for jeg har nu bedt dem, og de svarede alle saa glade, at de nok skulde komme.“

— Og det er der ikke Tvivl om, at de gjør. Saa den femtende dennes vil Fru Mørup til sine mange Arter af Selskaber kunne føje en ny Kategori: Illuminations-selskaber.

II. Efter Festen.

Som et lille Efterslæt efter Jubilæumsfestlighederne havde jeg iforgaars Aftes den Ære at være indbudt til en Lysestumps-L'hombre hos Morups. Jeg havde ventet mig en Del af denne nye Klasse af Spilleselskaber, idet jeg antog, at Selskabet vilde faa en vis Lighed med de Sammenkomster, som efter større Familiefester afholdes for den nærmeste Vennekreds med udtrykkelig og oprigtig Tilkjendegivelse af Formaalet: „at spise Levninger“, enten det nu er Balsmørrebrød eller Selskabssalater og -geleer, og som ofte kunne være nok saa morsomme som selve Hovedfesten. Desto større var derfor min Skuffelse, da jeg snart opdagede, at det ikke alene var for Lysenes Vedkommende, at det maatte siges at gaa paa Stumperne. Aldrig har noget morupsk Selskab svømmet i en saadan Økonomi; aldrig har noget morupsk Aftensbord havt en saa sørgeligt slaaende Lighed med en medtaget Hungertyfus-Patient; jeg har før ved Selskaber set Familiens Kandelabre staa henne paa Konsollen i trist Uvirksomhed, men jeg mindes aldrig før at have set Hængelampen i Dagligstuen være sat ud af

Funktion, hængende truende over vore Hoveder som en grim, sort Paddehat og kastende en stor, rund Skygge op i Loftet, som var der slaaet en Familieparaply op, der holdt al Munterhed og Gemytlighed ude.

Hele denne Tarvelighed viste sig hurtigt at være et Udslag af den stærke Reaktion, der er fulgt oven paa Jubilæumsfeberen, thi endnu have Morupperne ikke forvundet Tømmermændene efter Festrusen. Den kjære Familie kom nemlig til at deltage meget mere end paaregnet i Ugens Festligheder. Nogle Dage før Hojtidsdagen opdagede nemlig Fru Mørup — der paa denne Tid hver Morgen ved Hjælp af Avisreferaterne foretog en bekvem lille Rundrejse gjennem samtlige Provinsbyer og inspicerede de forskjellige lokale Dekorations- og Illuminationsarrangementer, overværede Asylbornenes Chokoladeselskaber og de Fattiges Festmaaltid med Sodsuppe og Kalvesteg og blev helt tummelumsk i Hovedet af al den megen Musik, der drog gjennem de respektive Kjøbstadsgader —, at en Veninde af hende ude i en Provinsby var traadt ind i en lokal Komite. Dette hensatte først Fruen i en Henrykkelsestilstand, idet hun ved en velklingende, om end noget skarp Latter betroede sin Familie, at Herregud nu var Camilla Jensen saamænd paa sine gamle Dage gaaet hen og bleven patriotisk; men strax derefter forvandledes Henrykkelsen til Forargelse, da det gik op for Fruen, at den sode, rare Camilla ene og alene havde gjort det for at blive Kammerraadinde, og blev Fruen dybt nedbojet over, at den honnette Ambitions Skrøbelighed og Vederstyggelighed ogsaa kunde angribe en Datter af en Lysestøber i Mønter-

gade. Da Fru Mørup derpaa den følgende Morgen saae en af Mørups Venner figurere som Medlem af de i denne Tid ikke længere usædvanlige Komiteer, naturligvis bare i den lave Hensigt at blive Dannebrogsmand — han var Ridder —, saa blev det den gode Kone indlysende, at hun var ulykkelig gift med en Mand, der aldrig som alle Andre gjorde Noget for at komme frem, men kun levede og aandede for sin prosaiske Forretning som en Spækhøker eller anden Fedtekræmmer, der aldrig hævede sig op i de højere Regioner paa Ærgjerrighedens Vinger.

Da Mørup som Svar paa alle hendes Klagemaal indskrænkede sig til at give den korte Oplysning, at han ingen Nar var, erklærede hans Ægtehalvdel ham for en Blasfemist, iførte sig de ovennævnte Flyveredskaber og fløj hen til en kvindelig Bekjendt af sig, der — som Fru Mørup udtrykte sig — var kjendt i Amaliegade, Bredgade og en Del derudad. Denne Dame hed Fru Nordfeldt, var Enke efter en Jagtjunker og ansaa sig dessaarsags for forpligtet til at nære aristokratiske Tilbøjeligheder, hvilke end ydermere retfærdiggjordes derved, at hendes afdøde Mand havde havt en Del Hele-, Halve- og Kvartkusiner, som forsødede Livet for et tilsvarende Antal yngre Sønner af vidt berømmelige, stolte Adelsslægter. Fruen lever af en noget kneben Livrente sammen med en lyshaaret, let rødøjet Datter, hvis Apparition drager Tanken hen paa Frederiksborg-Racen, og en vel beknebelsbartet og rigt beneglet Søn, der gaar frugtsommelig med en Kammerjunkertitel og for Resten ernærer sig af at arrangere og være indbuden Deltager i de unge

Stamherrers Extravagancer i Hovedstaden. Forøvrigt maa man ikke heraf slutte, at Familien paa nogen paatrængende Maade borer sig ind i Beaumondens Kredse; lige saa vel som den forstaar at holde borgerlig Fødte tre Skridt fra Livet fra sig, lige saa godt veed den at holde sig selv i respektfuld Afstand fra Spidserne, — det er i saa Henseende betegnende, at Nordfeldts ikke bor i Amalie- eller Bredgade, men i den Del af Dronningens Tværgade, der har den næste Klasse i Rangforordningen. Som en Følge af denne Diskretion ere „Tante Stasse“ — saaledes kaldes Fru Jagtjunkerinde Nordfeldt i de højere Kredse efter sit Fornavn Constance — og hendes Børn meget velsete i disse Omgivelser; om Sommeren farte de om fra det ene Herresæde til det andet, og om Vinteren spørges Tante Stasse til Raads i alle Selskabsanliggender og Festivitetsarrangements. Som Ækvivalent for de Tjenester, hun herved yder, betragtes hun som selvskrevent Medlem af alle de Komiteer, Noblessen sammensætter, og i disse slider hun troligt og danner et næsten uundværligt Mellemled mellem dem, der ved saadanne Lejligheder give Navn til, og dem, der give Penge til.

Til denne Frue begav altsaa Fru Morup sig og erholdt efter en kort Konference med hende allernaadigst en Ansættelse hos Samme som en Slags Fløjadjutant. Med ikke ringe Ængstelse erfarede Morup ved Middagsbordet, at hans Kone paa Grund af sin store Rutine i Anordningen af slige Festligheder og sit udbredte Bekjendtskab i Hovedstaden var bleven anmodet om at bistaa den aristokratiske Dame-Komite, og han kunde

ikke med sin bedste Villie faa ind i sit højst borgerlige Hoved, at det var ganske og aldeles umuligt at give noget Afslag paa en saadan smigrende Anmodning, som gik Fru Høyers Næse forbi til Trods for, at man sagde, at hendes Mand havde tilbudt at give saa og saa meget til Et eller Andet, og som havde den mageløse Fordel, at Fru Jacobsen kunde antages at ville ærgre sig sort, naar hun hørte det. Og Mørups Betænkelighed tog til, da han om Aftenen opdagede, at hans Kone havde erstattet den sædvanlige Bog fra Læsemappen med Hof- og Statskalenderen, i hvis labyrinthagtigt indviklede Klasser, hun sad over i timevis, inden hun kunde lære Lektien. Allerede den følgende Morgen stillede Fru Mørup hos sin nye Protektrice for at modtage Ordrer, og fra nu af viste hun sig meget sjælden og meget kort ad Gangen i sit Hjem, da der blev hende betroet diverse hæderfulde Hverv som at sørge for Plantedekoration til Grev A., høre, hvorledes det stod til med Transparentet til Kammerre B., skaffe Flag til Baron C., o. s. v., og hun kunde derfor ses at befare Byen pr. Droschke i timevis med en lang Dosmerseddel liggende paa Forsædet. I ydre Henseende skiftede den brave Kone Ham, thi saasom Tante Stasse havde et større Parti udrangerede Silkekjoler at slide op, ansaa Fru Mørup det for under sin Værdighed at møde op i et Toilette af noget ringere Stof, hvilket indbragte de smaa Mørupper adskillige Dask, naar de stillede den næsvise Forespørgsel: hvor Mo'er skulde hen den Morgen. Og i indre Henseende foregik der den Forvandling, at Fruen blev mærkværdigt distræt og glemsom, naar Talen faldt paa hendes sædvanlige

Omgangsvenner med saa borgerlige Navne som Sorensen og Petersen, hvorimod hendes Konversation gik let og livligt. naar det drejede sig om de „Von'er og de Van'er“. Morup blev lyst i Ban som den forfærdeligste Socialist, naar han erklærede, ikke at kunne afvinde det nogen Interesse, at Kammerjunker Krogh efter sikkert Forlydende vilde blive Hofjægermester, eller at Geheimeraad Kraghs vare tagne ind paa Hotel d'Angleterre.

De unge Morupper vare sandt at sige begyndte med en temmelig afgjort Kjølighed lige over for alle Festiviteterne, men Moderens Begejstring smittede dem efterhaanden. Hendes malende Beskrivelser af, hvad Baronesse Juel-Klampenborg og Komtesse Juel-Marienlyst skulde have for pragtfulde Rober — det yderst simple Ord „Kjole“ var i disse Tider blevet stroget af Fruens Dagbog — gjorde Dotrene forhippede paa at komme til at se nogle af alle disse Herligheder. og da Kasinoballet var den eneste Lejlighed, hvor de kunde have Haab om at opnaa dette, kunde Moderen trøstigt overlade Pigebørnene at bearbejde Faderen for at komme med til dette. Og hendes daglige Bulletiner om, at nu var det bestemt, at Fanetoget skulde gaa ad den eller den Gade, fik hendes merkantile Sonner til at indse Nodvendigheden af at være med, saa meget mere som de havde fri for deres respektive Emploi'er paa Festdagen, og de bleve misundelige paa deres Broder, Studenten, da han den ene Dag kom hjem og meldte, at han som Medlem af akademisk Skyttekorps var betroet at bære en Fakkel ved Fakkeltoget, og den næste Dag glædestraalende kunde meddele, at han var bleven antagen til Marskalk paa

Festballet; thi han var saa stolt af det røde Skærf, han skulde bære over Kjolen, som nogen ny udnævnt Elefantridder kunde være af sit blaa eller hvide Baand.

Kun Mørup selv var ubøjelig lige over for alle Konens Ophidselser. Gud bevares, han pyntede Vinduerne i sin Bundtmagerbutik med hvide Isbjørneskind paa rød Baggrund og bekostede tretten Pund Lys til at illuminere dem med — der havde egentlig kun været Brug for ti Pund, men da han erfarede, at man ved at kjøbe tolv Pund fik det trettende gratis, blev han flot —; men han var endogsaa saa lidt egoistisk, at han uvægerligt nægtede at følge Fruens Opfordringer til at gaa med til Børsmiddagen, og irriterede hende ovenikjøbet yderligere ved at opstille en Række Regnestykker over, hvor mange Diner'er og Souper'er han kunde faa sammen med et Par gode Venner for de Penge, den vilde koste. Derpaa udtalte han sin Forundring over, at hun ikke holdt sig for god til at lade sig bruge som Bybud eller Opvartningskone af denne dovne Fru Nordfeldt, der altid stak Næsen saa højt til Vejrs paa Gaden, at hun fik alle Barberskilte og Bagerkringler, hun passerede under, til at dingle frem og tilbage som i den voldsomste Bølgegang, og saa sluttede han med at vise sig som en anden Peder Syv ved at opremse et større Udvalg, til Lejligheden passende Ordsprog og Talemaader som at „lige Børn lege bedst“, „der er Forskjel paa Kong Salomon og Jørgen Hattemager“, „hvad der var slaaet til en Femøre, blev aldrig til en Tikrone“ og lavede sig en Sortie ved den personlige Bemærkning, at han, hvor meget han end holdt af Kirsebær, især paa denne Aarstid, dog ikke

sknlde have noget af at spise dem med Tante Stasse, skjønt hun vel var saa forsulten, at hun slugte Stenene med, saa at han ikke engang risikerede at faa dem i Øjnene.

Dybt krænket svarede hans Kone, at det var en nem Sag at gjore Nar af Folks Fattigdom, men han vilde dog vel ikke forlange, at Fru Nordfeldt skulde tage Plads som Vaagekone og Datteren som Handskemagerjomfru, og han tog storligt fejl af den Familie, ingen af dem var store paa det, men aa! saa mageløst ligefremme og galante og venlige og opmærksomme og slet ikke, som de vare skabte af en anden Surdejg end andre Mennesker. Og saa endte hun med at betro sin Familie den store Hemmelighed, at Tante Stasse . . . hvad hun vilde sige, Fru Nordfeldt havde lovet hende at komme med i en Deputation af Damer, som skulde overrække Et eller Andet, og hvis Nogen efter et saadant Venskabstegn vovede at sige, at Jagtjunkerinden ikke var udmærket, saa vilde hun bare sige. Naar Fru Morup i en Disput endte en Sætning saaledes og lod En i den pinligste Uvished om, hvad det var, hun bare vilde sige, saa vidste Alle, der kjendte hende, at hun var mildest talt lynende trekvart, og saa undlod man at svare hende, hvilket var saa meget naturligere, som man jo endnu ikke havde erfaret, hvad det var, hun vilde sige.

Hvad det ikke var galt iforvejen, det blev det nu; Fru Morup kunde ikke konversere om Andet end, at hun havde havt den Lykke samme Formiddag at møde et Par Medlemmer af den udenlandske Deputation paa Gaden, og at de saae saa brillante ud — de saae allesammen

brillante ud —, at det nu Gudskelov endelig var bestemt, at den eller den Adresse skulde præsenteres i en Mappe af lyseblaat Moiré med matte Sølvsirater, at nu var Menuen til det eller det Taffel fastslaaet og bestod af tolv Retter og lige saa mange Slags Vin, og lignende underholdende Nyheder, der fik Mørup til at bede hende for Himlens Skyld holde op, da hans sarte Konstitution ikke kunde taale, at han blev sat i saa stærk Affekt ved slige overvældende allarmerende Efterretninger. Paa samme Tid viste der sig noget vist Fornemt, Ophøjet, næsten Ætherisk over Fruens Væsen, hvilket ytrede sig saavel i hendes Tale, hvori hun indflettede Vendinger som „*Ma chère! Mon dieu!*“ etc., der bevirkede, at Mørup, hver Gang hun talte, havde en Følelse, som om han læste en af Fru Gyllembourgs eller Carl Bernhards Noveller, som i den forøgede Elegance, hvormed hun forlenede det daglige Liv, og som Exempel herpaa kan det anføres, at hun indførte Brugen af Dyppeskaale til daglig, hvad der betog lille Karen saaledes, første Gang hun saae dem anvendte ovenpaa Vandgrød og Torsk, at Barnet troskyldigt spurgte, om hun skulde gaa ind at hente Tandbørsterne, en Opmærksomhed, hvorfor Moderen kvitterede med et Par gule og blaa Pletter paa Karens nærmeste Overarm.

Naturligvis endte det — som det altid gjør — med, at Mørup for den kjære Husfreds Skyld gav efter for sin Kones og sine Døtres Anmodninger og Overhængelser; og det gik saa meget lettere, som Damerne denne Gang anvendte en ny Argumentation. Nægtede Mørup saaledes f. Ex.

Pigebornene at komme med paa Kasinoballet, hed det sig under et Regnbad af Taarer, at det da var den eneste, eneste Gang i hele deres Liv, de kunde være med til Sligt, for om femogtyve Aar havde de forlængst afdanset, og det forvandlede kun Regnbadet til et Styrtebad, at deres hjerteløse Fader trøstede dem med, at de til den Tid nok kunde komme med til Bal i Vartov, hvad der nok ogsaa blev ligesom denne Gang. Og afslog han sin Hustrus Anmodning om et nyt, pragtfuldt Toilette, saa spurgte hun med harmedirrende Stemme, om han maaske fandt det for meget, at hun fik en ny Kjole hver femogtyvende Aar. Hvad der for Resten mest bevirkede, at han opfyldte dette Ønske, var, at han underrettedes om, at hans kjære Viv skulde være nedringet, da dette var Brug i de højere Kredse; thi dette erklærede han sig villig til at betale end ikke saa lidt til for at se.

Endelig kom Festdagen, eller som det mere poetisk vilde hedde i det pompøse Sprog, hvortil min gamle Historiebog hævede sig ved visse større Begivenheder som f. Ex. Colombus' Opdagelse af Amerika: Solen gik ned den fjortende November og stod op den næste Morgen, og da var det den femtende November. Skjønt Fru Mørups Ben dirrede og snurrede under hende, som havde hun været til Bal hver Aften i de sidste fjorten Dage, var hun dog allerede Klokken halvotte paa disse dirrende og snurrende Ben, for strax at komme i den rette Feststemning ved — som hun udtrykte sig — at høre Reveillen drage gjennem Gaderne. En Timestid senere drog hun og Børnene afsted for at se og beundre deres kjære

Byes Udsmykning. Vi ville dog ikke følge dem paa denne Vandring, der medtog det meste af Dagen, men skal kun notere det Faktum, at medens ellers ved slige Lejligheder Vimmelskaftet og Østergade udøve en magnetisk Tiltrækningskraft paa Morupperne, saa opholdt Fruen denne Gang sig unægteligt mest i St. Annæ Øster Kvarter, Amalienborgs og Toldbodens Roder, hvor hun ikke alene for sine Børn, men ogsaa for den nærmeste Kreds af Spaserende lydeligt docerede, at der boede den laplandske Konsul, og der den maracaibiske Gesandt, og røbede den misundelsesværdige, intime Berøring, hun stod i med de højere Kredse, ved smaa, fortrolige Meddelelser om, hvor storartet der vilde blive illumineret hos Grev Rosenblad eller Baron Palmekrantz. Desværre kom Fruen ikke med til Højtideligheden i Kirken, eftersom det havde været Fru Nordfeldt totalement umuligt at skaffe hende noget Kort, da der havde været en saa horribel Tilstrømning, at selv Geheimeraadinde von Schmidt kun kunde faa Plads paa Galleriet, eller hvad den øverste Etage der oppe under Loftet hedder. Som Erstatning for denne Del af Festen, som Fruen saaledes gik glip af, trakterede hun sig selv og Børnene med Chokolade og Kage hos à Porta paa Hjørnet af Nygade, hvis Vinduer i Stedet for de daglige Pebersvende-Stamgjæsters rynkede, hypokondre Ansigter havde en hel Udstilling af buttede, nysgjerrige Barnehoveder og friske, stirrende Pigeansigter, hvis Ejerinder red Fedtlam paa Ryggen af hinanden.

Saa optaget havde Fru Morup de foregaaende Dage været af at svæve rundt i de højere Kredse, hvad der

fast forekom hende at være en overjordisk Tilværelse, at hun næsten ganske havde glemt det Illuminationsselskab, hvortil hun havde indbudt sine borgerlige Omgangsvenner. Dette var dog ikke den eneste Grund til, at denne Sammenkomst saa temmelig maatte siges at mislykkes: det vilde den i ethvert Tilfælde have gjort, alene fordi der ikke paa Festaftenen existerede saa megen Ro og saa meget Sammenhold hos Folk, at de kunde sidde stille i en Familiekreds. Drattende bag efter hinanden og skilte fra Familien kom Gjæsterne enkeltvis, men Allesammen meget sent, og naar de endelig havde indfundet sig, forledede de hinanden til atter at gjøre korte Afstikkere i smaa Hold for at beundre Nouveautés-Magasinets Transparent henne paa Hjørnet eller le af Grøntkjælderens mere velmente end blændende Illumination skraas overfor. Nogle Hindringer for Gjæsternes Møde til nogenlunde bestemt Tid lagde ogsaa Politiets Fartplan gjennem Gaderne, der med sit besynderlige geografiske Sprog: „fra Kongens Nytorv ad Østergade til Amagertorv ad Vimmelskaftet over Nytorv gjennem Raadhusstræde over Stormbroen forbi Thorvaldsens Musæum“, o. s. v. forekom Morupperne at være saadan en Mellemting mellem Avisernes gaadefulde Skibslister med deres „fra . . . til . . . ab . . . via“ o. s. v., og en Rundrejsebillet i det Land Mesopotamien. I det mindste mente en af de indbudte Familier det nødvendigt for at komme fra Østergade til Frederiksborggade-Kvarteret at gjøre en lille Omvej om ad Værnedamsvejen, da de stadigt af Politiet bleve viste fremad i Retningen af Frederiksberg. Da det omsider lykkedes at faa Gjæsterne samlede, var Klokken

mange, og saa viste det sig, at Kokkepigen manglede. Den brave Karen, der der meste af Aftenen havde været henvist til den Illumination, som Skorstensilden arrangerede paa hendes Ansigt, havde nemlig erholdt sin Madmoders Tilladelse til at gaa en Timestid for at se paa det Lyshav, Byen svømmede i; men først efter halvtredie Times Forløb vendte den trivelige Skafferske tilbage og forklarede til sin Undskyldning, at hun den meste Tid havde siddet fast mellem Svaneapotheket og Børre Lorentzens Ejendom paa Østergade, hvilket senere viste sig at maatte forstaas saaledes, at Karen, generet af den stærke Trængsel, ganske roligt var gaaet ind i en Port og var bleven staaende der, medens hun lod Menneskemassen passere forbi i det sikre Haab, at det da en Gang maatte faa Ende. Da Selskabet omsider henad Midnat kom til Bords, gik det forøvrigt nok saa muntert og gemytligt til; men her viste det sig, hvor fine og sarte Fru Mørups Nerver vare blevne, idet hun fandt, at hendes Gjæsters Lystighed og Løjer vare baade noget rude og generende larmoyante.

Da Fruen næste Dag kom hjem fra et Besøg hos Tante Stasse, medbragte hun den Jobspost, at denne ikke havde set sig i Stand til at skaffe Mørupperne Adgang til Gallaforestillingen i det kongelige Theater, hvilket Fruen højst naturligt forklarede af, at Alt skulde være saa fint med Fru Nordfeldt, at hun begribeligvis havde henvendt sig til Theaterchefen i Stedet for til „Grosserernе". Som Plaster paa det Saar, hun saaledes havde slaaet, havde Tante Stasse imidlertid lagt en Indbydelse

til Fru Morup og Dotre til fra en hojadelig Families Vinduer at se Studenternes Fakkeltog drage forbi.

Den paagjældende Lordag Eftermiddag iforte de indbudte kvindelige Morupper sig deres bedste Pynt og begav sig i god Tid ud til den aristokratiske Vinterbolig. Hvad beskriver imidlertid deres Forbauselse, Harme og Indignation, da de fandt de pragtfulde Saloner tomme og kun bleve modtagne af en Kammerfroken og en Kammertjener, der fra sit Herskab skulde bede Herskabet undskylde, at Herskabet (ɔ: deres Herskab) ikke viste sig, da saavel Naadigherren som Naadigfruen og Naadigbornene vare beskæftigede med at gjore Toilette til Hofballet. Begribeligvis var der for de kvindelige Morupper kun eet Svar paa en saadan Haan, nemlig strax at forfoje sig bort og ryste Stovet af deres Fodder mod dette Hovmodighedens Palads, og det gjorde de da ogsaa, — det vil sige, for den sidste Handlings Vedkommende maatte det forstaas figurligt, da det paa Grund af det osende Regnvejr ikke var Familien muligt at tilvejebringe det tilstrækkelige Stov til at ryste af Galoscherne.

Fru Morup lukkede ikke et Øje den Nat, og da hun stod op den næste Morgen, var hun for Alvor vred paa den falske Tante Stasse. Der var ikke Tale om, at hun oftere vilde sætte en Fod hos Jagtjunkerinden, naar denne troede at kunne byde hende . . . . Her standsede den gode Kone i sine harmfulde Tanker; thi det randt hende i Hu, at hun endnu ikke havde faaet Besked om, hvor og hvorledes den Deputation, hvori hun skulde deltage, skulde mode. Maaske var det bedst forelobigt at bide den overstandne Tort i sig og vente.

Saa langt var hun kommen i sine Overvejelser, da Pigen bragte hende et vaabensmykket, duftende Brev, hvis Udskrift hun strax saae var skrevet med Fru Nordfeldts Haand. Med rystende Hænder fik Fru Mørup sine Briller paa Næsen og flaaede Konvolutten af, thi hun var særdeles nysgjerrig efter at se, hvorledes Tante Stasse vilde undskylde den tilføjede Fornærmelse. I næste Øjeblik sank imidlertid Fruen om i en Stol, medens Brevet langsomt dalede ned paa Gulvet. Tante Stasses Brev indeholdt nemlig ganske rigtigt en Undskyldning, men ikke for Gaardsdagens Hændelser; nej den gik kun ud paa at bede den kjære Fru Mørup undskylde, at hun ikke kunde komme med i den omtalte Deputation, da Man — med stort M — havde ønsket saa faa Deltagere som muligt.

En halv Snes Minutter, blev Fru Mørup siddende maalløs, lamslaaet, ikke ulig salig Fru Lots Støtte. Saa indfandt den nervøse Hovedpine sig, og saa rejste Fruen sig og gik tilsengs. Vel fortog Smerterne sig en Del, da hun senere paa Dagen erfarede, at Deputationen kun havde havt et kummerligt Udfald, idet dens Medlemmer af Mangel paa Tid ikke vare blevne præsenterede — det viste sig nemlig at have været den egenlige Drivfjeder i Fruens Ærgjerrighed, at hun haabede at blive præsenteret ved Hoffet, hvilket hun efter forskjellige engelske Romaner og Avisfeuilletoner saa noget nær antog for den største Lykke, der kunde overgaa et Menneske, — men foreløbigt havde Fruen imidlertid faaet nok af Tante Stasse og hendes Standsfæller, og hendes Tro paa Begreberne Lighed og Broderskab havde ved disse Festivi-

teter faaet nogle slemme Huller, der kun kunde sammenlignes med de Huller, den kjøbenhavnske Brolægning har erholdt formedelst Illuminationen.

Den for Fru Mørups Omgangskreds mest følelige Følge af hendes Skuffelser er, at der skal spares — og det spares stærkt — for at vinde ind paa Udgifterne til Højtidelighederne, og at det er Alvor med denne hendes Bestemmelse, var ikke til at tage fejl af ved Lysestumpe-L'hombren iforgaars. Hvad mig personligt angaar, tager jeg mig det dog saa temmelig let, efter at Mørup for at holde os skadesløse har inviteret mig til en lille privat Souper ude af Huset for en Del af den Kapital, han sparede ved ikke at gaa med til Børsmiddagen.

III. Nymodens Ønske-Sedler.

Aldrig nogen Jul har jeg havt saa let ved at finde paa Gaver som i Aar, hvilket kommer af den simple Grund, at jeg ikke har fundet paa en eneste. Og dog ere alle de, som jeg har begavet i Anledning af Festen, tilfredse med og lykkelige over, hvad de have faaet. Det lyder utroligt, mystisk og synes at tyde paa en ikke ringe Selvovervurdering, hvorfor jeg skynder mig med strax at erklære, at jeg selv ikke har mindste Lod eller Del i det heldige Resultat. Af mit ganske Hjerte takker jeg den mig ubekjendte Velgjører, som denne Gang har lettet det aarlige Onus af mine Skuldre og skaffet mig Fred til at pleje min Magelighed i Stedet for i Sjask og Søle at trave om fra Herodes til Pilatus, eller for at tage nogle mere moderne religiøse Benævnelser — fra Messen til Børnenes Paradis. Der er ikke denne Juleaften blevet ønsket saa meget Ondt over mit Hoved som ellers af de yngste Mørupper, der maatte vente paa Juletræets Tænding, fordi jeg ikke havde fuldendt mit Kapløb op og ned ad Kjøbenhavns Gader til forskjellige Butiker; jeg er ikke bleven forbandet af en ung, mandlig Mørup,

fordi jeg betænkte ham med et Askebæger til det Dusin han iforvejen havde af samme Vare; jeg er ikke maalt med bebrejdende Blikke af nogen ung, kvindelig Morup, fordi jeg gav hende noget Pynt, som var i Mode ifjor. tværtimod! Jeg har set glade, smilende Ansigter, faaet varme, taknemmelige Haandtryk, modtaget Komplimenter for mit udmærkede Valg af Presenter, og alt dette har jeg opnaaet ligesom Jeppe „saa ganske uforskyldt“.

I de sidste Aar har jeg tilbragt Juleaften hos Morups, og jeg modtog da ogsaa i Aar den sædvanlige Indbydelse en otte Dags Tid forud. I samme Konvolut laa der en lille Billet fra Fruen — jeg kunde fristes til at kalde den et Gavebrev — som lod saaledes:

„Kjære Møller!

Saa kommer De jo nok som sædvanlig til os Juleaften og ikke for sent i al Tarvelighed, da vi for Bornenes Skyld gjærne vil lukke op for Træet Kl. 7. Og Grunden til, at jeg skriver Dem dette Par Linier til, er ikke at bede Dem komme præcis, for De kommer nok for sent alligevel, men det er for at sende Dem indlagte Ønske-Seddel. For et Par Dage siden fik jeg nemlig sendende et stort Brev med et stort Billede af nogle Engle, som ringe Julen ind, udenpaa, og deri laa saa Anbefalinger og Adresser fra en halv Snes Handlende, som havde sluttet sig sammen for at rekommandere hinanden, ligesom Frimurerne gjør, og iblandt disse Adresser var der en Handlende, der havde havt den mageløs morsomme Ide at anbefale sine Ting paa en Ønske-Seddel, den, som jeg lader medfølge her i udfyldt Stand.

Det er Noget for Møller, sagde jeg strax til mig selv og de Andre herhjemme, for han siger altid, det er saa svært at finde paa Noget til os, og naar vi nu skriver vore Ønsker op her, saa kan han da ikke klage over, at han ikke veed Noget at give os. De vil se, at jeg har streget de Artikler, som den Handlende anbefaler fra sin Forretning, over, dels fordi jeg ikke bryder mig om nogen af dem, og dels fordi det nu ikke kan nytte at tænke paa dem, da hans Sager altid er udsolgte Dagen før, de udkomme, saa han godt kunde sætte ligesom det kgl. Theater paa sine Plakater til Festforestillingerne: NB. Alt er udsolgt, skjøndt jeg ikke forstaar, hvordan han kan have de Ting, der ere udsolgte, hængende i sine Vinduer, ligesom det er underligt, at han i det Hele vil udgive Noget, naar det saadan er udsolgt iforvejen. Og saa vil jeg bare til Slutning tilføje, at det ikke er af Beskedenhed, at jeg begynder med mig selv, men fordi de andre sagde, at det skulde jeg gøre, ellers vilde de ikke.

Altsaa, à revoir paa Mandag!

Deres

Frederikke Mørup.

Noget nysgjerrig greb jeg den omtalte Ønske-Seddel, og se, den saae saaledes ud:

Ønske-Seddel

for

Julen 1888.

Hvert Familiemedlem udfylder denne Seddel med sit Navn og de Ting, der ønskes til Julegave, og bemærker tillige, hvor Sagerne kunne kjøbes. Sedlen bør benyttes af Enhver.

For Familien

Mørup.

Navn.	Gjenstand.	Hvor den kjøbes.
Mig selv.	Jeg veed jo omtrent til hvad Pris. De plejer at give mig, og lige over for en saa god, gammel Bekjendt som Dem, generer jeg mig ikke mere, end at jeg siger Dem, at mit højeste Ønske er Tøj til en Kjole af det nye Stof. Jeg skal bruge 10 Alen, men naturligvis kan man godt bruge meget mere, saa det overlader jeg til Dem selv, hvor højt De vil gaa.	Jeg har klistret en Prøve ved af det, jeg helst vil have. Det er fra Schjelderup og ikke overdrevent dyrt, finder jeg. Naar De bare siger, til hvem det er, veed han strax, hvad det er for noget.
Tante Malle.	Jeg skriver ogsaa for hende, fordi hun selv generer sig, da det er en Fortand, hun ønsker, i Stedet for den, hun i Efteraaret bed ud paa en Rugbrødsskorpe.	Jeg har talt med Sørensen, ham, De veed nok, som jeg kalder for vor Sørensen, og han siger, der er ikke noget i Vejen for at udstede et Tandkort, ligesom et Handskekort.
Anna.	Saadan en Vifte fra Petersen & Co. paa Kjøbmagergade, som jeg saa godt kan lide.	De maa skynde Dem at kjøbe den hos Petersen, for han har kun een tilbage.
Viktor.	Da jeg interesserer mig saa meget for det Hypnotiske, vil jeg bede Dem give mig S. v. Huths Bog om Menneskets Livskraft som Helbredelsesmiddel.	Faaes i enhver Boghandel, samt hos Forlæggeren.

Navn.	Gjenstand.	Hvor den kjøbes.
Henriette.	Et Par moderne Sølvspænder — — man kan ogsaa faa dem af Guld.	Jeg har set paa nogle hos Guldsmed Dreboldt.
William.	Min Søn har glemt selv at skrive paa. men jeg veed. han gjærne vil have et Blækhus i Form af en Hestesko med Pisk og Jockeyhue. De veed nok. det er ham, der sværmer for det Sportsmandige.	Blækhuset staar i Vinduet et Steds paa Østergade. jeg har glemt. hvor; men det finder De nok. naar De blot gaar ned ad Gaden og ser Dem godt for.
Rudolf.	Mo'er siger, jeg gjærne vil have Børnenes Juleroser. det vil jeg ogsaa, men jeg vil hellere have Tinsoldater.	De er billigst med dem i Kjælderen i Aabenraa.
Conrad.	Kjære Onkel Møller. jeg vil saa rædsom gjærne have en af de Elefanter, som vifter med Ørerne	i Vimmelskaftet.
Lille Ellen	ligger i Sengen med hovne Mandler og kan derfor ikke selv skrive. men jeg tror nok. hun ønsker sig sex Lærredslommetørklæder.	Ligemeget hvor.
Karen.	En af de nye Dukker, som har Snue. naar de faar Vand i Hovedet. saa man maa pudse Næsen paa dem, og som er saa morsomt og ligner saa udmærket.	I Dukkemagasinet.
Maren (Stuepigen).	Samler til Udstyr, saa til hende finder De let paa Noget.	
Karen (Kokkepigen).	Skal skifte til Nytaar, saa hende behøver De ikke at give Noget.	

Navn.	Gjenstand.	Hvor den kjøbes.
Hektor.	Da Ønske-Sedlen bør benyttes af Enhver, har vi ogsaa præsenteret Hektor den. Han beder mig erindre Dem om, at Koteletben er hans Livret.	Ikke fra Kogeskolen.
Til Slutning kommer jeg, Din gamle, hengivne Ven Morup.	Som sædvanlig har Du vel tænkt at give mig nogle Cigarer til Jul.	For at spare Dig Ulejligheden ved at søge. og for at være vis paa at faa den rigtige Farve, har jeg selv udsøgt mig en Kasse hos Nyrup, saa Du blot har at give ham Besked om at sende dem herhjem.

Ja, saaledes saae Spise . . . nej, jeg mener Ønske-Sedlen ud, og jeg skal kun bemærke, at jeg opfyldte Alles Ønsker med Undtagelse af lille Ellens, for jeg var overbevist om, at hvis hun ikke havde havt de hovne Mandler, men selv havde kunnet skrive, saa havde hendes Hu staaet til ganske andre unyttige Sager end Lærredslommetørklæder. — jeg husker tydeligt fra mine Barndomsaar den Følelse af Forurettigelse, der bemægtigede sig os Børn, naar Moder ved Jul eller Fødselsdagen pudsede os med de sex Næseduge.

Jeg er som sagt Opfinderen af disse trykte Ønske-Schemaer overordenligt taknemmelig for al den Møje, han har sparet min Hjerne og mine Ben for; jeg gik nemlig ikke en Gang selv de paagjældende Ærinder, men sendte min Karl rundt med Dosmer . . . nej, jeg mener Ønske-Sedlen. Alligevel skal jeg ikke nægte, at

jeg hælder til den formodenlig meget gammeldags Anskuelse, at der var ligesom lidt mere Glæde og Overraskelse ved Gaverne den Gang, da man ikke vidste, hvad man skulde have. Det lykkedes mig nemlig kun at overraske een af Familien. Frk. Anna Morup, som aldeles bestemt paastod, at det slet ikke var den Vifte, hun skulde have, som hun fik; men det skrev sig simpelthen fra, at den Dumrian af en Karl var gaaet til en forkert Petersen & Co. paa Kjøbmagergade.

IV. Middag for Personalet.

I Begyndelsen af Januar Maaned gjør Mørup hvert Aar et Middagsselskab, hvortil Alle, der ere ansatte i hans Bundtmagerforretning, indbydes, baade mandlige Expedienter og kvindelige Expeditricer, saa vel de, som oppe paa Skrædderværkstedet trække Pelsen af de respektive Bjørne, Ræve, o. s. v., som de, der nede i Butikslokalet flaa Kunderne. Der er noget Ejendommeligt ved dette regelmæssigt tilbagevendende Selskab, som har vakt min Interesse; jeg tror, det er det, at det aldrig nogensinde lykkes Mørupperne at faa denne Forretningsmiddag til at ligne et af deres sædvanlige Middagsgilder eller overhovedet noget som helst Selskab. Efter mit Skjøn vilde det præcisere Bespisningens Karakter en hel Del, om Indbydelserne ikke udgik i den sædvanlige Form: „at Hr. og Fru Mørup udbede sig Hr. A.s eller Frk. B.s behagelige Nærværelse Lørdagen den 5. Januar Kl. 5½“, men havde den ikke slet saa slebne, men mere betegnende Skikkelse: „Dyrene fodres Lørdagen den 5. Januar Kl. 5½“.

For at forebygge enhver Misforstaaelse bemærkes det, at hverken Mørup eller Kone ere saa dumme at nære Standsfordomme eller i og for sig tro sig bedre end Folk, der staa under dem i social eller pekuniær Henseende. Alligevel bliver der dog stedse noget Sogt og Unaturligt i den Maade, hvorpaa de søge at stille sig paa lige Fod med deres Butiksfolk, aldeles ikke fordi der i mindste Maade er noget Nedladende i deres Optræden lige overfor disse, men simpelt hen, fordi de gjøre Alt saa usigeligt keitet. Hele Tonen og Aanden i dette Pligtselskab minder mig om de smaa Aftenfester, jeg som lille Purk overværede hos vor Institutbestyrerinde, en gammel, agtværdig Frøken i tætsluttende, sort Kjole med mandfolkeagtig, stiv Halskrave og Manchetter, der sikkert gjorde Alt for at gjøre os det saa godt som muligt, men hos hvem vi dog ingensinde formaaede at give os hen i Morskaben, da vi aldrig følte os sikre for, at hun ikke i næste Øjeblik kunde falde paa at spørge om, hvor meget 7 Gange 15 er, eller kunde blive betagen af en generende Nysgjerrighed efter at erfare noget nøjere om Gorm den Gamles mærkbare Handlinger. Der kom aldrig rigtigt Humør i hendes Selskaber, vi turde ikke være lystige og kaade som andetsteds, — og saaledes gaar det akkurat Mørups Forretningsfolk ved det nævnte Gilde.

Jeg er den eneste Udenforstaaende, der har den Ære at være med til denne Bespisning, og igaar modtog jeg da som sædvanlig en Indbydelse til sidste Lørdag — disse Selskaber holdes stedse paa en Lørdag, da Mørup anser det for hensigtsmæssigst at lade hengaa en Dag,

inden han og Folkene atter mødes. Det vilde genere ham allerede næste Morgen at sige: „Hvordan er det, Rasmussen, den Odder ser ud?“ til en Mand, hvem han den foregaaende Aften havde sagt: „Maa jeg have den Fornøjelse at drikke et Glas med Dem, Hr. Rasmussen?“

Strax ved min Ankomst i Entréen bemærkede jeg den første af alle de smaa Ejendommeligheder, hvorved denne Fest adskiller sig fra almindelige Selskaber. Foruden Lejetjeneren, med hvem Mørupperne stedse ved denne Lejlighed mene at imponere deres Gjæster og vise dem, hvorledes det gaar til i bedre Huse, befandt der sig tre yngre Mænd, som havde ventet paa hinanden, da de vare altfor generte til at gaa ind enkeltvis, og som havde generet den opvartende Gentleman ved med Buk og Taksigelser at afslaa ethvert Tilbud fra hans Side om at skille dem af med Overtøjet. I Øjeblikket trængte de sig sammen ved Døren ind til Dagligstuen og puffede gjensidigt hinanden frem til at gaa først ind, idet enhver af dem med klædelig Beskedenhed erklærede sig uværdig til denne Udmærkelse. Omsider tog dog den ene af dem Mod til sig, strammede sig op ved et energisk Ryk ned i Vesten og traadte saa ind, fulgt lige i Hælene af Numer To og Numer Tre, hvilken sidste bragte nogen Forstyrrelse i Geleddet ved at snuble over Dørtrinnet, gjøre nogle smaa Hop paa Stedet og klaske sine Hænder ned paa Formandens Skuldre, som om han gjorde Tilløb til at springe Buk over denne.

I Dagligstuen stod Herrerne langs Væggene i Smaaklynger og saae saa alvorlige og højtidsfulde ud, som var det et Følge, der samledes udenfor et Kapel. Nogle

beundrede Nipsgjenstandene paa Sølvskabet og mindedes aldrig at have set saa mange, saa fine eller saa morsomme Sager; Andre stirrede ned i Gulvtæppet, som talte de Maskerne i Mønstret; og et Par studerede Titlerne paa Bogryggene i Bogskabet og erklærede, at de fra næste Dag agtede at begynde at studere Klassikerne. Konversationen fortes sagte hviskende mellem dem: Nogle betroede deres Kolleger, at de i den Timestid, hvori de havde været skilte fra disse, havde gjort den Opdagelse, at det var en raa og klam Luft; Andre antog højst fejlagtigt at indynde sig hos deres Principal ved at tale om Forretningsanliggender; kun to modige unge Mænd talte højt, endogsaa paafaldende højt, blot for at vise, at de ikke vare tilsinds at lade sig forknytte; men da Mørup for at opmuntre dette Forsøg paa at skaffe lidt Liv til Veje nærmede sig dem, tog de saa ganske fejl af hans Hensigt, at de med Et syntes at blive berøvede Mælet.

Under Fru Mørups og Døtres Overopsyn sad og stod Damerne om det store runde Bord midt paa Gulvet og vare ivrigt beskjæftigede med at betragte de to Spil Lykønskningskort og give rundt til hinanden af disse, der vare lagte frem i Visitkortskaalen og vidnede om den rige Høst i den forløbne Højtid, og Fru Mørup bekjendtgjorde skjælmsk, at de nok maatte se paa Billederne, men ikke læse, hvad der stod bag paa Kortene, hvilket almindeligt antoges som en Opfordring til at gjøre sig bekjendt med de mere eller mindre aandrige Jule- og Nytaarshilsener fra Faster Rikke og Søster Fikke.

Et Gode ved disse Forretningsgilder er det, at den

just ikke underholdende Ventetid, for man gaar til Bords, aldrig er lang; thi samtlige Deltagere komme saa præcist, at jeg har en Mistanke om, at de opholde sig i de nærmeste Ejendommes Porte og Gadedore for at afvente, at Klokken skal falde til Slag, for saa at styrte afsted til det morupske Hjem. Klokken var da heller ikke fem Minutter over den fastsatte Tid, da Lejetjeneren med alvorsfuld Mine smækkede Fløjdørene til Spisestuen op uden at agte paa, at han med den ene Dør bibragte en ung Kommis et forsvarligt Nakkedrag, som bevirkede Affyrelsen af et privat lille Fyrværkeri for den unge Mands Øjne.

Det faldt let at tage Damer til Bords; det vilde have været ganske overflodigt, om Herrerne havde faaet stukket de almindelige Navnesedler med de af Værtinden sammensmedede Bordpar i Haanden. Fru Morup tog den ældste Betjent i Forretningen til Bords, og saa gik det videre ned efter, nøjagtigt efter Anciennitet. Den eneste Undtagelse fra Regelen dannede Morup. Oprindeligt førte han den ældste kvindelige Funktionær til Bords, men saa begyndte han at skifte med dem, formentlig i den noble Hensigt ikke at gjore nogen af dem jaloux. Da det imidlertid begribeligvis ikke er saa lige saadan fra Aar til Aar at huske, hvem der sidst var den Lykkelige, farer Morup som ofte vild i det, og saa tager han mærkværdigvis stedse den Yngste og Kjønneste, da han i slige Øjeblikke paastaar at have en aldeles klar Erindring af, at han sidste Januar havde en af de Gamle tilBorddame. I Aar blev det da ogsaa den pur unge, smukke Kassererske, en munter og livlig Pige med et tækkeligt,

beskedent Udtryk i Ansigtet, hvis Tilværelse iøvrigt — i Parenthes bemærket — har det tilfælles med en fangen Kanariefugl, at hun hele Dagen sidder indespærret i et snævert Glasbur nede i Butiken og synes at ernære sig af visse smaa gule Papirslapper, som med længere eller kortere Mellemrum af Kunderne blive stukne ind til hende gjennem Tremmerne i Buret.

Hvad der letter Fru Morup, det en hel Del at vide, hvem hun skal have til Bordherre, er den Omstændighed, at hun aldrig ved Forretningsmiddagene har haft nogen Anden end den Samme. Som Doyen for Personalet har nemlig, saa længe Morup har havt Forretning, stadig Fuldmægtig Linde fungeret, et gammelt Arvestykke fra Morup sen.s Tid. Samme „gamle Linde" — som han kaldes — er et Stykke af en Original af et just ikke ligefrem vindende Ydre, spinkel, mager og duknakket, med blegt, rynket Ansigt, faatalligt, forpjusket Haar, der giver ham Udseende som en Fugleunge, vandblaa, næsten farvelose Øjne og total Mangel paa Øjenbryn, saa han i det Hele gjor Indtryk af ikke at være bleven rigtigt færdig, da han blev skabt. Men tro og paapasselig, skikkelig og godmodig er han, den gamle, brave Pebersvend. Han har leget med alle Morups Børn, har hjulpet dem med deres Lektier og Stile, har bibragt dem de mærkeligste Begreber om mangehaande Gjenstande ved at tegne for dem, og Intet var herligere, end naar gamle Linde ved Hjælp af Butikens forskjellige Skindværk omskabte sig til et helt Menageri af de særeste vilde Dyr. Naar Børnene vare nede i Butiken hos ham paa hans Territorium, nærede de ogsaa stor Respekt for ham; men

kom han op paa deres egen Grund ved Aarsselskabet, følte de sig som Herrer og ham som Offer, lo ad hans Pebersvendesærheder og fandt det at være kostelige Løjer at stoppe Lommerne paa hans Overfrakke ude i Entréen fulde af Appelsinskrællinger, Propper, Rosinstilke og andre Affaldssager fra Middagsbordet. Men lige godmodigt tager han det hver Gang, og der kan ikke tænkes noget mindre Truende end hans: „Har I nu igjen været paa Spil, saa skal jeg da ogsaa komme efter Jer!"

Konversationen mellem ham og Fru Mørup kan paa ingen Maade kaldes aandrig eller blot underholdende, aldenstund den mest bestaaer af Pauser. Gamle Linde baade taler og svarer pligtskyldigst ærbødigt — saa at sige med et p. p. foran hver Meningsytring —, og dette udtørrer hurtigt selv Fruens rigt vældende Talekilde, og hun erklærer da ogsaa stadig, naar Gjæsterne ere gaaede, at hun aldrig har kjendt Mage til Lyseslukker som han, saadan som han kan tage Humøret fra Folk. Skjønt hele hans Optræden er saa lidet udæskende som muligt, og hans Tale indbyder saa grumme lidt dertil, arriverer det altid, hvorledes det saa end gaar til, at Fruen efter nogen Tids Forløb kommer til at omtale den finere Portion af sin Familie og faar anbragt baade sin Onkel Etatsraaden og sit Næstnæstsødskendebarn Kammerherreinden uden at tænke paa, hvor ilde de i Grunden passe i dette Selskab.

Fru Mørup benyttede stedse denne Diner til at præsentere saa meget af Husets Sølvtøj, som anbringes kunde, rimeligvis fordi Konen følte Medlidenhed med de stækkels Gjæster, der nu igjen skulde gaa et helt Aar,

inden de atter fik en saadan Velstand at se. I Aar var der dog et betydeligt Kvantum mindre end ellers, da Morupperne for Øjeblikket havde en Del henne hos Stadsguardeinen for at faa deres Lodighed konstateret. Ellers var der ikke noget særligt Flot ved Middagen. Menuen lod nok paa fire Retter og Dessert; men man havde ondt ved at frigjøre sig for en vis Følelse af, at der var taget stærkt Hensyn til Prisbilligheden og valgt de efter Aarstiden mindst kostbare Retter, ligesom Rødvinen synes at have noget friskfyrsagtigt Grønt ved sig, der gjorde længere Tids Indespærring ønskelig, for at den under kjærlig Pleje kunde komme til større Modenhed og blive mere skikket til at præsentere sig i dannede Menneskers Selskab.

Der var over hele Spisningen noget vist Stilfærdigt og Dæmpet: der blev ikke alene talt, men ogsaa spist *con sordini;* Gjæsterne frygtede lige saa meget for at vække Støj med deres Spise- som med deres Taleredskaber, og Samtalen kunde ikke glide let og livligt, fordi Enhver var saa optaget af at have Opmærksomheden henvendt paa, hvorledes hans Sidemand bar sig ad, hvor meget de tog af hvert Fad. o. s. v. De vare allesammen lige saa ængstelige for at gjøre Noget, der strider mod Skik og Brug, som en Hofmand frygter for at forsynde sig mod Ceremoniellet eller en Rekrut for at overtræde Reglementet. Det mest Pinagtige ved Situationen var vel nok det, at de saa at sige arbejdede under den mest aarvaagne Kontrol, som blev afgiven af de unge Morupper, saavel de kvindelige som de mandlige. Betjente en eller anden af Gjæsterne sig paa en lidt aparte Maade af Kniv

og Gaffel, tog han en Gang mere end normeret af Sauce-skaalen. eller skrabede han blot sin Tallerken for omhyggeligt rent, fløj strax alle unge Møruppers Øjne hen til Vedkommende og udvexlede derpaa diverse lystige Blink med hinanden. Og dette gjorde Forbryderen end mere usikker. saa han ikke vidste, hvorledes han skulde opføre sig, og saa kunde det jo hænde, at han i sin Befippelse kom til at ryste paa Hænderne og spilde en Plet paa Dugen. Og hvad det ikke var galt før, blev det det nu: han fik en klar Fornemmelse af, hvad det vil sige. at have begaaet en Majestætsfornærmelse og var ikke langt fra at tilbyde at tage Dugen hjem og vaske den.

Den humorkvælende Stilfærdighed. der som en Bedemandskappe hviler over Gjæsterne og som en saadan synes at forpligte Bæreren deraf til at lægge Ansigtet i de tristeste, ynkeligste Folder. afbrydes kun to Gange under hele Maaltidet. Første Gang er, naar Mørup ved den første Kjødret slaar til Lyd paa sit Glas. rejser sig efter først at have krøllet sin Serviet rigtigt godt sammen. og, medens Gjæsterne stirre forventningsfuldt spændte paa ham. som kunne de ikke begribe. hvad i Alverden Manden agter at foretage sig. ufravigeligt holder følgende Tale:

„Mine Damer og Herrer! Jeg har bedt Dem gjøre mig den Fornøjelse at spise til Middag hos mig idag for at takke Dem for det forløbne Aar, i hvilket vi have virket sammen“ — (Den kollektive Form smigrer de Underordnedes Forfængelighed paa den behageligste Maade). — „Desværre er det jo saa, at Aaret ikke har hørt til de bedste . . .“ — (Funktionæ-

rerne se mere eller mindre betænkelige og brødefulde ud, kun gamle Linde tager Sagen med Ro, for han veed, at endnu er aldrig noget forløbet Aar blevet indrangeret i denne Klasse). — „Skylden kan imidlertid ikke lægges paa vore Skuldre, vi har Intet at bebrejde os, ...“ — (Glade, frimodige Smil vende tilbage paa Tilhørernes forhen bekymrede Aasyn). — „Jeg er vis paa, at vi Alle, hver i sin Branche, den være større eller mindre, med Kjærlighed have søgt at løse vor Opgave og gjort Alt, hvad vi formaaede, til at hidføre et gunstigt Facit.“ — (Lidenskabelige „Hør!“ fra flere Sider; en ung Kommmis glemmer i sin Begejstring sig selv i den Grad, at han giver sit Bifald tilkjende ved nogle henrykte Dunk i Bordet; men bringes strax til Taushed ved en Oplysning fra sin ældre Sidemand om, at de ikke ere i „National“!). — „Naar Resultatet ikke er blevet saa tilfredsstillende, som vi kunde have ønsket, da er det Noget, vi ikke raade over. Det er ... ha! hm! ... Tiderne ... ha! hm! ... Omstændighederne ... kort sagt Konjunkturerne, der bære Skylden.“ — (Jeg gad mellem os sagt vide, hvad en Handelsmand vilde gjøre, naar han ikke havde de velsignede Konjunkturer til at klare sig med i enhver Situation?). „Jeg takker Dem altsaa lige oprigtigt for det gamle Aar og vil kun udtale et Haab om, at det nye vil opfylde vort, for Folk af vort Fag saa naturlige Ønske om, at vi i det vil være lidt mere ved Muffen.“ — (Almindelig Lattter, en Svend faar sit „Hahaha!“ i den forkerte Hals og

er ved at kvæles i et Hosteanfald). — „Skaal, mine Damer og Herrer!“

Mørup sørger altid for at slutte med saadan et lille Bon-mot; men Retfærdigheden byder dog at tilstaa, at dette ikke som den øvrige Tale hvert Aar er det samme.

Lige saa stabil som den første Afbrydelse af Stilheden ved Bordet var, lige saa sikkert indtraadte den anden, saa snart Stegen viste sig paa Bordet, idet gamle Linde efter først ved nogle kjærlige Bestrygninger af sin Isse at have forvisset sig om, at de sparsomme Overliggerhaar vare jævnt spredte over Terrænet, rejste sig sindigt op og bad om Ordet. Han indledede stedse sin Tale med den Forespørgsel til Mørup: „Jeg veed ikke, om Hr. Grossereren tillader, jeg siger et Par Ord?“; men han lod iøvrigt ikke til at tage sig denne sin Uvidenhed synderligt nær, i det mindste afventede han ikke, at Hr. Grossereren gav nogen Tilladelse, men gik strax videre i Texten. Da denne i Form og Tone aldeles havde taget Principalens Tale til Forbillede, vilde det blive for meget af det Gode at gjengive den *in extenso*.

I Aar fik han imidlertid ikke afleveret mere end en Fjerdedel af hele sin Toast, og dermed gik det saaledes til. Linde rejste sig altsaa, rettede sin Ryg i flere Sæt omtrent paa samme Maade, hvorpaa man haler en Fiskestok ud til en Medestang, og begyndte saa: „Jeg veed ikke, om Hr. Grossereren tillader, jeg siger et Par Ord? Som den ældste i Hr. Grossererens Personale vil jeg paa Alles Vegne udtale en Tak, fordi Hr. Grossereren har

været saa god at tilkjendegive os sin Tilfredshed med vor Virksom . . .“

Ningeningeningerrrh! begyndte det bagved gamle Linde over Hovedet paa ham.

„Men Gud, hvad er det?“ spurgte han og gjorde omkring.

„Ja, hvad Pokker er det?“ raabte Morup nede fra den anden Ende af Bordet.

„Det er Uhret, der begynder at vække“, oplyste hans Ægtehalvdel, der var nødt til at skrige i den højeste Diskant for at blive hørt.

„Ja, det kan jeg nok høre! Men hvordan kommer det til det? Vi bruger det jo aldrig mere paa den Maade; jeg troede slet ikke, det kunde mere“, svarede Manden og saae hen paa Uhret, der var en noget gammeldags Kombination af et Regulator- og et Vækkeuhr.

„Nu tror jeg, det er færdigt!“ sagde gamle Linde og tog paa en Frisk atter fat paa en Tale: „Vi takker altsaa, fordi Hr. Grossereren har været saa god at tilkjendegive os sin Tilfredshed med vor Virksomhed i hans Tjeneste. Enhver, der træder ind i F. C. Morups Forretning, vil strax modtage et . . .“

Ningeningeningerrrh! faldt paany Uhret ind, som kun havde trukket Vejret lidt.

„Nej“, lo Morup, „vi har da Gudskelov ikke nogen Dørklokke, der kimer saa nederdrægtigt.“

„Modtage et godt og gunstigt Indtryk“, peb Linde saa kraftigt, som hans spæde Stemme tillod det. „Man vil se en Orden og Akkuratesse som i kun faa saa store

Forretninger her paa Pladsen, thi hos F. C. Morup hersker kun eet . . ."

Ningeningeningerrrh! raslede det videre i Uhret oppe paa Væggen.

„Princip", rettede Linde det til med dyb Indignation.

Ningeningeningerrrh! hævdede Uhret.

„Nej, jeg kan ikke hamle op med det!" erklærede den gamle Fuldmægtig, hvis Ansigtsfarve begyndte at spille i Kornblomstens dybe Blaa.

„Det kan ogsaa være det Samme, gode Linde, jeg veed omtrent, hvad De vil sige", faldt Mørup gemytligt ind, og det var ingen Usandhed, eftersom han havde faaet den samme Tale i snart tredive Aar. „Det er en Skaal for mig som Chef for Forretningen. Tak skal De have!"

Mørups joviale Maade at tage Sagen paa gav de Tilstedeværende den længe ønskede Lejlighed til at give det gode Humør, de havde havt saa megen Møje med at bekæmpe, Luft, og under usædvanlig stor Munterhed og Latter blev Værtens Skaal drukken. Og da Uhret mærkede, at det ikke kunde hamle op med alle de mange Menneskestemmer, gjorde det ligesom gamle Linde før og indstillede sin Virksomhed.

„De maa endelig undskylde, Hr. Linde!" sagde Fru Mørup, da der atter var blevet Stilhed. „Jeg kan ikke begribe, hvordan det gik til. Det tossede Uhr har ikke vækket i den sidste halve Snes Aar, men jeg skal den Dag imorgen have Bud efter Uhrmageren og faa ham til at se det efter og smøre det."

Men Mørup, der havde faaet Øje paa den ualmindelige

Henrykkelse, hvori to af hans halvvoxne Sønner vare henfaldne, tænkte i sit stille Sind, at der maaske var nok saa megen Grund til at „smøre“ et Par Spilopmagere som det stakkels Uhr, der kun havde gjort sin Pligt ved at vække paa det Klokkeslet, hvorpaa Vækkerviseren var stillet. Han lod imidlertid som Ingenting, for han morede sig altfor meget over den lille Episode, der denne Gang havde brudt Forretningsmiddagens Ensformighed,

Den Lystighed, som Uhret saa bogstaveligt havde været Karl for at vække, havde Noget tilfælles med visse søvnige Mennesker, som vel vaagne op ved Vækkeuhrets Kimeri, men derpaa roligt vende sig om paa den anden Side og sove videre: efter at Lystigheden havde været vaagen længe nok til at kunne indse, at der ikke var mindste Grund til at staa saa tidligt op ved denne Lejlighed, slumrede den atter blideligen ind. Den tidligere bedemandsagtige Stilfærdighed sad igjen i Højsædet, da Smørret og Osten kom paa Bordet: de unge Mørupper trak medlidende paa Smilebaandet, da de bemærkede den sparsommelige Maade, hvorpaa flere af Personalet skrabede Smørret af Assietten, Noget, hvori disse lige fra deres grønneste Barndom for visse Aarsagers Skyld havde nydt daglig Undervisning i deres tarvelige Hjem; og Misdæderne følte strax, der var noget Galt paa Færde, uden at vide, hvori det stak, og gjorde derfor flere Bommerter; kort sagt, ved Slutningen af Middagen befandt Gjæsterne sig i akkurat den samme Klemme som ved Begyndelsen, og da Bordet blev hævet, var det mørupske Personale ikke stort lystigere, end om det kunde have været Funktionærer ved et Sørgemagasin.

Umiddelbart efter Taflet blev der drukket Kaffe i Dagligstuen, ved hvilken Lejlighed de mandlige Expedienter belærtes om, at det ikke var fint at nyde mere af denne Drik, end at hele Portionen, naar man ikke tog sig i Agt, blev siddende i Knebelsbarten. Strax derpaa deltes Selskabet ligervis som Bukkene og Faarene; Herrerne gik ind i Rygeværelset og fik deres Cigar, paa hvilken de i deres Uvidenhed dampede hensynsløst væk, indtil de af den Kollega, som havde Ord for at være Kjender, erfarede, at det var en Havanacigar, hvorefter den blev nydt med Andagt og smagte ti Gange bedre end før. Men der var ingen højrøstet Tale som ellers ved Tobakskollegier; der var Ingen, som fandt sig beføjet til at aabne sit Hjerte mere for sine Kolleger end til daglig Brug, kun en ældre, ugift Kommis fortalte hviskende nogle letsindige Historier til et Par yngre Tilhørere. Morskaben maatte i det Hele siges nok at være til at holde ud, og mest kjedede Mørup sig, fordi han ikke kunde komme i Lag med Nogen, for hvor han kom frem, veg Gjæsterne til Side med en Hastighed, som om han havde Fortovsret, og de sprang over Rendestenen for at respektere denne.

Imidlertid bænkede Damerne sig om det runde Bord i Dagligstuen og spillede det nyeste Selskabsspil om forskjellige Smaagjenstande, og Spillet mindede for saa vidt om det, der fandt Sted hos Mørupperne Nytaarsaftén, idet Fruen havde diverse Ting i Baghaanden, hvormed Fruen trøstede de Stakler, som ikke havde været saa heldige at vinde. Ligesom det ogsaa senere, da Selskabet brød op, viste sig, at hun havde set Lejlighed til at

aflægge en Visit ved Overstykkerne ude i Entréen og stikke et forsvarligt Kræmmerhus med Godter i Lommen paa hvert af dem.

Et Par Timer efter at man har rejst sig fra Bordet, serveres der The og Brød til Damerne og Øl og Smørrebrød til Herrerne, og saa er den Middag for Personalet forbi, de ældre af Herrerne følge Damerne hjem; men de unge Kommis'er gaa vist ikke lige hjem, — har jeg en Anelse om.

V. Indland og Udland.

Fru Mørup er pludselig begyndt at gaa lange Morgenture ud ad Langelinie og Kalkbrænderiet. For den ikke længere ganske smækre Kone er det en Kraftudfoldelse, som forstaaeligt nok har forbauset hendes Samtid. Familie, Slægt, Venner og Bekjendte have konfereret om, hvad der dog kan bevæge Fruen til disse Morgengalopader; Nogle tro, at hun er bleven raadet dertil af Lægen, Andre formode, at hun er bleven greben af en hæftig Kjærlighed til Hvalen ude paa Lautrups Plads.

Ingen af disse Antagelser er dog rigtig. Forleden Dag kom den sande Forklaring af sig selv.

Familien var samlet om Aftensbordet, da Fru Mørup pludselig sagde til sin Mand: „Ja, Du skal naturligvis være Medlem af Foreningen?“

Mørup tyggede en Stund paa sin Cigar, idet han i Tankerne gjennemløb Rækken fra Foreningen af 1. Januar 1820 til Foreningen af 31. December 1888; men da det ikke var ham muligt at udfinde, hvilke af dem hans Kone mente, spurgte han: „Hvilken Forening?“

„Turistforeningen naturligvis!“ lod Svaret.

Morups Cigar faldt ud af Munden paa ham og ned i hans Skjød; men saa forbauset var Manden, at han ikke blev opmærksom herpaa, for han syntes, det begyndte at lugte saa brændt etsteds. Hurtigt fik han den op og sagde: „Hør, Kone. Du maa s'gu ikke komme med saadan nogle grinagtige Indfald! Det gaar ud over mine Benklæder.“

„Grinagtige Indfald? Det er mit ramme Alvor!“

„Er det?“ spurgte Morup og saae blot mere forbløffet ud. „Nej, gu' om jeg vil være Medlem af det Selskab.“

„Du maa! Du skylder Dit Fædreland det!“

„Halløj! Nej, Mutter, jeg er for korpulent til det Traverselskab, jeg er ikke saa let tilbens som de ærede Bestyrelsesmedlemmer.“

„Jeg finder, det er enhver Dannemands og Dannekvindes Pligt at understøtte Sagen, og gjøre det med Opgivelse af al personlig Magelighed og . . .“

„Du gode Gud, det er da ikke derfor, Du gaar paa Langelinie om Morgenen?“

„Jo, naturligvis! Hvorfor skulde jeg ellers rende der med Tungen ud af Halsen?“

„Hahaha! Men maa jeg spørge, hvad tror Du da i Grunden er Selskabets Formaal?“

Det viste sig nu, at den gode Kone nærmest havde opfattet Turistselskabet som et Spasereselskab, for hun vidste da nok, hvad en Turist er. Det vil sige, ikke at forstaa, som om hun mente, at Formaalet var Spasereture til Frederiksberg og Udflugter til Klampenborg, men

hun trænerede sig kun ved sine Morgenture til de længere Turistrejser, hun agtede at foretage sig til Sommer.

Sin Ide tro, kunde Fruen i de nærmest paafølgende Dage ses i Aktivitet med at lægge Planer for Sommerens Udflugter, og for bedre at kunne udføre dette Arbejde laante hun sin skolesøgende Søns Atlas med Danmarkskortet, og Drengen havde ikke noget herimod; saa kunde han saa rart give Mo'er Skylden, naar han kom hjem med et Mdl. i Geografi.

Den ene Dag gik Fruens Tur til det landligt idylliske Christiansminde Hotel, hvor Taasinge laa saa rart lige overfor med de mange Landliggere i Troense, saa det dog altid var, ligesom man var i Nærheden af Kjøbenhavn. Den næste gjorde hun Besøg paa Hotellet paa Himmelbjerget, hvor der jo var saa henrivende dejligt med Udsigter og saadant Noget, skjønt man jo tabte sit Vejr, fordi man i Et væk maatte kravle op og ned ad Bjerget, ligesom man var et Postbud i Gammelholmskvarteret. Den tredje Dag gjaldt hendes Rejse Hotellet paa Skagen, for der skulde jo være saa yndigt øde, det vil sige ikke paa Hotellet, men i selve Naturen, hvor der ikke kunde trives andet end en Masse Sand og en Masse Kunstnere. Og saaledes vedblev Fruen at fare videre om i Kongeriget Danmark til stor Moro for hendes Mand, som havde opfundet en ny Variation af en ikke ukjendt Sang, idet han gik og nynnede: „Vi skal kjende vort Land.“

I denne Tro levede Fru Mørup, til hun en skjønne Dag blev bedre underrettet af en ny Veninde, eller rettere Bekjendt, hun havde erhvervet sig paa sine Morgen-

vandringer. Der existerer nemlig mellem de daglige Morgenturister paa Langelinie et aparte Forhold, som er ret kuriost. Man kjender hinanden, og man kjender ikke hinanden. Man veed hinandens Navne: thi ingen Novice har spaseret der en Uge itræk, før det blandt de Gamle hedder: „Hvem er den lille Dame?“ eller „Hvem er den lange Fyr?“, og saa er der altid En eller Anden, der veed Besked og giver sin Oplysning, begyndende med et foragteligt „Kjender De ikke hende?“ eller „Ham troede jeg alle Mennesker kjendte!“ Betegnende for Bekjendtskabsgraden er det ogsaa, at naar to Morgenturister senere op ad Dagen mødes andetsteds i Byen, synes hver af dem stedse, at den Anden er en god, gammel Ven, og de have Møje med at beherske nogle elektriske Stød i højre Arm og Haand, der absolut vil op for at tage Hatten af. Naar man ikke er af exklusiv Natur, kan man paa Langelinie stifte en særegen Art Bekjendtskaber, som maaske kan kaldes Morgenbekjendtskaber. Det indledes i Reglen ved, at de to Parter en regnfuld Dag mødes paa et extraordinært sølet Sted, hvor kun een Person kan passere. Man er galant og vil gjensidigt lade hinanden gaa først. Medens Underhandlingerne herom staa paa, vexles der et Par Ord om det rædsomme Vejr og det grusomme Føre, og saa skilles man med Hilsen, efter at den ene af Parterne omsider har taget Mod til sig til at være Førstemand til at forcere det sølede Stoppested. Næste Dag hilser man paa hinanden og vexler i Forbigaaende paany en lille, meteorologisk Replik, og saaledes fortsættes der, til man en

Morgen gaar i samme Retning og slaar Følge sammen, og samtidigt slaar en lille Passiar af, forstaar sig.

Paa denne Maade har Fru Morup altsaa faaet sig en ny Bekjendt, en anden Frue, hvis Navn er ligegyldigt, da hun ikke har Andet med det foreliggende Emne at gjøre, end at hun korrigerede Fru Morups Opfattelse af Turistselskabets Formaal. Da denne nemlig aabenhjertigt meddelte Motivet til sine Morgenvæddeløb, oplyste Fruen hende om, at Turistselskabet ikke var noget med Ture i Indlandet, men netop tværtimod noget med Rejser i Udlandet, saadan som hun vilde sige til Schweiz, eller maaske endog til Venezia — Venedig, oversatte hun godhedsfuldt —; hun vidste ikke rigtigt, hvor Turen gik hen, men saadan noget var det.

Udstyret med denne bedre Viden vandrede Fru Morup hjem, og allerede ved Frokosten sagde hun til sin Mand, at nu vidste hun Besked, og at det egentlig var underligt, at de aldrig havde tænkt paa at tage til Udlandet. Høybergs havde ifjor været i Schweiz, det vil sige det i Sachsen, og Heibergs havde Aaret for været ved dette franske Badested Whisky, eller hvad det var, det hed. En Udenlandsrejse var ikke alene rasende morsom og sund, den var tillige aandsuddannende, for saa meget vidste hun da, at man maatte udenlands, naar man vilde samle nye Indtryk.

De unge Frøkener Morup, der i disse Dage hovedsageligt ernærede sig af Skøjteløbning og Tjærepastiller, og hidtil ikke havde havt mere Interesse for Turistselskabet end for Spørgsmaalet Boulanger, betoges pludselig af en stærk Sympathi for nævnte Forening, da de hørte,

at der kunde være Tale om en Udenlandsrejse, og forfattede ved gjensidig Assistance en Liste over alle de af deres Veninder, som enten havde været eller skulde udenlands med deres Forældre.

I de nærmest paafølgende Dage blev den skolesøgende Søns Atlas atter taget i Brug af Moderen; men denne Gang var det ikke Danmarkskortet, men Europakortet, der blev studeret. Sammen med Døtrene foretog hun sig nu diverse Rundrejser ad de mest besøgte Ruter paa Kontinentet: snart brugte hun Brønd i Wiesbaden, ikke fordi hun trængte til det, men fordi det forekom hende at være noget Velbehageligt ved bagefter at kunne sige, at hun havde gjennemgaaet en Brøndkur i Wiesbaden; snart jollede hun gemytligt, omend med beklemt Hjerte opad Rigibanen, blot for senere at kunne brovte med, at hun havde kjørt paa denne livsfarlige Bane og var kommen vel derfra, — for det haabede hun da, hun gjorde; snart gjorde hun sig og Døtre interessante ved et længere Ophold i Mentone, og de unge Damer svælgede paa Forhaand i alle de deltagende Forespørgsler, der efter deres Hjemkomst vilde strømme ind til dem, om deres Bryst fejlede noget, o. s. v., o. s. v. Foruden disse personligt udarbejdede Rejseplaner henvendte Fru Mørup sig om Raad til alle de af hendes Veninder, som havde været udenlands, og dette besværliggjorde Konens Valg i ikke ringe Grad. Det viste sig nemlig, at enhver af disse berejste Veninder just havde været saa heldig at se „det Bedste af det Hele“, mod hvilket alle andre Steder i Verden vare for Intet at regne, hvorfor hver især af al Kraft raadede Fru Mørup at tage derhen, hvor hun netop havde været,

for det maatte Fruen endelig se. Og saa maatte Fru Mørup endelig ikke glemme det Galleri, og *den* Borg og *det* Bjerg, som Veninden havde fundet saa mageløse; der skulde ogsaa være en berømt Ruin og en smuk Flod, men dem havde Veninden ikke faaet set, og hun troede oprigtig talt ikke, at der var stort ved dem. Fru Mørup undrede sig saare over, hvor urimeligt heldige samtlige hendes Veninder havde været, og haabede, at hun maatte have et lignende Held med sig, naar hun kom til at rejse udenlands. Der er en vis Sandsynlighed for, at hendes Haab vilde gaa i Opfyldelse; men der blev nu ikke den Gang noget af Fruens Udenlandsrejse.

I Begyndelsen havde Mørup set paa sin Kones Rejser med samme overlegne Blik, hvormed han saae paa sine yngste Børn kjøre i Skoven paa to Stole inde i Barnekammeret; men da han bemærkede, at hun ikke var langt fra at gaa ud fra en Udenlandsrejse som noget Givet, blev han forskrækket, og det saa stærkt, at han for første Gang i sit Liv en Aften holdt et længere Foredrag om Turistselskabets Øjemed. Han indledede det med en efter hans Mening almengyldig Sætning om, at Gudbevares hvor Damer ikke vidste Besked med saadan Noget, og saa gik han over til at forklare, at det jo netop var os, der i Stedet for at tage til Udlandet, skulde drage dette til os ved at lede Strømmen af rejsende Udlændinge til Danmark, saa at vi her, — om han saa maatte sige — ogsaa fik vor Part af Rejsepengene. Og som en meget rutineret Taler sluttede han med en lille komisk Historie, der ligesaa godt kan fortælles her.

Det drejede sig om to Medborgere, som han absolut

vilde have proponeret til Æresmedlemmer af Turistselskabet, hvis de ikke forlængst havde været døde: og med deres Turistvirksomhed forholdt det sig saaledes. Den ene af dem var Vinhandler og havde en meget besøgt Vinstue, hvor den Anden, en kongelig Skuespiller, var en stadig Gjæst. En Sommer havde der en Lørdag Aften været stort Besøg af Stamgjæsterne paa Vinstuen, og man var i Betragtning af det gode Vejr bleven enig om at foretage sig en Fodvandring ud ad Strandvejen næste Morgen. Man skulde samles paa Vinstuen; men da det om Morgenen var et øsende Regnvejr, mødte kun Een, nemlig den omtalte Skuespiller. Han og Vinhandleren, der skulde med paa Turen, stirrede ud af Vinduerne paa den trøstesløst nedstrømmende Regn, efter forlængst at have opgivet Haabet om, at der skulde komme flere Deltagere i Skovturen. Men saa fik Skuespilleren en Ide. Der kunde jo ikke være Tale om at spadsere i det Vejr; men — mente han — det vilde jo gjøre samme Nytte, om de tog sig Turen rundt om det store Bord, der stod midt paa Gulvet, Motionen var jo den samme, enten man gik i det Frie eller inden Døre. Vinhandleren fandt, det var et særdeles fornuftigt Ræsonnement, og saa begyndte de To paa Spasereturen. I længere Tid gik det i Tavshed rundt og rundt om Bordet, saa endelig stoppede Skuespilleren op og sagde: „Tror Du ikke nu, at vi er kommen til Vibenhus?“ — Jo, det mente Vinhandleren, der nok kunde være nogen Rimelighed for. — „Skal vi saa ikke gaa derind og faa os en Sodavand og Kognak?“ — Det fandt Vinhandleren særdeles for-

standigt og serverede de to Glas. — Da de vare drukne ud, rejste de to Fodgængere sig og fortsatte Turen. Da de atter havde spaseret en Stund, mente Skuespilleren, at nu vare de ved Slukefter, og der maatte de ind og have et Glas Portvin, Værten dèr skulde have saadan en udmærket Portvin. Vinhandleren slog til, og de modige Vandrere fik sig den foreslaaede Hjertestyrkning. Paa denne Vis fortsattes Turen ud ad Strandvejen, saa ikke et eneste Gjæstgiveri lodes ubesøgt; men da de forlod Over Stalden, formaaede Vinhandlerens Ben ikke længere at bære deres Ejermand, hvad enten det nu kom af den lange Tur, eller af de mange indtagne Forfriskninger, og han erklærede, at nu gik han ikke længere, nu vilde han hjem til sig selv. Skuespilleren blev først fortornet over, at Vennen vilde lade ham ene saa langt fra Byen; men da han havde sundet sig lidt, gik han ind paa den Andens Forslag og sagde: „Naa, javel, saa leger vi, at vi ere kommen tilbage til Byen, og saa gaar vi ned paa vores kjære Vinstue for at faa os et ordentligt Glas Vin, for det er dog egentlig noget Sprøjt, man faar i de Kroer langs Strandvejen!“ — og saa satte de To sig til at drikke videre i Sofaen.

Med denne sandfærdige Historie sluttede altsaa Morup sit Foredrag, og havde det været ethvert andet Sted, han havde holdt det, vilde ganske sikkert En eller Anden have bragt Foredragsholderen Forsamlingens Tak for det baade belærende og morsomme Foredrag; men da det blev holdt hjemme i hans Familieskjod, skete dette ikke.

Virkningen paa Fru Morup af den docerende Del af

Mandens Foredrag var slaaende. Hun sad et Øjeblik og spekulerede, og saa vips! fløj Tanken om Udenlandsrejser ud af hendes Hoved og vips! fløj der en anden Ide ind for at optage den ledige Plads.

„Aa, nu fatter jeg endelig Meningen!“ udbrød hun begejstret. „Vi skal være Udland! Ja, det kan blive mageløst yndigt! Vi laver naturligvis først og fremmest et Trouville med Bølgeslag og det Hele ved Vesterhavet, hvor Folk gaar i Badedragt hele Dagen og ligger i Sandet og bestiller Ingenting. Og sikken en henrivende Rivièra, der kan blive ud af det ved Skodsborg med rasende flotte Kjøretøjer og med . . . med . . . med hvad der saadan ellers findes paa en Rivièra. Og saa maa der arrangeres rigtige Bjergbestigninger paa Himmelbjerget med Førere med Gamascher og Alpestokke, og saa maa der laves kunstigt Ekko paa nogle Steder, saadan som jeg har læst om, at de bruger i Schweiz. Og tror Du ikke nok, at der kan graves nogle Skakter dernede ved Faxe, hvori de Rejsende kunde stige ned i Bjergmandsdragt, og selv Damerne i Herreklæder. Det eneste Kjedelige er, at det bliver os umuligt at skaffe noget Vesuv eller noget Andet, der minder om Italien . . . . .“

„Aa,“ faldt Mørup ind, „vi kan da allenfals levere lige saa mange af visse smaa sorte Insekter, som de er plagede med dernede . . . .“

„Maa jeg bede mig forskaanet for Dine ekvivokke Vitser! Du skal nu spotte over Alt. Du kjender ikke noget til Patriotisme, Mørup!“

„Jo, jeg er netop saa meget Patriot, at jeg mener,

vi ikke skal gjøre Forsøg paa at hamle op med Udlandet, for det kan vi dog ikke alligevel, og fremfor Alt skal vi lade være med at abe efter!“

Hermed endte Debatten om Turistselskabet i den mørupske Familie.

Efter Diskussionen var der Fællesspisning.

VI. Nymodens Huskesedler.

Læseren erindrer maaske, hvorledes jeg ifjor samtidigt med den sædvanlige Indbydelse fra Mørups til at tilbringe Juleaften i denne kjære Families Skjød modtog et idetmindste for mig splinternyt Aktstykke, en Ønskeseddel, paa hvilken alle Familiens Medlemmer opgav mig, hvilke Gaver jeg havde at kjøbe til dem, hvad der i høj Grad lettede mig det ellers saa pinefulde Valg. I Aar er jeg kommen i Besiddelse af et andet Familiedokument af en anden og mere intim Beskaffenhed, som jeg mener ikke bør forholdes Offentligheden, da det giver endel værdifulde Oplysninger om den Levemaade og de Nydelser, hvortil Mørupperne hengive sig i Juletiden, hvilke Meddelelser maa anses for saa meget mere paalidelige, som de skyldes den unge, humoristisk anlagte Student Mørup.

Det saae et Øjeblik ud til, at Traditionen i Aar skulde blive brudt, idet Gavegivningen truede med at ville gaa ind, dels af den almindelige Grund, at Handelsstanden — som Fru Mørup udtrykte sig — var saa voldsomt konverteret, og dels af den mere specielle Aarsag, at Mørupperne af de yngste Kuld snart vare blevne

for store til. at man havde nogen rigtig Fornojelse deraf. Alt som Højtiden nærmede sig, og Byens Gader bleve overbefolkede med pakkebelæssede Mennesker og juletræbærende Bybude, indfandt imidlertid Betænkelighederne ved at undlade Udvexlingen af Presenter sig, og især tog Spørgsmaalet en højst kritisk Vending, da man kom til at tænke paa, hvad man skulde hænge paa Juletræet, ja for Juletræ skulde man da have, det havde jo alle deres Bekjendte, og nede paa første Sal stod endog allerede den derboende Families Træ paa Trappen i Krogen ved Entrédøren, som om det ventede paa at blive lukket ind. Det var naturligvis ikke, fordi man i mindste Maade var misundelig, eller fordi man var saadanne Børn, at man brød sig om at se paa et pyntet Grantræ; men det vilde dog blive en underlig trist Følelse at sidde den Aften ligesom enhver anden Aften, naar man tænkte paa, hvor rart og hyggeligt alle Andre havde det, og man kunde slet ikke tænke sig, hvordan Risengrøden og Gaasestegen vilde smage under saadanne Forhold, ja for det var vel ikke Meningen at opgive det Traktement, for saa blev der jo slet ikke andre Tegn tilbage paa, at det var Jul, end at man i de nærmest paafølgende Dage gik og ærgrede sig over, at Aviserne ikke kom som sædvanligt. Hvad skulde man i det Hele tage sig for den Aften, hvad skulde man tale om, naar man ikke havde hinandens mere eller mindre værdifulde Gaver at vurdere og kritisere og de Bojesenske Attrap-Aandrigheder at more sig over?

Da Majoriteten paa det mest Utvetydige udtalte sig for at bibeholde saavel Juletræet som Risengroden og

Gaasestegen, blev den anden Del af Spørgsmaalet læmpet derhen, at der blev givet en almindelig Tilladelse til at glæde hinanden med smaa Morsomheder til en billig Penge, og i den nærmeste Tid, efter at dette var vedtaget, kunde man derfor se Mørupperne søge bort fra Butikerne paa Ruten, hvis Repertoire af komiske Smaagjenstande ikke var righoldigere end, at man forlængst kunde det udenad, og ty ud til Smaaboderne i de ydre Kvarterer i Haab om der at finde Smaasager af frivillig eller ufrivillig Komik. Da denne Opgave imidlertid viste sig at være saa temmelig haabløs, tabte Mørupperne efterhaanden Humøret og begyndte at ræsonnere som saa, at skulde man give Noget, kunde man ligesaa gjerne give noget Ordentligt, og saa besluttede man i al Hemmelighed og uden fælles Konference at overraske hinanden med Gaver af den sædvanlige Kvantitet og Kvalitet, og saa indgroet var den Koutume at beskjænke hinanden efter opgivne Ønskesedler bleven, at den Følelse næsten forekom Famlien ny, at man skulde glæde ham eller hende med Noget, som han eller hun ikke iforvejen vidste, de skulde have. At Overraskelserne dog ikke bleve alt for overvældende, sørgede de yngste Morupper for; thi disse hørte i høj Grad ind under den Kategorie af smaa Gryder, som ogsaa har Øren, og hertil kom, at de her omtalte Exemplarer af Gryderne havde den Skavank at være særdeles utætte, idet de ikke kunde holde tæt med den mindste Hemmelighed, der blev fyldt i dem; følgeligt sladrede de af Skole, fortalte Søster Anna, at hun skulde have en stor Present af Broder Victor, og saa var der jo intet Andet for bemeldte Søster at gjøre,

end ogsaa at give den gavmilde Broder en stor Present, og saalunde fortsattes der hele den ret talrige Søskendeflok igjennem. Paa den Maade gik det til, at Julegaverne i Familien Mørup lidt efter lidt antog ganske de samme Dimensioner som ellers i Henseende til Antal og Størrelse, og i Forbindelse dermed stod det, at Mørup i Tiden før Jul ikke havde noget højere Ønske end at være Urtekræmmer, hvilket nok kunde synes at være en forunderlig, og i al Fald ikke om nogen vidt dreven Ærgjerrighed vidnende Attraa hos en Bundtmager, som da ogsaa fandt sin eneste Forklaring i, at Mørup ønskede at høre til den Klasse lykkelige Medborgere, der havde forpligtet sig til at betale 1000 Kroner i Mulkt, naar de gav Julegaver til Nogensomhelst; for med et saadant Pres paa sig, var han da ganske vis paa, at han nok skulde lade være dermed.

Naturligvis har der intet Øjeblik været Tale om, at Presenterne for mit Vedkommende skulde konverteres til de bare Løjer, dertil kjender jeg mine Forpligtelser som velmeriteret Pebersvend ligeoverfor de Unge alt for godt. En gammel Husven maa være glad ved, at de Unge i Familien accepterer ham uden at sætte et alt for surt Ansigt op ved hans Komme eller have ham alt for meget til bedste, og i saa Henseende har jeg ingen Grund til at beklage mig over de unge Mørupper; men jeg veed ogsaa, at de aldrig vilde tilgive mig, om jeg ved Juletræet spiste dem af med værdiløse Morsomheder. Og hvad Forældrene angaar, da kunde det aldrig falde mig ind at foræere f. Ex. Mørup en Nikkedukke eller hans Ægteviv en Tøffel.

I tidligere Tid besørgede jeg stedse personligt Indkjøbet af Gaver; thi det morede mig at gaa i Butiker, især Damebutiker, hvor jeg aldrig hittede ud af, om jeg mest skulde beundre Kjøbernes Evne til at hitte paa urimelige, for ikke at sige sindssvage Spørgsmaal om Varerne, eller Sælgerens Evne til at finde de netop dertil passende, fuldstændigt fyldestgjørende Svar. Jeg veed godt, at jeg paa det Skjændigste blev tagen ved Næsen i den Slags Forretninger, da jeg altid glemte at propronere den mig betjenende Yngling, at betale det Halve af, hvad han forlangte, blot fordi jeg i Stedet for at passe mine egne Sager gav mig til at slaa smaa private Væddemaal af med mig selv om, hvor vidt den ved Siden af expederende Kommis vilde være istand til at svare blot nogenlunde plausibelt paa det forelagte, forvirrede Spørgsmaal, hvilke Paréer fra min Side altid endte med et halvt skuffet og halvt beundrende „Jo, saagu kunde han saa!“ Da jeg efterhaanden var bleven kjed af al den Spot, jeg var Gjenstand for fra Søstres, Tanters og Kusiners Side over at have givet fire Kroner for en Gjenstand, hvortil de havde kjøbt Mage for to, femoghalvfjerds, eller at have betalt sex Kroner for en Ting paa Østergade, som jeg kunde faa for fire i Pilestræde, overdrog jeg min mest økonomisk anlagte Kusine Indkjobet af alle de kvindelige Presenter efter en i Forhold til Alder og Slægtsgrad passende Skala, og jeg skal ikke nægte, at jeg fandt, at jeg kunde være udmærket godt tjent dermed, skjont min Uvidenhed om, hvad jeg selv gav, et Par Gange satte mig i en ubehagelig Forlegenhed, da jeg en Gang kom til at sige til en

Tante: „Hør, det var da en nydelig Present den, hvem har Du faaet den af?“ og herpaa fik det uventede Svar: „Men Gud, af Dig selv!“ — og en anden Gang kom galt afsted ved nok saa humoristisk at udbryde til en Søster: „Naa, det var et flot Armbaaed, Du der har faaet! Det har været dyrt!“, en Ytring, der blev endnu mere humoristisk end paatænkt, da jeg erfarede, at jeg selv var den glade Giver. I det Hele fik jeg en vis Tvivl om, at mine Gaver vare lige saa overraskende for dem, der fik dem, som for mig, der gav dem, da jeg tilfældigt kom til at høre følgende Dialog mellem en af mine Tanter og min Indkjøberske: „Jamen Gud, Kjære,“ sagde Tanten, „Du har taget Fejl, det var jo slet ikke det Mønster, jeg valgte!“ — „Jo vist var det saa!“ svarede Kusinen. „Du var længe i Tvivl, om Du skulde tage det blaa Stykke med Stjernerne eller det graa med Krusedullerne, og saa bestemte Du Dig for dette her.“ — „Nej, jeg forsikrer . . . hvor kan Du sige det?“ — „Det kan jeg gjøre, fordi jeg slet ikke havde noget med den Handel at skaffe, jeg kjøbte jo imedens den lille brocherede Modest til Anna Mørup, og Du gav selv Bendix Tøjet og saae ham besørge det indpakket!“

De mandlige Gaver overtog jeg selv; men det Indkjøb var hurtigt besørget, da jeg bestemte mig for at give alle Mørupperne Bøger som den bedste og fornuftigste Present, i hvilket Punkt det glæder mig at kunne sige, at min Boghandler var i fuld Samstemning med mig. For de mørupske Smaapoders Vedkommende fremkaldte nu heller ikke Valget af Bøger nogen Vanskelighed, idet Forlæggerne af Børnebøger i Reglen ere saa

betænksomme at opgive, for hvilken Alder vedkommende Værk passer, og min Boghandler oven i Kjøbet havde været saa praktisk at indrette forskjellige Hylder med Paaskrift: „Børnebøger for Børn fra 2—5 Aars Alderen“, „Børnebøger for Børn fra 6—10 Aars Alderen“, o. s. v. aldeles efter Mønster fra „Bikuben“s Bogholderkontor, hvor tydelige Tavler angive, at der har man at henvende sig med Bikubebøger fra Nr. „1—20,000“, og der med fra „20,001—40,000“, o. s. v.

Betydelig mere Ulejlighed gav imidlertid Valget af Bøger til de voxne Mørupper; men dette kom jeg dog ogsaa over, da jeg stillede som Betingelse, at de unge Herrer skulde have Lov til at bytte — ligesom man gjør med Bryllupsgaver —, hvis det var Noget, de allerede havde eller fik andetstedsfra. Forresten kan jeg tilføje, at jeg stedse giver de af Literaturens nyeste Produkter, som jeg selv har Lyst til at læse, for saa laaner jeg dem nogen Tid efter af Modtageren, hvilket er en prisbillig Kombination af at give Gaver og at følge med Literaturen, der ikke noksom kan anbefales. Naturligvis er der noget Pirrende ved at have en Bog liggende hos sig, som man har megen Lyst til at læse, og jeg vil ikke gjøre mig bedre, end jeg er, jeg kigger ogsaa lidt i dem før Bortgivelsen, men jeg skjærer dem ikke op, det skal jeg nok vogte mig for, for saa maatte jeg jo blot bekoste Bind til Bogen, for at den kunde gaa som Present.

I den righoldige Bogsamling, jeg saaledes Juleaften sendte ud over den mørupske Verden, befandt sig blandt Andet et Værk, som jeg havde tiltænkt den unge Student,

Viktor, for fuldstændigt at kurere ham, der endnu var Rekonvalescent efter et forøvrigt meget mildt Anfald af den kjedelige Bornesygdom, Modernismen, og det var den krabateste af alle de radikale Boger. som vort hjemlige Bogmarked havde at opvise fra den meget magre Host i denne Jul, — naa, det kan være lige meget, hvad det var for en, det maa være nok at sige, at den i rigeste Maal besad alle Artens Særkjender lige til det, at der stod saa lidt Text paa Siden. at jeg virkelig generede mig for at byde den og frygtede for, at denne kolossale umotiverede Rutten med hvidt Papir skulde give det unge Menneske en sorgelig Hang til Ødselhed. Da jeg ikke nægter mig nogen Fornøjelse i Juletiden. bad jeg Student Mørup, om jeg ikke maatte laane bemeldte meget traurige Bog paa et Par Dage — et Par Timer havde for Resten været nok paa Grund af den omtalte. ikke overvældende Stofmængde, men det vidste jeg ikke den Gang —, og efterat have læst den igjennem. var det, at jeg traf paa nedenstaaende, oplivende Anhang, den omtalte Huskeseddel, som ikke stod i nogensomhelst anden Forbindelse med Bogen end, at den var gjemt og glemt deri.

Juleaften er Overraskelsernes store Dag: man faar Gjenstande, som sætte Ens Nysgjerrighed i den livligste Bevægelse, da det ikke er muligt at begribe, hvortil de skulle bruges; man beriges med Sager, som man er oprigtigt taknemlig for, og som kun volde En noget Hovedbrud, fordi man ikke kan indse, hvor man skal skaffe Plads til dem, hvorfor Fanden nogen Tid efter overhænges med Anmodninger om at afhente dem; og man glædes med Attraper, der længe kunne beskjæftige En

paa den mest underholdende og spændende Maade, da man ikke formaar at udgrunde, hvad i Alverden de skulle ligne. De mange og store Overraskelser af denne Art, som og i Retning af Gaasesteg og Julekage, samt mindre Ildebrande i Juletræets Pynt vilde sikkert være nok til at gjøre Folk nervøse og fralokke mangen en ung Dame smaa, klædelige Angstskrig, om man ikke de nærmest foregaaende Dage var blevet vænnet til Uro og uventet Forstyrrelse af forskjellig Slags ved hvert Kvarter at blive skræmmet op af Allarmkimning paa Entrédorens elektriske Klokke for saa at styrte ud og lukke op for hemmelighedsfulde Pakker, som man kunde føle nok saa meget paa uden at kunde gjætte, hvad det var, dinglevorne Sprællemænd, der med Dødsforagt hvirvlede deres Lemmer rundt mellem smaa Dannebrogsflag og forgyldte Valnødder, og den nyeste geschæftvelgjørende Julesang „Nu lyser Julestjernen“ for ti Øre til fattige Børns Bespisning. Ogsaa Aviserne have paa denne Aarstid deres Overraskelser, hvilke paa en Maade nok skrive sig fra, hvad de indeholde, uden at der dog herved sigtes hverken til de orienterende Artiklers ringe Antal eller til Avertissementernes Mangfoldighed. I December Moaned kan man nemlig ikke aabne et Blad, uden at en lokkende Subskriptionsindbydelse flagrer ud i Luften og daler ned paa Gulvet med en elegant Pirouette, eller en afstikkende farvet Priskurant paa en diskespringeragtig Maade valser om og inklinerer for Ens Portemonnaie, eller en tykmavet Fortegnelse over Bøger til nedsat Pris dratter ud og slaar Vejrmøller ned ad Ens Ben, til den med et Klask plumper ned for Fødderne af En.

Hvad der i Aar tiltrak sig størst Opmærksomhed af Julereklamernes gamle, opfriskede Lirumlarum var en Huskeseddel, idet nogle driftige Konolialhandlere havde fundet paa at give deres Anbefalinger af Forretningen Form af en Liste over, hvad man kunde kjøbe hos vedkommende Firma. En saadan Seddel havde Student Mørup faaet fat i, og da den Brug han gjorde af den, var ret original, præsenteres den her, saaledes som den saae ud, efter at den satiriske unge Mand havde forsynet den med sine Randbemærkninger.

Huskeseddel.

Fortegnelse over, hvad jeg skal kjøbe hos . . . .
nej, over hvad min Familie og især mine Søstre i Juletiden har konsumeret af Delikatesser og andre Sager fra

F. F. Guffesen,

Firma: Schlick & Co.

Rosingaarden 90,

og mange andre Urtekræmmere.

(De tomme Linier bedes udfyldte med de respektive Ordres)
samt Følgerne af disse Nydelser.

Confiturer i udsøgt Udvalg fra Lombard, Masson, Suchard, o. Fl.

Gudbevares, hvad for Masser en ung Pige kan gnaske i sig af den Slags! Jeg bliver saa sød i

Munden blot af at se derpaa, at jeg maa drikke adskillige Glas Sherry til det søde Stads, som de Andre spiser.

Konfekt-Rosiner sur choix, hele, smukke Klaser. pundevis.

Mine Søstre og Ungerne har spist i Lispundevis, det tør jeg parere paa.

Krakmandler, à la princesse. søde. tyndskallede.

Henriette har spillet to Gange Filippine med Student Svendsen til første Gang, de ses i det nye Aar. Jeg begynder at forstaa, hvorfor han nærer saa varmt Venskab for mig.

Dadler, ægte marokkanske Konfekt-, pundevis og i Kartons.

Den Juledag fik Søster Anna voldsomt ondt i Tænderne.

Figen, Smyrna, bedste Kvalitet. i Æsker paa 1, 2 og 4 Pd.

Dagen efter fik Søster Karen ogsaa Tandpine.

Blommer, italienske og franske, uden Stene, i elegante Æsker.

Den 28. December fulgtes de ad til Tandlæge Sørensen.

Druer, grønne Almeria, extra udsøgte og søde, saavel pundevis som i Fustager.

Dem trakterer Moder altid med, fordi de er saa rart billige og dog ser ud af Vindruer; men jeg begriber, at hun seer flov ud, naar vi hos Etatsraad Bruhn faar rigtige Druer: „Naar Dig nogen Karper byder, osv.“

Blommer, Imperiales, pundevis samt i Daaser, Glas og Kasser.

Det er Tante Hannes Livret, hun glemmer altid at sende Skaalen med dem videre. Hun siger, at det minder hende om, naar hun bruger Brønd i Carlsbad.

Franske Frugter, glacerede og krystalliserede, udsøgte Varer, saavel pundevis som i Kartons og i Kasser.

Det var kjedeligt for Fader, at han tog dem pundevis og ikke i Kasser, da han ved den store Skyde-

banemiddag stuvede sin Kjolelomme fuld af dem, for han glemte det senere paa Aftenen og kom til at sætte sig paa dem. Moder stod hele næste Dag og vaskede Lommen.

Franske Frugter, bedste Kompot-, i Daaser à 2 Pd. og derover.

Skjønt disse var den forbudne Frugt for Drengene ved vor fine Julemiddag (de havde kun faaet Lov at tage een hver), saa tyvtede de dog saa mange, at baade Rudolf og Conrad fik Mavepine.

Chokolade, Koge- og Dessert-, fra de bedste renommerede inden- og udenlandske Fabriker.

Moder har nok brugt en Del Kogechokolade, for hun havde Portnerens syv Unger til Gilde første Juledag, men det er Intet imod, hvad Henriette og Ellen til alle Tider paa Dagen har taget til sig af Dessertchokolade.

Konfekt-Buketter, Julenyhed, særdeles smagfuld. i største Udvalg.

Anna vil absolut have Fader og Moder til at give saadanne Buketter til Kotillonen paa vort næste Bal, og saa skal vi Herrer vel have Sløjfer af Cigarbaand.

Familie-Parfume i elegante Flacons, indeholdende fortrinlig Lommetorklæde-Essens af alle kjendte Sorter.

Jeg har maatte lukke den Flaske Ess-Bouquet, jeg fik i Julegave, inde i mit Skrivebord, for mine Søstre gik og stjal af den.

Likører, ægte franske, saavel paa hele og halve Flasker som i smukke Flacons.

Det var en ordentlig Blyhat, min kjære Broder William fik sig tredje Juledag hos Grosserer Bjerre, blot fordi han blev siddende i Rygeværelset hele Aftenen.

Julelys, de bedste, existerende. Brænder klart. Løber ikke.

Det er en nederdrægtig Løgn, det kan vor Stuepige bevidne, for de havde dryppet saaledes fra Juletræet, at hun maatte ligge paa Knæ hele Juledags Formiddag for at faa Voxpletterne af Gulvet.

Jeg skal omhyggeligt vogte mig for enhversomhelst Tilføjelse til dette Aktstykke, dels af Delikatessehensyn til den heri omtalte Familie og dels, fordi jeg fra mine latinske og græske Timer i Skolen veed, hvor grumme lidt Alt, hvad der hedder Kommentarer, interesserer Læserne, kun skal jeg bemærke, at denne Blanding af

en Spise- og Huskeseddel havde ganske den samme Virkning paa mig, som Synet af Søstrenes Fraaseri havde havt paa den ømfindtlige Forfatter; thi efter Gjennemlæsning af Dokumentet fik jeg en saa vammel Smag i Munden, at jeg følte det som en Forpligtelse mod mit eget Kjød at tømme et Glas Sherry ovenpaa alt dette kandiserede Stof.

VII. Haandværksfolk.

En Formiddag i Efteraaret vare Medlemmerne af den mørupske Familie som sædvanlig samlede i Spisestuen om Frokostbordet. Solen tittede nok saa skjelmsk ind ad det paa Skraa siddende Gaardvindue, for saa vidt den kunde faa Lov til det for de paa Ruderne anbragte. broderede, brogede Drager, som stod paa Bagbenene og rakte Tunge ad hinanden, men hvis Livsopgave for Resten bestod i at holde nysgjerrige Husbeboeres Blikke ude, og henne paa Buffeten skinnede den blankpolerede Messingmaskine nok saa fornøjeligt, medens det kogte og boblede i den, saa det lod, som den gurglede sig. Stuens lune, hyggelige Præg gjorde alle frokostnydende Mørupper velstemte og tilfredse med Tilværelsen, og glad brød man sit kjøbenhavnske Brød; thi der var endnu ikke den Dag fundet noget rustent Søm, nogen tygget Skraa eller andre lignende appetitvækkende Tilsætninger heri.

Kun eet Forhold havde vakt et kort, forbigaaende Ordskifte, og dertil var Anledningen følgende. Mørup havde just smurt sig en indbydende Skive Surbrød og lod derpaa sit Øje løbe hen over Bordet for at træffe sit

Valg af Paalæg; men denne Overvejelse, der altid kostede den gamle Gourmand en Del Tid, trak ualmindeligt længe ud.

„Du har nok svært ved at bestemme Dig?“ faldt Fru Morup smilende ind. „Vil Du ikke have en stegt Sild?“

„Nej Tak, Du! Jeg har lige spist to Bornholmere“, svarede Manden, uden at man dog derfor maa mistænke ham for at nære Tilbojeligheder i Retning af Menneskeæderi.

„Her er marinerede Sild, Fader!“ sagde den ene Datter, og

„Her er Flækkesild, Fader!“ sagde den anden Datter, og

„Her er Kryddersild, Fader!“ tilfojede tilsidst den ene af Sonnerne.

„Ja, det er netop det, jeg seer paa“, svarede deres faderlige Ophav tilbage. „Her er jo ikke Andet end Sild paa Bordet.“

„Er det nu forkert?“ indvendte Fruen. „Man maa virkelig tage, hvad man kan faa efter Aarstiden, og nede ved Stranden er der i disse Dage ikke Tale om Andet end Sild, lige fra Højbro til Stormbroen ligger Sildebaadene saa tæt op ad hinanden som . . . som . . .“

„Som Sild i en Tønde“, foreslog den vittige Student Mørup og tilføjede en meget hasarderet Brander om, at alle Fiskerkonerne havde lagt sig efter at danse *El Ol.*

Fruen frabad sig hans Spotterier, man kunde ikke forsvare at lade Lejligheden gaa fra sig, naar en saa dejlig Spise som Sild kun kostede et halvthundrede Øre for Olen, og saa meddelte hun det glædelige Faktum, at

hun havde lagt en hel Tønde Kryddersild ned efter Fru Larsens Opskrift og en anden efter Fru Hansens endnu bedre, svenske Opskrift, og de skulde værs'god spises op; men hun kunde naturligvis nok forstaa, at de ikke smagte, eftersom de vare saa billige, og at hendes kræsne Børn naturligvis hellere vilde have Østers og Kapuner.

Da Bornene paa det Utvetydigste tilkjendegav, at hun havde fuldkommen Ret i denne sin Antagelse, tog Fruen Anledning til at korse sig over den nuværende Ungdoms Fordringsfuldhed, og hun ansaa det i denne Anledning for hensigtsmæssigt at kaste et bebrejdende Blik mod Himlen, men herved afbodedes saa Fortsættelsen af Ordskiftet om dette Emne. Det Himlen tiltænkte Blik blev nemlig ganske naturligt standset undervejs af Spisestuens Loft, og her blev det foreløbigt, idet den gode Kone helt glemte, hvad de talte om, ved Synet af Loftet.

„Ih, Du Alstyrende!“ udbrød hun med Forfærdelse. „Jeg beder Jer se paa det Loft, det er jo kullende sort! Det kan vi ved Gud ikke være bekjendt, det maa hvidtes. Jeg maa den Dag idag ned at tale med Værten!“

Naturligvis er Folks Forhold til deres Vært højst forskjelligt, men det hører til Undtagelsestilfældene, at det er ublandet venskabeligt; i Reglen indskrænker det sig til en væbnet Neutralitet, som tilsidst bunder i, at Ejeren har en bestemt Følelse af, at Lejeren giver for lidt i Leje, medens denne lever i den krænkende Formening, at der i Grunden tilkommer ham et større Afslag. Og naar Talen er om at gaa til Værten for at bede om Reparation af det eller det, geraader Lejeren gjerne i en Stemning, der er en Blanding af den for-

knytte Følelse, hvormed man gjør Besøg hos en Læge for at faa sig selv repareret, og den fornedrende Fornemmelse af egen Ringhed, hvormed man overrækker en Ansøgning til en altformaaende Protektor.

Som Regel kunde Fru Mørup ingenlunde siges at være forknyt af sig, og hun vilde have betragtet det som en blodig Fornærmelse, om Nogen havde insinueret, at hun var bange for Værten; og dog følte hun sig, medens hun lavede sig til for at besøge denne Hædersmand, saa løjerligt benauet, at hun ansaa det fornødent til egen Beroligelse at trøste sig med, at Værten baade var en gentil og en rigtig rar Mand, som hun saa godt kunde lide, — mærkeligt nok synes nemlig den Tanke, at man selv holder meget af den, man vil bede om Noget, til alle Tider at have indeholdt noget særdeles Trøsterigt for Menneskenes Børn. Samtidig med at iføre sig en finere Dragt end den daglige tog hun derfor sit af Velvillie mest overstrømmende Ansigt paa og begav sig ned ad Trappen til Værten med det huldsaligste Smil paa Læben.

Hun blev lukket ind i et Kabinet, hvor hun forkortede sig Ventetiden ved at optage en meget strix Synsforretning, ved hvilken det selvfølgeligt viste sig, hvad hun nok havde tænkt sig, at Væggene skinnede af Nymaling, Gulvet gnistrede af Fernisering, og Loftet funklede af Hvidtning, som om det Altsammen var flunkende nyt. Hun filosoferede for sig selv over, hvor herligt det maatte være at være Husvært og kunne lade male, hvidte og fernisere, naar man havde Lyst dertil, og forfriskede sig derpaa med en længere Dukkert i

Misundelsens Vande; men da Værten viste sig, dukkede hun atter i al Hast op i Haabets lille Baad og viste sit huldsaligt smilende Aasyn. Værten var ogsaa lutter Hoflighed og Forekommenhed, og i Begyndelsen af deres Samtale vare de derfor unaturligt venlige mod hinanden. De glædede sig sammen over det usædvanligt milde Vejrlig paa de arme Staklers Vegne, som Intet havde at putte i Kakkelovnen; de gjennemgik i Kompagni Theatrenes nyeste Repertoirer og havnede hurtigt i den skjønneste Enighed om, at det ikke var Tider til at gaa i Theatret i, og at man hverken skulde lade sig lokke af det literære Udbytte eller de nedsatte Priser; og de udstedte paa gjensidig Opfordring de mest beroligende Bulletiner om Sundhedstilstanden i hinandens Familier.

Da man saa ikke havde mere af denne Tønde at tage, maatte Fru Mørup omsider rykke frem med sit Ærinde, og stadigt smilende fremførte hun nu, at Loftet i deres Spisestue virkelig var bleven alt for galt til, at de længere kunde holde ud at se paa det.

Smilet veg i samme Nu fra Værtens glade Ansigt, og i dets Sted tegnede der sig en fortrydelig Rynke i hans Pande: thi det var en af de værste, personlige Fornærmelser, Manden kjendte, at blive gjort opmærksom paa, at Noget i hans Hus trængte til Reparation. Hans Tone sank derfor ned til Forekommenhedens Nulpunkt, da han svarede, at han dog ikke havde lagt Mærke til, at Loftet var saa galt. — Husværter have stedse meget vanskeligt ved at lægge Mærke til noget af den Slags.

Jo, det var det rigtignok, Loftet var skandaløst, det saae ud, saa Herren maatte sig forbarme, med Pletter

og Revner og Plamaser, og saa var det saa kulragende sort, som om det hørte hjemme i en Negerhytte og ikke i en kjøbenhavnsk anden Sals Lejlighed paa syv Værelser og alle Udenomsbekvemmeligheder. Men det var da heller ikke til at undres over, for nu var der ikke rørt ved Noget deroppe i samfulde sex Aar, men det huskede han nok ikke?

Nej, det gjorde han oprigtig talt ikke, — Husværter have paa visse Punkter en overordentlig svag Hukommelse. Var det virkelig saa længe siden, at det var bleven hvidtet? Han syntes ... Ja, nu skulde han en af Dagene komme op og se paa det!

Fruen mente ikke, at det blev bedre derved, og da hun — ikke mindst af egen Sprogbrug — vidste, at Betegnelsen „en af Dagene“ var en af de mest upaalidelige Tidsangivelser, der existerede, klemte hun paa den ulykkelige Vært for at faa ham med op med det Samme og se paa det meget omtalte Spisestueloft. Efter et Kvarters Overtalelser, der snart havde en mørk, truende Karakter, og snart vare af en indtagende skjæmtefuld Art, kom hun da virkelig ogsaa saa vidt, at man kunde se den aktive Kone hale op ad Trappen med den ulykkelige prisgivne Mand, der nærmest tog sig ud som en Forbryder, der bestiger Skafottet, og efter endnu et Kvarters Forløb havde hun trumfet sin Villie igjennem. Værten havde lovet, der skulde komme Haandværksfolk, og forføjede sig saa med sønderknust Mine ned ad Trappen, idet han undervejs opbrugte sit Forraad af Skjældsord for at dokumentere for sig selv, at han var et godmodigt, ærkedumt Fæhoved, som aldeles ikke egnede sig til at

bestyre en Ejendom, naar han ikke bedre kunde staa for Fruentimmerjeremiader.

Nogle Aftener efter var Familien Mørup atter samlet i Spisestuen, men denne frembod ikke saa hyggeligt et Skue, som det havde været Tilfældet den ovenfor berørte Formiddag. Alene det, at Gardinerne vare tagne ned, og at de af Tante Hanne — Familiens kolorerende Kopimaskine — forfattede Malerier vare fjernede fra deres Plads og kun havde efterladt en Angivelse af deres egen Størrelse i de mørke Firkanter, hvor de havde hængt, alene det var nok til at give Stuen noget Koldt og Uvenligt; men dertil kom saa desuden, at de fleste Møbler vare fjernede, kun det runde Spisebord, det akkurat nødvendige Antal Stole og Buffeten vare tilbage, og denne sidste gjorde sandt at sige langt fra noget gemytligt Indtryk, idet den var rykket et Stykke ud fra Væggen og fra Top til Taa indhyllet i Gulvkludetøj, saa den tog sig ud, som den var i Færd med at forsende sig selv et eller andet Sted hen med det først afgaaende Godstog. Som Pendant til den figurerede øvre paa sin Plads i Krogen Kakkelovnen, ligeledes med Sækkelærreds-Overtræk, ikke ulig en til Brandmandskabet udkommanderet Soldat, der møder ved Sprøjten i sin hvide Kittel, og det bidrog heller ikke til at give Stuen noget komfortabelt Udseende, at Gaskronen var skruet af og foreløbigt erstattet af en uskjøn Træprop, medens Belysningen var overtaget af Bordlampen fra Dagligstuen, der syntes at være utilfreds med Forflyttelsen, og tilkjendegav dette ved kun at oplyse Midterpartiet af Dugen.

Hvad Aarsagen var til denne Uhygge og Uryd, blev

kundgjort Familien, da Fruen ved Maaltidets Slutning udstedte en Bekjendtgjorelse om, at paa Grund af Haandværkernes Ankomst vilde Spisestuen fra den paafolgende Morgen være spærret for al Færdsel, der ikke var uundgaaelig nødvendigt, og at Maaltiderne som Følge heraf foreløbigt vilde være at indtage i Dagligstuen.

Den næste Morgen kunde man paa Morupperne konstatere Sandheden af den ikke ganske nye Sætning, at Mennesket er et Vanedyr; thi ingen af dem kunde ret finde sig til Rette i Omgivelserne. De vare vante til et rundt Thebord, og det, at Dagligstuebordet nærmere var firkantet, vanskeliggjorde i høj Grad Placeringen; for at finde paa Plads, stavede man sig frem paa Servietringene, ligesom Folk, der første Gang i deres Liv ere i Theatret, lede sig frem fra forste Parket A første Række til andet Parket sidste Række for at finde, hvor deres Plads i Parterret er; fra hver ankommende Mørupper lod der hver Gang et højst fornærmet „Naa! Skal jeg sidde der? Det var en rar Plads!“, og da endelig Allemand vare komne til Sæde, gjorde man den ubehagelige Opdagelse, at Maden ikke smager nær saa godt som ellers, naar man maa sidde paa en polstret Stol og er vant til en Rorstol. Da samtlige Medlemmer af denne Familie ikke kunne siges ganske fri for at lide af den mindre behagelige Morgenstemning, som populært kaldes Morgengnavenhed, vil man kunne forstaa, at Stemningen denne Morgen hverken var videre blid eller velvillig, og det bidrog naturligvis ikke i nogen væsentlig Grad til at hæve Misfornojelsen, at Mørupperne, da Maaltidet var endt, gjorde den Opdagelse, at Haandværksfolkene endnu

ikke vare komne, saa der slet ingen Grund havde været til at forlægge Scenen til Dagligstuen.

Hverken Frokost eller Middag bragte nogen Forandring i Status; Spisestuen stod endnu stadig *à la suite*, og Dagligværelset havde foruden sine sædvanlige Funktioner tillige overtaget Beværtningsdriften, og hvad Moruppernes Sindelag angaar, saa var der de bedste Udsigter til, at Morgengnavenheden vilde slaa sig til Ro paa Stedet hele Dagen og ende med at dække Familien med et frodigt Aftenmuggenskab. Hertil bidrog ogsaa den Omstændighed, at Maaltiderne — hvor utroligt det end lyder — blev afholdte endnu mere upræcist end ellers, og alle mandlige Morupper betoges af bange Anelser for Fremtiden, da Fruen paa sin Ægtemages Kæremaal desangaaende erklærede, at det var hende en komplet Umulighed at overholde Klokkeslettet, naar man laa i eet Rod med disse forfærdelige Mennesker, som kaldtes Haandværkere. At der mildest talt var noget Hasarderet ved denne Husmoderens Ytring, fremgik af følgende korte Ordskifte, som ved Maaltidets Slutning blev ført mellem hende og hendes Mand.

„Jeg skal dog ind at se, hvor langt de gode Folk er komne“, henkastede Morup, da han rejste sig fra Bordet.

„Hvor langt de er kommen?“ svarede Fruen. „De ere jo slet ikke begyndt endnu.“

„Nej hør, Kone! Du vil da ikke sige, at Haandværksfolkene slet ikke er kommen?“

„Jo, det vil jeg rigtignok! De har jo narret os paa det Skammeligste, vi har gaaet og ventet paa dem fra

Time til Time, og nu kan de jo ikke engang se mere at gjøre Noget, selv om de skulde komme. Jeg vidste jo nok, at man ikke saadan kunde stole paa Haandværkere paa Minuten, for de holder ikke mere, hvad de lover, end som jeg vilde sige det kongelige Theater holder, hvad det før Sæsonen lover for at lokke de stakkels uskyldige Abonnenter i Garnet; men dette her er jo dog for galt!"

„Ja, det har Du Pinedød Ret i! .. Vi spiser i Spisestuen i Aften!" dekreterede Mørup, og naar han en sjelden Gang beordrede Noget i den Tone, saa blev det ogsaa efterlevet.

Om Eftermiddagen havde Fru Mørup en lille behagelig Underholdning med Værten, ved hvilken hun under Anvendelsen af et rigeligt Antal overflødige Ord udbad sig en Forklaring af, hvad det skulde betyde, at Værten meldte Haandværkernes Ankomst den Dag, naar de alligevel mødte med Udeblivelse, og forelagde ham det intrikate Spørgsmaal, om han ikke troede, at de havde anden Anvendelse for deres Spisestue end at bruge Dagligstuen til at spise i. Den plagede Vært var yderst kort for Hovedet og svarede, at han ikke kunde gjøre mere, end han havde gjort, nemlig bestille Malerne til at komme. han kunde ikke trække dem hid ved Frakkekraven. — Det maatte være kjedeligt for Værten, mente Fruen, at have at gjøre med Folk, som han ikke kunde stole mere paa. — Malermesteren var ellers en særdeles paalidelig Mand. oplyste Værten, men tilbød dog ikke desto mindre at sende Bud til den paalidelige Mand for at høre, hvordan det hang sammen. — En Timestid senere erholdt saa

Fruen Underretning om, at Maleren havde gjort saa mange Undskyldninger for Forsømmelsen og nu havde lovet ganske bestemt at komme næste Dag.

Den paafølgende Morgen blev Scenen saa atter forlagt til Dagligstuen, og her blev ganske som den foregaaende Dag spist Morgen, Frokost og Middag; men da Malerne endnu ikke indfandt sig, rykkede man paany om Aftenen ind i Spisestuen. Paa denne behageligt afvexlende Maade hengled der nu hele fire Dage, i hvilke Familien Morup førte en noget anstrengende Tilværelse ved saaledes at lege Kispus med sig selv fra det ene Værelse til det andet, og utallige vare de Budstikker, der i denne Tid bleve sendte fra Morups til Værten, og fra Værten til Malermesteren, og som derpaa returnerede med de mest gyldne Løfter fra Malermesteren til Værten, og fra Værten til Morups.

Endelig den femte Morgen kimede det Klokken syv paa Entréklokken med en saadan Kraft, at samtlige Moruppere foer over Ende i deres Senge, fuldt og fast overtydede om, at Huset stod i lys Lue, og at Kokkepigen, som mærkværdigt nok var oppe, af Forskrækkelse tabte Vandkjedlen og et Par Komfurringe i Gulvet, hvilket nye Spektakel fik Familiens Medlemmer til at stikke deres Hoveder ud af de mange Døre i den lange Korridor for at forhøre sig, om det var nedenunder eller ovenpaa, at det brændte. De blev vel noget flove, da Pigen kort efter kom bumpende tilbage gjennem Korridoren og meddelte den beroligende Oplysning, at det kun var Malerne; men dels vare Morupperne blevne saa aarvaagne, og dels paabegyndte Haandværksfolkene strax efter en saadan

Rumsteren med Baller, Stiger, Koste og Spande, at det ikke var til at tænke paa at faa mere Søvn i Øjnene for den Gang.

Arbejdsstyrken udmærkede sig ikke ved sit Antal. Foruden Mesteren, der ikke var større paa det, end at han selv arbejdede med — det var en Ejendommelighed ved Morups Vært, at han kjendte prisbillige Smaamestre i alle Fag —, viste der sig kun en ung, ret kjøn og meget flot Malersvend med Kunstnerknebelsbart, som i Egenskab af *primo Tenore absoluto* i en Sangforening med et eller andet himmelsk Navn stedse tilkjendegav sin Nærværelse ved højrøstet Sang, under hvilken Præstation han producerede enorme Kvantiteter af Smør (eller Margarine var det maaske, for Kvaliteten var lovligt tarvelig), og en opløben Dreng, hvis Hovedvirksomhed dog synes at falde ude paa Trappen, ad hvilken han Dagen lang jollede op og ned, fløjtende paa det mest Skingrende i vilden Sky og daskende og klaskende i Trinene med sine Slæbere. Inden man tog fat paa Arbejdet, var der jo endel Forberedelser at gjøre, og at disse tog ikke saa ringe Tid, vil man kunne forstaa, naar man erfarer, at Mesteren og Svenden ansaa det for nødvendigt at indlede disse med et længere Ophold i Kjøkkenet for at gjøre Bekjendtskab med Pigerne, hvilket Arbejde de gode Haandværkfolk fordelte saaledes mellem sig, at Svenden tog sig af den smukke Stuepige, medens Mesteren mere praktisk holdt sig til Kokkepigen. Da Maleren langt om længe vendte tilbage til Arbejdsstedet, begyndte de at gjøre Toilette, hvilket bestod i, at de iførte sig nogle i alle Regnbuens Farver spillende Over-

træksklæder og -bluser, der vare saa stive af de paa dem spildte Farver, at de godt kunde have staaet af sig selv paa Gulvet uden menneskelig Indmad, og derpaa drapperede sig med nogle selvlavede Huer af Avispapir, som gav Kunstnerne et temmeligt forsorent Ydre. Iforte disse fantastiske Kostumer gav Arbejderne sig saa til at flytte Baller, Stiger, Koste, o. s. v. fra det ene Hjorne af Stuen til det andet, tilsyneladende uden nogen tvingende Grund eller blot saa meget som efter en bestemt Plan, og da alle disse Redskaber havde været Stuen rundt et Par Gange, stillede Mesteren sig midt ud paa Gulvet, plantede sine Hænder paa sine Hofter og hengav sig derpaa i længere Tid til den underholdende Beskjæftigelse at glo lige op i Loftet, assisteret paa det Kraftigste af Svenden, der havde stillet sig ved hans Side og synes at stirre efter, hvad det var, hans Mester saae paa. Men saa kom de heller ikke længere med Arbejdet for denne Gang: thi da de havde sluttet denne Besigtigelse, opdagede de, at det var blevet Frokosttid.

De lod dog ikke til at tage det fortrydeligt op; efterat have puslet sig lidt efter de udstaaede Anstrengelser, fik de det medbragte Smorrebrod hentet fra Overfrakkelommen, gjorde sig det saa mageligt, som de lokale Forhold tillod, idet Mester tog Plads paa en omvendt Balle og Svenden paa et Trin af Trappestigen, og saa begyndte Frokosten. Og det saae ikke ud til at skulle blive noget overvættes tarveligt Maaltid: Smorrebrødspapirets fedtede Tilstand bar allenfals Vidnesbyrd om, at Kosten hverken var for tør eller mager, og ved Udpakningen kom der da ogsaa baade nogle indbydende Stykker stegt Aal og et Par

solide Stykker Flæskesteg til Syne. Efter den almindelige Mening kræves der til slige fede Spiser et rigeligt Kvantum Spiritus for at faa det meget Fedtstof til at glide ned, eller maaske rettere for at bevæge det til at lade være at glide op igjen, hvorfor ogsaa en lille Lommepuffert med Snapsen kom for en Dag samtidig med, at Drengen fik Ordre til at rubbe sig efter bajersk Øl i den nærmeste Beværtningskjælder eller Hokerbutik. Da Kokkepigen ved Slutningen af Maaltidet paa egen Haand — men ikke paa egen Regning — trakterede med en frisklavet Kop Kaffe, maatte de nok give Frokosten Karakteren mg., maaske endda med Kryds, i al Fald havde den været saa god, at det var ganske umuligt for de brave Arbejdere at tage fat, forend de havde faaet sig lidt Tobak af de korte Træpiber med de øverst oppe forkullede Hoveder og de fortyggede Mundspidser.

Omsider bekvemmede de sig dog til at begynde paa Arbejdet og beklædte Væggene med beskyttende Sækkelærred, der hang ned som løse Gobeliner og for Resten fra tidligere Lejligheder vare saa bedækkede med hvide Stænk og Klatter, at man med lidt Fantasi godt kunde tage dem for Gjengivelser af Vinterlandskaber i stærkt Snevejr. Og da Alt saaledes var i Orden, steg Mester og Svend hver op ad sin Trappestige og gav sig til med deres groveste Koste at rense Loftet for det forste Lag Snavs, hvoraf den umiddelbare Folge var, at Arbejdere, Stiger, Baller og Bøtter i en utrolig kort Tid forsvandt i en tæt Støvsky.

„Hvor er De?“ lod derfor det ret naturlige Sporgsmaal fra en menneskelig Skikkelse, som lidt senere traadte

ind i Værelset og blev staaende indenfor Døren med afmægtige Forsøg paa at vifte Støvet fra sig.

„Hvem er det? Hvad vil De?“ blev der under Et svaret oppe fra begge Stiger.

„Det er mig, Fru Mørup! Jeg vil tale med Malerne, — hvis de er her?“ raabte Fruen tilbage, noget forvirret over, at Svarene syntes at komme fra to Sider.

„Ja vel er vi her, nu skal jeg komme ned!“ svarede Mester, som derpaa stavrede ned fra sit ophøjede Stade og strax efter dukkede frem af Skyen lige foran Værtinden, lettende paa Papirshuen.

„Naa, der er De, Maler!“ hilste Fruen, blinkende i Galop med Øjnene.

„Ja, her er natyrligvis ikke, hvad jeg vil kalde for noget behaveligt Klima for saadan en fin Frue, men det kan nu inte blive anderledes desformedelst, at vil man have gjort rent, saa maa man sgu først feje Skidtet ud, — ja, man maa!“

„Det forstaar sig! Men jeg vidste jo nok, hvad der ventede mig, og derfor har jeg ogsaa belavet mig paa det og taget min Friserkaabe paa.“

Maleren kastede et Blik paa Fru Mørups Dragt og tænkte ved sig selv, at det var en mærkelig Lighed, saadan en Friserkaabe havde med det Klædningsstykke, som hans Kone kaldte for en Nattrøje. Han var endnu ikke kommen til Ende med disse Modejournals-Studier, da Fruen blev angreben af en højst generende Krillehoste, fremkaldt af det omhvirvlende Støv, som i Masse søgte Tilflugt i hendes Svælg og traadte en lystig Dans paa de indre Halsorganer med samme Virkning, som om en

Pennefjer var sluppen derned og begyndte at gjøre Pirouetter paa Stedet. Havde et af Familiemedlemmerne været tilstede, var Vedkommende sikkert strax begyndt at dunke Fruen i Ryggen, men Sligt kunde der naturligvis ikke være Tale om, at Maleren dristede sig til. Da han imidlertid dels ikke var blottet for Medfølelse med sine Medmenneskers Lidelser, og dels oprigtig talt ikke i nogen trykkende Grad vilde have savnet Fru Mørup, om hun hurtigst muligt havde valgt sig ethvertsomhelst andet Opholdssted end Spisestuen, saa foreslog han hende med om Deltagelse at forlade denne Stovets Bolig, hvis hun da ikke havde et eller andet specielt Ønske at fremføre.

Dette lod det dog nok til, at den gode Kone havde, idetmindste satte hun strax uden yderligere Opfordring sin Tunge i Galop og lod den strække ud saa skrapt, den orkede: „Nej Gud, min gode Maler, jeg har saamænd ikke saadan Noget at ønske uden det, at jeg vil bede Dem skynde Dem af al Magt med at blive færdig, for De kan nok tænke Dem, hvad det er for en gruelig Forstyrrelse at skulle undvære sin Spisestue, naar man ikke har mer end det samme Værelse, hvor Maden smager En, men maa spise sin Mad i Dagligstuen, hvad der ikke passer bedre, end jeg vil sige at holde Storvask i Salen eller have Bal paa Tørreloftet. Og saa er der blot det, at De endelig ikke maa gjøre mere Griseri end højst nødvendigt og fremfor Alt ikke sætte for mange Rande paa Gulvet, for det veed jeg nok, Malerne er saa rædsomt slemme til, saadan som jeg husker fra en Veninde, jeg havde for nylig, hvis Dagligstuegulv saae ud.

som det havde faaet Ringorme, da Malerne havde været der, saa baade hun og hendes Døtre og Tjenestepigerne maatte ligge paa deres Knæ en hel Uge itræk og gnubbe løs med Pimpsten, saa de fik Vabler paa Hænderne, ligesom de havde været Medlemmer af den kvindelige Roerkarleklub. Og saa maa De endelig love mig at gjøre Loftet saa pænt som muligt og saadant, at det kan holde rigtigt længe, hvad? Og saa kunde De maaske ogsaa male mig et Par Streger langs Kanten, som det nu er Mode og seer godt ud, og jeg havde tænkt paa, om De ikke troer, det vilde tage sig ud at gjøre den ene Stribe rød og den anden grøn."

Af Mangel paa Vejr stoppede Fruen her op et Øjeblik, saa at Maleren, der under hendes Tales rivende Strøm havde havt en Følelse, som var han ude i en Baad, der var ved at kuldsejle, endelig kunde faa et Ord indført.

Nu er det jo saa, at de færreste Haandværksfolk kunne lide, at de Mennesker, for hvem de arbejde, have nogen selvstændig Mening om, hvorledes de ønske Arbejdet udført, og Fru Morups Maler lignede i saa Henseende de fleste af sine Kolleger, hvorfor han ogsaa paastod, at det var umuligt at tage de Farver, Fruen havde valgt sig, nej, den ene Stribe skulde være brun og den anden gul.

Efter en længere Diskussion herom, hvorunder Maleren blev mere og mere gnaven, da han ikke var vant til at blive sagt imod paa det Gebet, og dels følte, at han her havde truffet en Kunde, som ikke var saa let at kommandere, indgik man derpaa et Kompromis, hvorved der

blev vedtaget en Kombination af den brune og den grønne Farve.

Maleren haabede nu, at Fruen var færdig med sit Vrøvl — som han højst uærbødigt kaldte det ved sig selv —, og det var hun egentlig ogsaa; men idet hun vilde trække sig tilbage, udtalte hun et beskedent Haab om, at det Hele kunde gjøres færdigt paa et Par Dage.

Hvad Maleren ikke iforvejen var opbragt, det blev han nu. Han begyndte med en humoristisk Erklæring om, at han ingen Prokurator var, som paa en Studs kunde gjøre Sort til Hvidt; men saa talte han sig varm ved at overbevise Fruen om det Urimelige i hendes Forlangende, idet han opramsede, at Loftet først skulde fejes og saa vaskes og saa have Lov til at blive tørt og saa endte han med den tilsyneladende noget overflødige Oplysning, at han og hans Svend ikke var to Blæsebælge, som kunde staa og puste paa Loftet, til det blev tørt.

Da Fru Mørup ikke fandt, at alle de Beviser bleve fremførte i en tilstrækkeligt ærbødig Form, blev hun optændt af Harme og fremkom med en højst ubehagelig Insinuation om, at hun nok vidste, at Haandværksfolk altid trak saadan Noget ud saa længe som muligt, fordi de havde pekuniær Interesse af, at det tog den længste Tid.

Malermesteren blev saa fornærmet over denne Stikpille, at han var lige ved at forløbe sig; men før han fik Tid hertil, kom hans Svend ham til Hjælp. Denne, som under den foregaaende Samtale var rykket nærmere med sin Stige, følte sig nemlig ogsaa krænket paa Standens Vegne over den udtalte Sigtelse; men da han jo

som Udenforstaaende ikke ret vel kunde give noget mundtligt Svar paa Tiltale, valgte han en mere haandgribelig Form, som imidlertid saa ypperligt som nogetsomhelst nok saa skarpt Gjenmæle stoppede Munden paa Fru Mørup og fik hende til at trække sig ud af Diskussionen. Med sin store, grove Kost gjorde han et saa langt og kraftigt Strøg som muligt hen ad Loftet i Retning af den arme Synderinde og sendte hende saa med Et hele Ladningen af Støv og Smuds lige ned i Hovedet, naturligvis som ganske tilfældigt. I samme Nu forsvandt Alt, selv den lige foran hende staaende Malermester, for hendes Blik — hvortil det selvfølgeligt bidrog en hel Del, at Konen for at holde Støvet ude kneb Øjnene tæt til, — og saa gav Stakkelen sig til at opføre sig saaledes, som alle Mennesker gjøre, naar de blive overfaldne af en Skypumpe. Aldeles sanseløst hvirvlede hun et Øjeblik rundt paa Stedet, som om hun spillede Top med sig selv, og derpaa gjorde hun et Forsøg paa at raabe om Hjælp; men da hun herved kun opnaaede at faa en behagelig Følelse af, at hun havde en Spiseskefuld tørt Sand i Munden, smækkede hun hurtigt atter denne i og søgte i Stormskridt mod Udgangsdøren, som hun ogsaa heldigt fandt efter at have løbet Panden mod Væggen et Par Gange. Og da hun endelig var sluppen ud i Korridoren, var den stakkels Kone lige ved at nyse Hjernen ud af Hovedet og hoste alle sine Tænder ud af Munden og futtede og spruttede i det Hele saaledes, at hun samlede Opløb af sine Børn, som paa deres kjærligt deltagende Spørgsmaal, om hun havde faaet Influenza, bleve

trøstede med det mere mærkelige end egentlig oplysende Svar, at hun havde faaet Spisestueloftet i den gale Hals.

Siden denne lille Begivenhed havde Malerne saa temmelig Fred for Fruen; men skjønt hun kun i særdeles paatrængende Tilfælde aflagde Besøg hos dem, passede hun dog strengt paa dem, og hun gjorde under denne sin Vagttjeneste flere, dog ikke ganske nye Opdagelser, saasom at de havde stor Tilbøjelighed til at komme for sent om Morgenen, medens de til Gjengjæld vare overordentlige præcise, naar det gjaldt om at gaa fra Arbejde om Eftermiddagen, og at de holdt et selv for nervøse Mennesker meget rigeligt Antal Maaltider, idet de, saa ofte hun stak Hovedet ind ad Døren til dem, enten vare i Begreb med at spise eller drikke, samt at de tilbragte en stor Del af Tiden med at undersøge Loftet, idet de i Timevis kunde staa og stirre paa en Plet deroppe og klø sig i Nakken, uden at Pletten af den Grund nogensinde vidstes at være forsvunden.

Der gik sex og syv, og der gik otte Dage, i hvilken lange Tid man var henvist til de mindre hyggelige Maaltider i Dagligstuen; men efter Haanden tyndede det ogsaa svært ud i Deltagernes Antal. De unge Morupper, baade de kvindelige og de mandlige, skaffede sig saa mange Indbydelser, de kunde, til Veninder og Venner, og selve *pater familias* fik en forunderlig Mængde Invitationer til Herremiddage, hvilket var saa meget mere mistænkeligt, som den gode Mand havde faaet en farlig Tilbøjelighed til at studere Rubriken „Borgerligt Kjøkken“ i „Dagens Nyheder“, under hvilket Gourmand-Studium han gjennempløjede den øverste Spiseseddel — ikke den

anden, tarvelige — saa længe, til Tænderne løb i Vand paa ham, og han begav sig afsted til — en af de nævnte Herremiddage.

Omsider blev Arbejdet dog sluttet. Spisestuen blev afleveret i sit nye Puds, og Familien indbød sig selv til behageligst at tage den i Øjesyn efter Frokosten. Fruen smækkede Fløjdørene fra Dagligstuen op med tilbørlig Aplomb, og saa traadte de Alle ind med en lignende selvsikker Følelse af eget Værd, hvormed en Journalist møder op, naar han er anmodet om at bese et eller andet Lokale, før det aabnes for den profane Hob. Medens Børnene for at se i Vejret strakte Hals som en Redefuld Storkeunger, blev Moderen staaende i Døraabningen og gav sig til at skele noget ganske rædselsfuldt, hvilket viste sig at være en Nødvendighed, eftersom det var hendes Agt paa samme Tid at optage Syn over det gamle Loft i Dagligstuen og det nye i Spisestuen og saaledes anstille en Sammenligning mellem dem. Skjønt der jo ikke kan siges at være overvættes Meget at se paa en hvid Flade som et nystrøget Loft, udstedte Fruen dog den ene Opfordring efter den anden til at beundre det.

„Er det ikke dejligt hvidt, hvad?“ udbrød hun i Extase. „Se, hvor det skinner! Det ser gentilt ud, rigtig fornemt, ligesom paa Fredensborg i Sommer, da vi fik Slottet at se indvendigt; kan I huske, der var Lofterne ogsaa perlende hvide ligesom nyfalden Sne eller brandfrit Vat paa et Juletræ. Og jeg veed ikke, om nogen af Jer lagde Mærke til Borgens Loft, da vi var der forleden Aften? Det saae ud, som om det var malet

over med Kaffegrums, og saa Jochumsens Dagligstueloft igaar Formiddags, da jeg var et lille Løb deroppe, — jeg forsikrer Jer, der var en Plamage over det Sted, hvor Lampen plejer at staa, saa stor og saa sort, som om en halv Snes Skorstensfejere havde holdt Bal deroppe. Og jeg vil blot bede Jer betragte Loftet derinde i Dagligstuen, seer det ikke ud ved Siden af dette her, som jeg vil sige et nyvasket og nystrøget, hvidt Køkkenforklæde ligeoverfor et af disse nymodens Finlapperforklæder, eller hvad det er de hedder, de med det kulørte Garn i, som ligner paabegyndt Kanevasbroderi, og det skjønt Loftet derinde ved Gud ellers er saa anstændigt, som det kan være i en Stue, hvor man bruger disse røgfri Kul, som sviner Alting til. Ja, aa Gud, hvor det er velgjørende at have det rent og pænt hos sig; det er ikke, fordi det er en Spisestue, jeg siger det, men jeg har akkurat den Følelse, som naar vi har faaet en ren Dug paa Bordet. Hvad siger Du, Mørup, synes Du ikke, jeg har Ret?"

„Aa, jo!" svarede hendes Mand gemytligt. „Det giver en vis Feststemning, omtrent som Søndagmorgen, naar man har taget ren Skjorte paa!"

„Maa jeg frabede mig den Slags Sammenligninger! Det er mærkværdigt, at en Mand i din Alder endnu kan finde en Fornøjelse i at være uanstændig!" bed Fruen skarpt fra sig og vendte sig til sine Døtre, som om hun ynkede de stakkels uskyldige Møer over, at de vare nødte til at høre paa Faderens uhøviske Tale: „Naa, hvad synes I, Børn? Pynter det ikke svært?"

Jo, det var da alle Frøknerne Mørup enige om, at det gjorde, og ved en Mængde rosende Tillægsord tændte

de gjensidigt en flammende Begejstringens Brand i hinandens unge Sjæle. Men saa faldt der med Et fra den Datter, som var bekjendt for sine gode Ideer, en Ytring, der virkede som en patenteret Slukningsbombe paa den begyndende Ildlos, og denne Ytring lød i al sin Simpelhed saaledes: „Jamen veed Du, hvad jeg synes, Moder? Jo, at Væggene slet ikke mere passer til det Loft, de ser ud, som om de var snavsede i Sammenligning med alt det voldsomt Hvide!"

„Hvad er det for noget Passiar?" udbrød Fru Morup forarget og sluttede saa Besigtigelsen ved at sige: „Lad os nu gaa ind i Dagligstuen igjen, ellers trækker jo al Varmen ud!"

Men den Bemærkning om Væggene havde præget sig dybt i Husmoderens Hjerte: thi hun maatte tilstaa for sig selv, at der virkelig var Noget i, hvad Datteren havde sagt, og Fruen kunde derfor sees i det næste Par Timer i Smug at aflægge diverse længere og kortere Visitter i Spisestuen for at overbevise sig om, hvorvidt de Vægge vare i Harmoni med Loftet, og jo mere Konen saae derpaa, desto tydeligere stod det for hende, at Datteren havde Ret, og at der maatte gjøres Noget.

Ved Middagstid axlede hun saa sit Skind og gik sin anden Pilgrimsgang til Værten. Hun var endnu mere beklemt end sidst, og havde hun ikke, medens hun sad og ventede i Kabinettet, atter faaet Øje paa, hvor Væggene i Værtens Lejlighed skinnede af Nymaling, var hun for vist løben sin Vej igjen. Som forrige Gang lagde hun sit Ansigt i de huldsaligste Folder, da Stedets Ejer traadte ind, og denne smilede paa sin Side som den personifi-

cerede Velvillie, da han umuligt kunde tro noget saa Lavt om Lejere som Morups som, at der saa snart igjen kunde være Tale om nogen Reparation, og enhver Udenforstaaende, der havde set disse to Mennesker sammen, vilde have frydet sig over, hvor glade de saae ud til at være ved at træffe hinanden. Da der ikke i den forløbne korte Mellemtid kunde antages at være indtraadt nogen væsentlig Forandring i de respektive Familiers Sundhedstilstand, sprang man de gjensidige Forespørgsler i saa Henseende over og gav sig paany til i Kompagniskab at glæde sig over det fremdeles milde Vejrlig og over den Sejr, Theaterchefen havde vundet i Theaterdebatten, da han fik Kapelmesteren til at overtage den obligate anden Stemme i Duetten: „For Celestin er Floridor, og Floridor er Celestin.“ Da det almindelige Konversationsstof derpaa var opbrugt, takkede Fru Morup Værten for de mageløs flinke Malere, han havde sendt.

Det skulde meget glæde Værten, om hun var tilfreds, og om Malerne havde gjort deres Sager godt.

Det havde de, — næsten for godt!

For godt? Det kunde Værten ikke forstaa. Hvorledes kunde man gjøre en Ting for godt?

Jo, for nu saae Væggene i Spisestuen saa rædsomt falmede ud til det flunkende nye Loft, og naar han var den elskværdige og forekommende Vært, som hun vidste, han var, saa lod han Væggene faa en lille Overhaling med det Samme, de behøvede vist kun at males een Gang over, og saa vilde hun rigtignok helst have en staalgraa Farve, Mage til den, som hendes Moder havde

paa den Silkekjole, hun brugte til de allerfineste Selskaber, og som gav saadan et nobelt Ydre.

Strax ved Begyndelsen af hendes Tale veg Smilet fra Værtens Ansigt og gav Plads for nogle højst bistre Rynker; men da hun havde talt ud, sprang han harmfnysende op og raabte, at han nok havde tænkt sig det, for saadan var det altid, at naar man gav en vis Person den lille Finger, saa vilde denne Person have den hele Haand, men at han aldrig — aldrig, saa længe han var Ejer af Stedet! — vilde gaa ind herpaa, — og et Kvarter efter gav han derpaa aldeles marode sit Minde til, at de mørupske Spisestuevægge blev staalgraa som Fruens Fru Moders Stadssilkekjole. I Triumf drog Fru Mørup op ad Trappen, efterladende den stakkels Mand i den dybeste Melankoli, idet han den ene Gang efter den anden tilraadede sig hurtigst muligt at sælge Ejendommen, da han var en ussel og elendig Vært, som paa alle Maader lod sig overliste af sine fordringsfulde Lejere.

Et Øjeblik saae det forøvrigt ud til, at den kjære Kone ikke skulde drage nogen Fordel af sin Sejr. Da nemlig Malerne om Eftermiddagen kom for at hente deres fantastiske Kostumer, Bøtter, Koste, o. s. v., bad Fruen dem i en noget overlegen Tone om at lade dette blive og selv komme igjen næste Morgen for at tage fat paa Væggenes Dekoration; men hertil svarede Mesteren til hendes ubeskrivelige Forbauselse temmelig studs, at det umuligt kunde lade sig opføre, desformedelst han for længe siden havde lovet sig just den nævnte Dag til en Trappegang etsteds i Kronprinsessegade hos en Fiasco

d'Affaires eller saadan en anden fin Mand ved en af de udenlandske Delegationer.

Da Fruen slet ikke havde tænkt sig Muligheden af en saadan Hindring, blev hun først raadvild og fortvivlet og gav sig til at klynke noget gudsjammerligt; men da dette ikke gjorde mindste Virkning paa Mesteren, der havde den Dristighed at paastaa, at han var en meget bestemt Mand, som altid holdt sine Lofter, slog hun om i den resignerede Toneart og erklærede, at saa vilde hun slet ikke have malet i en overskuelig Fremtid, for nu havde det netop passet saa udmærket med det, at alle Møblerne vare fjernede, men at hun ved Gud ikke gad flytte Møblerne paa Plads nu igjen for at rykke ud med dem om en otte Dages Tid, for det var ikke Andet end ligefrem at lege Hunden efter Haren med dem, hvad hendes Spisestuemøbler ikke vare indrettede til.

Det hjalp. Da Mesteren saae, at der var Udsigt til, at han vilde komme til at gaa glip af den med Vægmalingen forbundne Fortjeneste, svarede han mere imodekommende, at han skulde prøve paa, om han ikke kunde faa det ordnet saaledes, at han blev hos Mørup. Og det lykkedes da ogsaa; næste Morgen glædede Malerne Fruen ved at gjenoptage Arbejdet, idet Mesteren erklærede, at nu havde han faaet Sagen ordnet, hvilket skete paa den overmaade bekvemme Maade, at han uden videre helt udeblev fra Trappegangen hos den udenlandske Statsmand i Kronprinsessegade. Mesteren begyndte atter, som om der slet ingen Afbrydelse havde været, at rumstere med Baller og Bøtter, tumle med Koste og Spande og skure Stigerne frem og tilbage over Gulvet, og Svenden

og Drengen besørgede i Forening den musikalske Underholdning med de respektive Sang- og Fløjteforedrag, kort sagt Alt gik i den gamle Gænge inklusive de mange Maaltider og Kurmageriet til Pigerne, og en liflig Duft af Farve og Fernis bredte sig fra Arbejdsstedet til hele den øvrige Lejlighed.

Hvor længe Malerne denne Gang hjemsøgte det morupske Hus, melder Historien Intet om; kun saa Meget skal der siges, at de med Savnet af Spisestuen følgende Ulemper efterhaanden ikke generede Morupperne mere, saa disse vare nærved at glemme, at det nogensinde havde været anderledes; især gjaldt dette naturligvis de mandlige Familiemedlemmer, som endnu kun af og til blev mindet om Forandringerne derved, at deres Værelser blev benyttede som en Slags Internater for de husvilde Spisestuemøbler.

At dog ogsaa det Modsatte kunde være Tilfældet, saa at Morupperne ganske glemte Reparationsarbejdet og drømte sig tilbage til de lykkelige Dage, da der var Dagligstue i Dagligstuen og fri Passage i Spisestuen, derpaa kan følgende lille Hændelse afgive et Bevis.

En Dag havde den unge Student Morup, saaledes som det paa Grund af Maaltidernes Uhygge var blevet en temmelig almindelig Praxis, søgt bort fra de hjemlige Kjødgryder, og formodentlig for at trøste sig over Savnet af sin kjære Familie og sit elskede Hjem og dulme sin Smerte over at være henvist til lutter Fremmedes Selskab, skjønt dette i og for sig var upaaklageligt gemytligt, havde han vel ofte drukket i *botten* af Glemselens Bæger. Tiden var løben fra den sorgfulde Yngling, og

han kom først hjem paa det Tidspunkt, der i Nattesværmer-Jargonen betegnes ved det besynderlige, omfattende Udtryk „at Klokken var et Par Stykker“, hvilket ikke alene betyder to, men ogsaa tre, fire, o. s. v. opefter. Med stort Besvær fik han ude i Entréen arbejdet sig ud af Overfrakken, som han derpaa særdeles omhyggeligt fik anbragt paa Gasarmen, og efterat han paa det mest Samvittighedsfulde havde puttet Studenterhuen ned i Lommen paa den ved Siden af hængende Kaabe, vilde han — som under normale Forhold i Hjemmet — gjennem Spisestuen begive sig ind paa sit Værelse.

Nu have de fleste Folk under lignende Forhold en uforklarlig Forkjærlighed for at liste og en urokkelig Tro paa at kunne gjøre dette ganske ubemærket, — hvilket bedst af Alt beviser, hvor utilladeligt og umotiveret indbildske Folk kunne være. Uden at selv den i Spisestuen herskende, stærke Parfume formaaede at kalde de lokale Omkalfatringer tilbage i hans Erindring, sneg Studenten sig altsaa derind og listede sig frem Skridt for Skridt. Han styrede over mod det Sted, hvor det store, runde Spisebord plejede at staa, idet han forsigtigt slog ud med Haanden for ikke at løbe paa Bordet og derved gjøre Støj, saa han vækkede sine ved Siden af slumrende Forældre; men han blev mere og mere uhyggeligt tilmode, jo længere det varede, inden han naaede Bordet, og tilsidst blev han helt raadvild staaende og daskede rundt i Luften med sin Haand, thi han havde en Følelse af have vandret en halv Fjerdingvej ind i Mørket. Da det var aldeles nødvendigt for ham, at han fandt Bordet, for at han fra det som Udgangspunkt kunde tage Retning

mod Døren til Korridoren, vendte han sig snart til den ene og snart til den anden Side, hvorved han blot blev yderligere tummelumsk i Hovedet. medens han ulejligede Hans underjordiske Majestæt med en Række hidsige Spørgsmaal om, hvor Bordet var blevet af. Da bemeldte Stykke Møbel imidlertid endnu stadigt ikke vilde komme, blev han først overfalden af en forknyt Angst for, at han var gaaet forkert af Etagen og befandt sig hos en anden Familie, som ingen Møbler holdt i sin Spisestue: men efter nogen Overvejelse kom han dog til det Resultat. at han ikke kunde blive staaende der hele Natten, hvorfor han tog Mod til sig og listede videre. Da han havde valset saa meget rundt om sig selv. at han var ganske ude af Stand til at sige, fra hvad Kant han var kommen. eller i hvilken Retning han skulde gaa, vandrede han paa Lykke og Fromme ud i Mørket, stadigt tagende for sig med de udstrakte Hænder for ikke at løbe mod Noget. Som det saa ofte gaar, viste Faren sig imidlertid at ligge paa et helt andet Sted, end han formodede: thi ved det tredie—fjerde Skridt stødte han Skinnebenene mod Kanten af en eller anden Gjenstand. Han fik ikke Tid til at komme til noget Resultat om, hvorvidt han skulde antage det for en Gyngeskammel eller en Afviserbuk; thi han var nødt til for ikke at gaa paa Næsen at sætte Fart paa, og ved det næste Skridt mærkede han. at han plantede sin Fod i noget Vaadt, som plaskede om til alle Sider, saa han fik en Fornemmelse af at have traadt i en Rendesten. uden at han dog kunde begribe. hvorfra en saadan skulde komme ind i en Spisestue. Selvfølgelig var der ikke levnet den unge Mand ret megen Tid til

at reflektere over Situationen, men rent instinktmæssigt indsaa han, at det at staa paa eet Ben i en Rendesten var en i Længden uholdbar Stilling, hvorfor han hurtigst muligt anstrængte sig for at trække det andet Ben til sig. Herved kom han imidlertid paany i Kollision med Gyngestolen, Afviserbukken eller hvad det nu var for Noget, og denne Gang lykkedes det den lumske Gjenstand at spænde Ben for ham paa den mest reglementerede Maade. Redningsløst gik han forover, og da han strax indsaa, at han i næste Øjeblik vilde ligge næsegrus paa Gulvet, spredte han Armene ud som til en Omfavnelse for den Mulighed, at der undervejs skulde være Et eller Andet at gribe fat i. Det var der nu ogsaa; han fik virkelig fat i Noget, men det var ham igjen fuldkomment ubegribeligt, hvad det var for et Spisestuemøbel, hvilket endda ikke var saa forunderligt, aldenstund det var en af Malernes Trappestiger. Saa meget mærkede Studenten dog strax, at det ikke var noget paalideligt Støttepunkt, thi det vaklede under hans Tag frem og tilbage paa det mest Leddeløse og Dinglevorne. Han gjorde et Par Ryk i den dels for at stive den og dels for at stive sig selv af, men saa grebes han paa een Gang af en rædselsfuld Anelse om, at det var Grebet til et Styrtebadsapparat, han havde faaet fat; thi en Straale begyndte at udgyde sig over hans værkende Hoved, heldigvis dog saa svag, at han lykønskede sig selv til kun at have trukket i Snoren til Regnbadet og ikke til Douchen. Da han intet Ønske nærede om at fortsætte med det natlige Styrtebad, slap han sit Tag; men strax derpaa fik han en Følelse, som om hans Isse blev brugt

som en Dør Nytaarsaften til at slaa Potter paa, og i næste Nu laa han med et vældigt Brag paa alle Fire.

I det Samme blev Stuen pludselig oplyst, idet saavel den Forulykkedes faderlige som moderlige Ophav viste sig i Dørene i nogle særdeles luftige Natdragter, hvori de ikke generedes af Overtøj, og hver med sit Lys i Haanden, som de holdt op over sig, idet de udbrød: „Men hvad i Himlens Navn er dog dette?“ — Det kan nu for Resten nok være, at Hr. Mørup anvendte en anden Stedsbetegnelse end „Himlen“; men det er lige meget.

At det brave Ægtepar var blevet noget forskrækket over Spektaklet i Spisestuen, skal ikke undre Nogen. Fruen var først bleven vækket ved at høre Nogen tumle om derinde, og efterat have forkastet sin første Formodning om, at Malerne pludselig vare blevne saa flittige, at de tog Natten til Hjælp, stod det hende strax klart, at det maatte være den nye Indbrudstyv, som for Tiden grasserede paa Apothekerne med sine uofficielle Nattebesøg, hvorfor hun med nogle højst energiske Ryk ruskede sin Mand vaagen. I en Fart kom baade han og hun ud af Sengen og greb saa — ikke Tyven, men deres egen Søn paa fersk Gjerning.

Hvad den ulykkelige Student havde bedrevet i Mørket var Følgende: først var han snublet over en lille, overskaaren Dværg af en Balle, som var halvt fyldt med Vand, da Malernes Pensler overnattede deri, og efterat have taget Fodbad her var det, han havde faaet fat i Trappestigen, men ovenpaa denne stod en Malerpotte fuld af Farve af den herligste staalgraa Kulør, akkurat som hans Bedstemoders Stadskjole, og denne Potte var

det, han havde revet ned i Hovedet paa sig selv, hvorefter han saa havde lagt sig til Hvile oven i de øvrige Botter og Krukker. Man vil heraf kunne forstaa, at det var en stærkt koloreret Udgave, i hvilken han præsenterede sig for sine Forældre, for ikke at tale om, at han ved Styrtebadet var bleven helt graahaaret i denne forfærdelige Nat.

Ved sin Indtrædelse havde Mørup senior just ikke været stemt til Løjer, eftersom han mindst af Alt satte Pris paa at faa sin Nattero forstyrret; men ved at se den ynkelige Figur, den marmorerede Sønneke stillede op, begyndte hans gode Humor ogsaa at slaa Øjnene op, og der tegnede sig et Smil paa hans Ansigt.

Ved Synet heraf blev hans Kone, der endnu ikke var ganske klar over Situationen, irriteret og udbrød bebrejdende: „Men Mørup, jeg troer ved den Levende, Du staaer og leer?"

„Ja, jeg gjør saa, Mutter," lød det gemytlige Svar, for jeg har aldrig før i mine livskabte Dage set et Menneske, der saa grangiveligt lignede en Graaskimmel eller Knabstrupper i Regnvejr."

„Hvor kan Du dog —? Du har ingen Kjærlighed til dine Børn!" vrissede Fruen til ham og vendte sig til Sønnen: „Men forklar mig dog, hvordan det gik til?"

„Ja, hvordan gik det til, hvordan gik det til?" gjentog Studenten snøvlende, som stod og saae ned ad sig uden endnu at være rigtig paa det Rene med, hvor han havde faaet alle de Pletter fra, medens han gjorde Forsøg paa at knibse dem af i den Tro, at det maaske var Cigaraske. „Jeg vilde begribeligvis gaa her igjennem

Spisestuen som sædvanlig, men saa faldt jeg, for hvem Pokker kan vide, at I sætter Jeres Syltekrukker herind paa Gulvet og paa Stiger?"

„Hahaha!" lo Mørup. „Han troer, det er Syltetoj, han har faaet paa sig!"

„Syltekrukker?" raabte Fruen. „Men Gud, kjære Barn, Du taler vildt! Husker Du da ikke, vi har Malere?"

„Jo, de skal male Bedstemoders graahærdede Silkekjole for . . . for at friske op paa den gamle Kaserne."

„Nej, Du Fredsens, han veed ikke, hvad han siger! . . . Mørup, Drengen er syg; ser Du ikke, Drengen er syg?"

„Jo, det gjør jeg s'gu rigtignok! . . : Kom nu ind i Seng med Dig, Du Graaspurv!"

„Bare hans Hjerne ikke er angreben!"

„Aa nej! Det er vist kun et lille Anfald af den moderne Influenza!"

Med disse Ord lodsede Mørup Sonnen ind paa hans Værelse, og kort efter sov alle de omtalte Mørupper sødeligt ind.

Denne Studentens uheldige Natmanovre gav forovrigt Anledning til et lille Efterspil, hvorved Malernes Ophold i den mørupske Spisestue yderligere forlængedes nogle Dage. Da nemlig Stuen et Par Dage efter blev afleveret i færdig Stand. aabenbarede der sig paa Gulvet en saare omfangsrig Plamase, som skrev sig fra det berørte natlige Styrtebad. og som det viste sig umuligt at faa fjernet i al Fald i en overskuelig Fremtid. Som Følge heraf fik Fru Mørup sin Mand overtalt til at bekoste en Maling af Gulvet, thi til Værten turde hun dog ikke mere henvende sig. Der viste sig atter som ved en tidligere

Lejlighed at være den Vanskelighed, at Malerne igjen havde lovet sig ud til den tidt omtalte Statsmand i Kronprinsessegade; men da Fruen vedblev at presse paa under Trudsel af at tage en anden Maler, gav Mesteren dog tilsidst Kjøb og lovede at besorge det morupske Arbejde først, idet han nok saa filosofisk tilføjede: „Ja, der kan Fruen selv se, saadan er det, det gaar til, at vi Haandværksfolk ikke kan holde vort Ord, men faar Ry for immer at narre Folk!“

VIII. Konfirmation.

Det bliver snart et helt Aar siden, at Diskussionen om den Konfirmation, der skulde afholdes nu i Efteraaret, tog sin Begyndelse i den mørupske Kreds og det første Spørgsmaal, der blev forelagt til Drøftelse, drejede sig naturligvis om, hvilken Præst man skulde vælge. Baade Mørup og Kone vare i dette Kapitel saa konservative, at der ikke kunde have været Tale om nogen Anden end den Velærværdighed, der i sin Tid havde viet dem og døbt deres Børn, hvis den brave Mand ikke var bleven forflyttet fra sin rummelige Præstebolig inde i Hovedstaden ud til sit sidste snævre Hjem paa Assistents Kirkegaard, saa vidt vides uden Ansøgning. Der maatte følgeligt vælges ham en Efterfølger, og dette Valg lagde Mørup ganske i sin Kones Hænder. Han kjendte ingen af den kjøbenhavnske Præstestand saadan — erklærede han yderst pietetløst —, det Eneste, han havde at skaffe med den, var, at han hver Oktober maatte erlægge et større Antal Kroner i „Præstepenge“, uden at det hidtil havde været ham muligt at faa noget Svar af Rode-

mesteren paa Spørgsmaalet om, hvad han i Grunden fik for de Penge.

Med Glæde overtog Fru Mørup dette vigtige Hverv, og da hun for sig selv maatte tilstaa, at hendes Uvidenhed egentlig var lige saa stor som Mandens, afholdt hun i de paafølgende Maaneder det ene Consilium efter det andet, snart med Kusiner og Svigerinder og snart med sine bedste Veninder, saa man skulde tro, Konen tog Fejl af den kirkelige Handling og mente, det var ved denne Lejlighed man havde at raadføre sig med Slægt og Venner.

Det viste sig imidlertid, at ej heller disse Fruens Veninder kunde rose sig af et mere indgaaende Bekjendtskab til Byens Gejstlighed; de vare jo Alle langt ude over den Alder, i hvilken Kvinder sværme for den eller den Præst, og efter at denne Passion havde tabt sig hos dem, indskrænkede deres Kirkebesøg sig mere og mere for tilsidst næsten helt at høre op. En gammel, saavel i korporlig som i pekuniær Henseende noget gebrækligTante til Fru Mørup var den Eneste, der holdt fast Sjælesørger, og ham anbefalede hun da ogsaa paa det Varmeste; men da det oplystes, at han var Præst ved et af Stadens Hospitaler og forskjellige milde Stiftelser, blev han øjeblikkelig infamt kasseret; Fru Mørup vilde da nok bede om en Præst med en ordenlig og godt beliggende Kirke. Følgen af de Raadgivendes Ukyndighed blev da ogsaa, at de øvrige Pastorer, efterhaanden som de kom i Forslag som Kandidater til Værdigheden, maatte nøjes med saadanne mere specifike Attester og Referencer som: „Aa, det var ham, som viede Peter og

Camilla!" — „Han talte saa magelost smukt over Etatsraad Jorgensen, sagde min Mand!" — eller „Hvordan var det? Han dobte jo Kristines lille Pige, ikke sandt?", for ikke at tale om de endnu løsere Anbefalinger som f. Ex.: „Ham kjender jeg fra Knudsens, jeg var til Middag med ham der en Gang ifjor!" eller „Han kommer meget hos Hoyers, han skal holde saa fortræffelige Bordtaler!" — Der var derfor ikke Andet at gjore end at lade Sagen afgjore ved simpel Majoritet; den Præst, der var bedst kjendt i Fruens Omgangskreds, blev anseet for den mest standsmæssige og moderne, og han gik af med Prisen, hvilket var saa meget mindre at kimse ad som det var forhøjet Pris: Morups havde nemlig været saa praktiske at gjemme paa en Søn i to Aar, for at den paafolgende Datter kunde voxe til, saa Bornene kunde staa samtidigt og Familien altsaa slippe med eet Konfirmationsgilde. Ganske vist burde Pastoren jo have havt dobbelt Pris, men ogsaa paa dette Punkt sparede Morupperne ved Sammensmeltningen og nøjedes som sagt med at give forhøjet Pris.

Henad den skjonne Foraarstid, da Anemonerne med deres lyse, buttede Ansigter titte op fra Skovbundens vissenbrune Vinterdyne, og da Træernes Blade forsigtigt vove sig frem, dunklædte og skjælvende i Vinden som nyfødte Ællinger, blomstre Hovedstadens Blade ogsaa med deres Foraarsbebudere, hvortil kunne regnes de ikke ukjendte Avertissementer: „Indmeldelse af Konfirmander modtages daglig fra 9—11 og 5—6". Saa snart den af Majoriteten kaarede Hyrde fremsatte sit Tilbud i saa Henseende, gik Fru Morup med sine to Aspiranter op

til ham, efter at den samvittighedsfulde Kone dog først havde overværet et Par af hans Prædikener, thi hun ræsonnerede lige overfor ham som — *sans comparaison,* naturligvis — overfor nye Tjenestefolk: det kunde jo Gudbevares være meget rart med disse mange Anbefalinger, men man vilde dog gjerne se og høre Vedkommende selv. At hun ved disse Besøg satte sig saa nær Prædikestolen som muligt, var naturligvis blot for at have det største Udbytte af hans Ord og hidrørte slet ikke fra noget Ønske om at blive bemærket af denne udmærkede Mand.

Havde Fruen fundet Behag i Pastoren i hans officielle Virksomhed, saa blev hun ganske bedaaret af ham under sin Audiens i det alvorlige, stilfulde Studereværelse med de strænge, sortindrammede Kobberstik, de ærefrygtindgydende Bogreoler, der naaede fra Loft til Gulv og vare stuvende fulde af alskens sprænglærde Folianter, og det højærværdige Skrivebord, hvor Dynger af Papirer og Akter hobede sig op som nedstyrtede Laviner. Der blev derfor hurtigt truffet Aftale mellem dem, Pastoren optog faderligt nikkende de to smaa Mørupper-Lam i sin Hjord med et Haandtryk, der vel var blødt og kjærligt, men samtidigt ligesom advarede mod denne Verdens Tant og Forfængelighed, og Ugen efter begyndte Conrad og Ellen Mørup deres Gang til Præsten.

Om Forberedelsestiden er Intet af Interesse at berette. Begyndelsen af den gik meget langsommeligt for Konfirmationsaspiranterne, da Fruen nægtede Børnene selv de uskyldigste Adspredelser paa Omkvædet: „Husk paa, Du gaar til Præsten!“, og til Trods for de mest energiske

Protester fra hendes Mand, der nærede saa kjætterske Anskuelser, at han paastod, at man godt, fordi man gik til Præsten om Formiddagen, kunde nyde „Tartuffe" om Aftenen, og lige saa vel med oprigtig Andagt kunde synge sine Psalmer om Søndagen, fordi man en Aften i Ugens Løb havde lyttet til den ny Carlsberg'ske Euterpes gratis Vaterlandsmelodier. Efter nogen Tids Forløb blev Fru Mørup imidlertid selv kjed af al denne Alvor og Stilhed; hun begyndte, da Sommeren indfandt sig, med at se gjennem Fingre med, at Børnene deltog i saa verdslige Forlystelser som Kapsejladser og Væddeløb, den højtidsfulde Forberedelse sank ned til at blive betragtet som noget ret Dagligdags, og man talte om at gaa til Præsten, som man taler om at gaa til Spille- eller Gymnastiklæreren. Der indtraadte først en Forandring heri, da Fruen en skjøn Dag opdagede, at der kun var en Maaned tilbage til Konfirmationsdagen, den tidligere Ukas mod Forlystelser og Adspredelser blev paany indskjærpet med dobbelt Strenghed, og Husmoderen fik travlt med de mere materielle Forberedelser til Festen.

Først blev det sat under Diskussion, hvem der skulde beæres med Indbydelser til Højtideligheden, og man blev hurtigt enig om, at man kun vilde bede den allernærmeste Familie med; der var noget Nobelt, noget Partriarkalsk ved at gjøre en saadan Højtid til en sand Familiefest. Ganske vist var der forskjellige af Familiens Elementer, der ikke spændte synderligt bedre sammen end de to af vore firføddede Husdyr, som ere bekjendte for ikke ret vel at kunne leve med hinanden: men Mørupperne vare overtydede om, at ved en saadan Lejlighed vilde enhver

Disharmoni opløses i den skjønneste Harmoni, ja Festen kunde maaske blive til en Forsoningsfest. Af Hensyn til sin Pung fandt Mørup Forslaget uhyre fornuftigt, og af Hensyn til en Del særdeles slunkne Punge i Familien proponerede han, at man skulde undlade at invitere disse Punges Ejermænd, eftersom man vidste, at de ikke havde Raad til at give de en Gang stipulerede Gaver.

Indigneret svarede Fruen, at hendes Mand ved Gud talte, som om man alene bad Folk for Presenternes Skyld; men det skulde hun dog bede sig fritaget for, man sagde om hende: de, som kun havde Raad til at give Lidt, gav kun Lidt, det var ikke Prisen, det kom an paa, enhver Gave var lige velkommen.

Ved denne sidste Udtalelse kunde man maaske nok observere et temmeligt skeptisk Spørgsmaalstegn paa Ansigterne af de unge Mørupper, der skulde have de omtalte, lige velkomne Gaver; men Mørup vedblev at forfægte sin Sag og stillede endog Forslag om paa Invitationskortene at tilføje „Gaver frabedes“ i Lighed med det „Kranse frabedes“, som visse næsten for hensynsfulde Folk sætte under deres Dødsannoncer.

Over denne skamløse Sammenstilling bragtes den krænkede Moder saaledes i Harnisk, at hun tilbragte et stivt Kvarter med at minde Mørup om det mageløse Armbaand, de havde givet Fætter Frederiks Datter, den tunge Uhrkjæde, de havde betænkt Svoger Christians Søn med, samt alle de andre værdifulde Konfirmationsgaver, de i Tidens Løb havde bortskjænket, og endte med at udtale, at det rigtignok ikke var hendes Hensigt

at fornærme sin Familie ved ikke at give den Lejlighed til at gjøre Gjengjæld.

Da Morup indsaa det Unyttige i længere at stride imod, afsluttede han derpaa Debatten om Gavespørgsmaalet med en ironisk Henstilling til sin Kone om at forfatte en Liste over, hvormeget hver af deres Konfirmationpresenter havde kostet, for at de kunde kontrollere, at vedkommende Familie retournerede en Gave til et lignende Beløb og ikke snød sig fra det med Mindre.

Nogle Dage senere sad Morup roligt i sit Kontor og gjorde Kalkule over et større Tilbud af Pelsværk, som han just havde modtaget. Der saae temmeligt uordentligt ud i Stuen som Følge af, at Morup lige havde havt Besøg af en Handelsrejsende, der havde udkrammet alle Slags Prøver. Skind af alle Sorter og alle Størrelser flød omkring paa Gulv og Møbler; solide, hyggelige Fodposer laa Side om Side med letfærdige, pikante Skindslag; robuste Rejsepelse bredte sig ligeoverfor lapsede Spaserepelse; og lange opløbne Boaer med Figur à la Sarah Bernhard og smaa, buttede Muffer med Taille som Judic laa flot henslængte paa Sofa og Bord. Paa Grund af det overdængede Skindtæppe-Udstyr mindede Stuen slaaende om de moderne, formentligt maleriske Interiører, der præsenteres paa vore Privattheatre, naar Instruktøren har faaet Lov til at benytte, hvad han vil af en Bundtmagerbutik.

Med Et blev Døren til Forstuen reven op, og Fru Morup kom styrtende ind, i Ordets alleregentligste Betydning styrtende ind. Paa Gulvet lige indenfor Døren laa

nemlig en stor Isbjørn paa Lur, idet den saa at sige aabnede sit opspærrede, røde Gab med de skarpe, hvide Tænder mod enhver Indtrædende. Da det jo ikke var noget levende Dyr, aad det Skind naturligvis ingen Mennesker; men det gjorde alligevel Ulykker, idet det brugte sit udstoppede Hovede, der hævede sig flere Tommer over Resten af Skindet, til at spænde Ben for Folk med. Saa snart Fruen, der ikke havde lagt Mærke til Skindet, kom indenfor Døren, satte hun i et højt Spring over bemeldte lumske Hovede, som havde Bjørnen nappet hende i Pusselankerne, og derpaa tog hun sig en Kreutzer-Polka henad Skindet, sparkede ud med Benene paa en underlig, epileptisk Maade og under smaa Skrig førende en lodden Hue foran sig henad Gulvet, som om hun spillede Paradis med den. Det var hende umuligt at standse, før hun traf paa en fast Gjenstand, og denne Gjenstand var uheldigvis Morup, der som sagt sad ved sit Skrivebord bøjet over Regnskabsbøgerne, men ikke var mere fast end, at han, da hans Kone gav ham en alt andet end velsignende Haandspaalæggelse ved at klaske begge sine Hænder ned oven i hans Hovede, fik sig en antagelig Begmand ved at trykke Næsen flad i den nærmeste Protokol.

„Av for Pokker! Hvad er det?“ brølede Morup og gjorde sig saa skrutrygget som en Pulicinel.

„Puh, ja, det er nok mig, der maa sporge, hvad det er,“ svarede Fruen stakkateret, for Polkaen havde taget Vejret fra hende. „Lægger Du Snarer og Fodangler for Folk her i dit Kontor?“

„Du skal ikke være bange, Mutter, det er blot en

lille Bjørn, jeg har faaet mig," forklarede Manden gemytligt, medens han vrikkede sin Næsetip frem og tilbage for at overbevise sig om, at den ikke var knækket. „Nu kommer Kommis'en strax og rydder op! . . . Hvad har Du ellers paa Hjertet?"

„Jo, jeg er kommen for at tale med Dig om Konfirmationsfesten," sagde hun og rettede paa sin Kappe, der højst forfløjent var rutschet ned paa hendes ene Øre og borttog al Værdighed fra den brave Matrone.

„Herregud, den Sag troede jeg var i Orden."

„Det troede jeg med, men vil Du saa tænke Dig, saa hører jeg idag, at Høyers, der skal have Konfirmation Søndagen før os, gjør stort Gildeparé, og vi skal bedes med."

„Føj for den Lede! . . . Jeg mener, det var jo rart! . . . Men jeg forstaar egenlig ikke, hvad det vedkommer vor Familiefest?"

„Herregud, Du kan da vel begribe, at vi bliver nødt til at tage Høyers med, naar de først beder os. Desuden lader det til at være Mode i Aar med store Selskaber, og vi vil da ikke lade os lumpe."

„Naa ja, lad os kun faa Høyers med, de er jo meget behagelige, og det kan maaske være ret hensigtsmæssigt at have et Par Lynafledere i Huset, naar hele Familien trækker sammen."

„Men se, saa er jo Ulykken, at skal vi have Høyers med, er vi piskede til at tage Schyttes med — vi skylder dem for to Gange —, og kommer Schyttes, kan vi ikke lade være ogsaa at invitere Olsens, ellers bliver den spydige Kone ikke til at nære sig med hele Vinteren.

Jeg veed nok, at det ikke bliver billigt, naar vi skal være saa Mange; men Herregud, vi skal jo dog alligevel engang have Selskab, og saa er en Konfirmation jo nok at foretrække, for man maa jo ogsaa tænke paa sine Børn og alle de mange dejlige Ting, de faar."

„Ja men, det er saa ærgerligt at give Penge ud til et Selskab, hvor man iforvejen veed, at Folk vil kjede sig skeløjede."

„Det er jo Folks egen Dumhed, hvorfor mener de altid, det skal gaa saa stivt og ceremonielt til ved en Konfirmation? . . . Men vi kan jo godt, hvis Du synes det, sige Nej til Høyers, saa er Sagen jo dermed afgjort," sagde Fru Mørup tørt og slog krænket med Nakken.

„Aa, det kan jo ikke gaa an! . . . Gid Høyers sad paa Spidsen af Bloksbjerg med samt deres Selskab!" udbrød Mørup med en Inderlighed, der ikke lod nogen Tvivl tilovers om, at Ønsket kom fra hans Hjertes Dyb. Han forudsaa grant Konsekvensen: Indbydelseslisten vilde med rivende Fart voxe som Ansøgningslisten til Besøg paa det russiske Skib „Polarstjernen." Og han fik Ret, Familiefesten paa de fjorten—sexten Personer steg i kort Tid til et Selskab paa et Parogtredive.

Fruen var imidlertid saa fornuftig ikke strax i denne Konference at opgive flere end de nævnte tre Familier som Festdeltagere, men derimod havde hun et Par andre behagelige Smaaoverraskelser beredte for sin Mand, idet hun først blidt henstillede: „Saa er det vel bedst, jeg en af Dagene ser paa en Present til Grethe Høyer? Den skal vel være til femogtyve som sædvanlig? Jeg saae i Foraaret saadan en mageløs kjøn Brosche til

tredive, som Olsens gav Schyttes Datter; bare man vidste, hvor den var kjøbt."

Mørup svarede ikke, han gav kun et svagt Nik; men det Nik var lige saa meget værdt for ham som tredive Kroner og dybt nedbøjet tog han atter fat paa sit Arbejde. Hans Kone lavede sig derpaa til at gaa, men hun var dog ikke færdig endnu, med Haanden paa Dørlaasen vendte hun Hovedet mod Manden og henkastede nonchalent: „Det er sandt, jeg glemte vist at sige, at det ikke skal være Aften, men Middag, det bruger man i Aar."

Med et ilsomt Svip var hun ude af Døren, inden Mørup kom sig saa meget efter denne lumske Overrumpling, at han kunde skrige Gevalt. Han tilkastede Døren et hadefuldt Blik, som om den havde nogen Andel i Fruens Træskhed, og lænede sig med bekymret rynket Pande tilbage i Stolen. Men med Et strøg der et lunt, befriende Smil over hans Ansigt, og han satte sig til at gjøre hele sin forrige Kalkule over de tilbudte Pelsvarer om, — havde hans Kunder set det Smil, de havde saa vist betænkt sig paa i det Mindste foreløbigt at gjøre deres Indkjøb hos ham.

Tidligt om Morgenen paa Højtidsdagen — Klokken var ikke mere end halvotte, og følgeligt laa alle Mørupperne og sov paa deres grønne Øre, — lød der en heftig Ringen paa Apparatet i Entréen. Da Mørup, der just laa og drømte herligt, at han var paa Skovtur ude i Skodsborg, fornam denne Kimen for sit bemeldte grønne Øre, var han strax paa det rene med, at det var Klokken ombord paa det Dampskib, han og Familien skulde hjem

med, som ringede til Afgang, og han allarmerede paa Stedet sin Kone, der naturligvis gik og smolede med at komme afsted; hun var altid bagefter — ogsaa i hans Dromme. Idet han i Søvne raabte: „Halløj, skynd Dig! Glem ikke Dampskibet!“, strakte han Armen ud for at vinke ad hende, og dette gjorde han saa eftertrykkeligt, at Konen vaagnede op med et hojt Vræl og gav sig til at kalde paa Politi, da hun var Gjenstand for et brutalt Overfald.

Hendes Angstskrig vækkede hendes omme Ægtemage, og under gjensidig Udvexling af en Masse Spørgsmaal, hvad der var paafærde, rejste Ægtefolkene sig over Ende i deres Senge og saae sig forstyrrede om i Værelset uden at kunne komme til nogen Klarhed over, hvad det egentlig var, der var foregaaet. Da Ringeapparatet imidlertid gjenoptog sin Virksomhed, blev deres Tanker afledede fra den gaadefulde Begivenhed, som havde vækket dem, og glade over at kunne konstatere et notorisk Faktum udbrød de i Munden paa hinanden: „Det ringer!“

„Hvad kan det mon være?“ spurgte Fruen videre. „Der plejer ikke Andre at ringe paa denne Tid af Natten end Skorstensfejeren, naar han skal have Noglen til Loftet; men han kan da ikke falde paa at komme paa en hojhellig Sondag.“

„Det skulde da ikke være „Mælkeforsyningen“, for den plejer jo at kime Folk op paa de urimeligste Tider? . . . Nej, det er sandt, den er dog ikke kommen saa vidt endnu, at den ringer paa Folks Dore! . . . Se, hvad Klokken er, Kone!“ bad Morup noget utydeligt, thi han

satte en højst oprigtig Gaben op, under hvilken han skruede Underkjæben saa stærkt til Siden, at det saae ud, som prøvede han paa at vride den fra det øvrige af Hovedet.

„Du Alstyrende, den er halvotte! Og jeg har sagt om blive vækket Klokken syv. Hvordan skal jeg og Ellen blive færdige med vore Toiletter? Men saadan er det med de Tjenestepiger: Naar man ikke selv rusker dem ud af Sengen, vaagner de aldrig!“

„Aa, til daglig synes jeg ikke, Du har nogen Ulejlighed med det! . . . Saa! Nu ringer det minsæl igjen!“ snerrede Mørup gnavent, thi han havde 'alt lagt sig tilrette igjen for at delikatere sig med en lille Morgensøvn. „Gaa dog ud og se, hvad det er!“

„Det behøver jeg ikke, naar jeg veed, at Klokken er saa mange. Det er Presenterne, der begynder at komme.“

„Det var s'gu ogsaa en Tid!“

„Ja, Herregud, man skal jo være færdig med alt saadant Noget inden Klokken ni.“

„Naa, det er igjen Noget, vi kan takke denne dejlige ny Helligdagsanordning for! Gudbevares, hvor det ogsaa er upraktisk at holde Konfirmationerne om Søndagen.“

Fruen havde Ret, det var Overbringerne af Gaverne, som Slag i Slag ringede paa i de paafølgende halvanden Time, saa det arme Apparat var ved at kime al Elektricitet ud af Livet paa sig og tilsidst syntes at have faaet Krampehikke. Op og ned ad de mørupske Trappetrin gik der en Strøm af solidt udseende, om Kautionsbeviser mindende Bude fra Guldsmede med større eller

mindre Æsker og Etuier i pikant, rosenrødt Silkepapir; vimse, forsorne Bydrenge fra Galanterihandlerne med diverse Pakker, der vel ikke i Værdi kunde rivalisere med Juvelarbejdet, men desto bedre kunde tage Kampen op dermed i Omfang; asende Boghandlerkarle, der skulde mange Steder rundt at dømme efter det store Oplag af Bøger, som de bar over Skulderen spændt i en Rem, og som tog sig ud som en Skoledrengs Bogpakke i Forstørrelsesglas; uniformerede, mangeknappede Drenge fra Blomsterhandlerne med Buketterne flot siddende i de vindspilleragtige Staaltraadsstativer; tarvelige Tjenestepiger, der anvendte deres røde, skruppede Hænder som Buketholdere for de Buketter, som Pigernes Herskaber først havde havt hjemme, da de dog nok vilde se, hvorledes deres Buket saae ud; og mellem alle disse Gavebringere mødte saa den hvidklædte Konditordreng op med to omfangsrige Overflødighedshorn, paa hvis øverste Spidser en sød, Mel og Vands Konfirmand og dito. dito Konfirmandinde balancerede nok saa nydeligt.

Saasnart Fru Morup var kommen i Klæderne, indrettede hun i Salen to Divanborde til Udstilling af Gaverne, et for Conrad og et for Ellen, og her vimsede hun omkring, arrangerende om paa hele Udstillingen for hver ny Present og udstødende det ene „Nej, hvor det er ondigt!“ efter det andet. Hun havde lukket Døren til Salen af, thi ingen Andre skulde have Lov til at skue Herligheden, ikke engang Gavernes Ejermænd. Det hjalp dem ikke, alt hvad de bad, Moderen skammede dem tvertimod ud for, at de i en Stund som denne kunde tænke paa Sligt, og saa maatte de pænt staa udenfor

ligesom nysgjerrige Børn, der Juleaften ikke maa faa Lov at se Træet. Men mod sig selv rettede Fruen ingen Bebrejdelser for, at hun i en Stund som denne kunde tænke paa Sligt; hun gik og kjælede for sin Udstilling ligesom en af de saakaldte Pyntesvende, der gaa fra den ene Manufakturhandlerbutik til den anden og dyrke deres Specialitet at pynte Vinduer, og hun glædede sig til det Øjeblik, da Familien kom fra Kirke og hun kunde føre sine Børn ind og overrække dem Gaverne; thi da vilde hun føle sig, som om det var hende, der gav det Hele.

For hver Buket, der ankom, blev Fruen mere og mere ærgerlig over det Forbud, der for et Par Aar siden blev udstedt mod den Mode at sende disse Floras Gaver hen i Kirken og pynte med dem der paa vedkommende Konfirmandindes Plads; thi derved kom det storartede Blomsterflor, hvormed Ellen var bleven betænkt, ikke til at vække Beundring og Misundelse i saa vide Kredse som ønsket og den skuffede Kone var ved at udbryde med Kalchas i „Den skjønne Helene“: „For mange Blomster! For mange Blomster!“ Men da Buketternes Antal tilsidst naaede op til enogtyve, fandt hun Trøst og Husvalelse i den for Høyers særdeles ydmygende Omstændighed, at deres Datters Høst sidste Søndag kun havde givet atten Fold.

Klokken henad ni lød gjennem hele den mørupske Lejlighed det ikke ukjendte Allarmeringssignal: „Vognen er der!“, hvorpaa den ganske Familie tilsyneladende gav sig til at lege Tagfat op og ned ad Korridoren og ind og ud af samtlige Værelser og Rum. Tilsidst samledes de dog i Dagligstuen, ikke fordi de Alle skulde kjøre

med, — thi Mørup havde trods sin Hustrus Erklæring om, at hun fandt det schofelt, ikke villet spendere mere end een Vogn —; men fordi de ved saadanne Lejligheder hjemmeblivende Mørupper forunderligt nok stedse finde en vis prisbillig Fornøjelse ved at se de Andre tage afsted.

Denne Gang kunde der dog maaske nok siges at være nogen Grund til, at Tilskuerkredsen mødte fuldtalligt, idet der saa at sige stod to Nyheder paa Programmet. For det Første debuterede Ellen i lang Kjole, hvilken Præstation strax delte Familien i to Lejre, en yngre, der udtalte sin Dom i de Ord: „Se, hvor tosset hun gaar og sparker i den!“, og en ældre, hvis Kritik lod saaledes: „Hun fører sig virkelig saa godt, som havde hun hele sit Liv ikke gaaet i Andet end Langt!“ — saa Familien ved disse divergerende Domfældelser beviste, at det ikke alene er i vore Dages Avisanmeldelser, at Upartiskheden raader. Og for det Andet optraadte Fru Mørup i en flunkende ny, brocheret Silkekjole af en mellembrun Farve, som en *maduro* Havaneser.

„Den er storartet dejlig!“ udbrød samtlige hendes Døtre i begejstret Kor, da hun i yderste Øjeblik kom brusende ind og stillede sig op midt paa Gulvet til Beskuelse og Beundring; og saa tilføjede de, medens de foretog sig en lille Rundrejse omkring det moderlige Ophav: „Og hvor den sidder, — aa!“

Mørup, der just havde været ude i Entréen for at hente sin Overfrakke, blev ved Synet af sin Kone staaende i Døren uden at være kommen videre end at have faaet den ene Arm i Frakken og spurgte med et Super-

lativ af Overraskelse: „Hvad . . . hvad er det for en Kjole?“

„Det er en Silkekjole!“ oplyste hans Kone nonchalent.

„Ja, det ser jeg nok! . . . Men hvor . . . hvor har Du faaet den fra?“

„Fra Schjelderups Efterfølger, der kjøber jeg jo altid.“

„Aa, det er jo ikke det, jeg spørger om! Du veed jo meget godt, hvad jeg mener.“

„Ja, Du vilde vel sige, jeg kunde gaa i den gamle Sorte, som er i Laser paa Ærmerne og ganske hvid i alle Sømmene? Men jeg veed heldigvis bedre, hvad der passer sig! Saae Du maaske ikke, at Fru Hoyer havde en ny Søgrøn paa i Søndags, og naar hun kan have Raad til det, saa . . .“

„Jamen, at Du ikke har sagt et Ord til mig derom iforvejen, det er dog Pinedød for galt!“

„Gud, Mørup! Bander Du i en Stund som denne? Tænker Du ikke paa den højtidelige Akt, vi snart skal overvære? . . . Gaa, Børn! I har ikke godt af at høre paa Jeres Faders ugudelige Tale!“

Conrad og Ellen lod sig ikke dette sige to Gange; de havde i den sidste halve Time været forhippede paa at komme afsted og trippet planløse om i Stuerne som Bytte for en højst generende Nervøsitet, der nærmest var at ligne ved Lampefeber. De forføjede sig altsaa ud gjennem Entréen og ned ad Trappen, og Forældrene fulgte efter, tause og just ikke blideligt stemte, Fruen trækkende et Par gjenstridige Handsker paa, og Mørup spekulerende paa, om der endnu var Tid til at gjøre Kalkulen over det tilbudte Parti Pelsvarer om igjen.

Ved Ankomsten til Kirken havde Fru Morup allerede faaet lagt sit Ansigt i de vedtagne fromme og andægtige Folder med samme Samvittighedsfuldhed, hvormed enhver gammel Mo'erlille sørger for ved sin Kirkegang at have lagt sit Lommetørklæde i de rette Folder ovenpaa Psalmebogen, og hun anstrængte sig af al Magt for at lokke et overjordisk, forklaret Blik med tilhørende Smil frem; dette vilde dog ikke ret lykkes for hende, hun maatte nøjes med at se saa blid og sagtmodig ud, som var hun lige bleven forurettet paa det Blodigste, men højmodigt tilgav Alt og Alle. Hendes Gemal var derimod ikke naaet videre end til at bære en indolent, næsten resigneret Mine til Skue, og han slentrede op ad Kirkegulvet med samme glødende Iver og Interesse, hvormed han paa gjentagne Opfordringer galoperer afsted til Valgmands- eller Borgerrepræsentantvalg.

Det er ikke til at undres over, at Resultatet af denne Mandens Sindsstemning blev, at han efter ti Minutters Forløb gjenoptog sine om Morgenen paabegyndte Forsøg paa at vriste Underkjæben af Led og efter andre ti Minuter hviskede sin Kone i Øret, at nu kunde han ikke holde det ud længere. — I en højst bedrøvelig Tone meddelte Fruen ham, at hun ansaa sig for den ulykkeligste Kone i hele den vide Verden, eftersom hun var gift med en Blasfemist. — Mørup svarede ikke herpaa, men erklærede, at han ikke befandt sig vel, hvilket var i stræng Overensstemmelse med Sandheden, og paapegede desuden, hvorledes flere Fædre allerede havde gjort sig usynlige. — Fruen gad nok vide, hvordan han vilde komme bort, for han vilde da vel ikke vække Forargelse

ved at spasere ned ad det tomme Kirkegulv. — Dette faldt det Morup meget let at svare paa, idet han betroede sin Kone, at han, da han for ved deres Ankomst havde vexlet et Par Ord med Graveren, ganske tilfældigt havde spurgt denne, om Stoledoren ud til Sidegangen var laaset af, og derpaa var bleven beroliget med, at Graveren nok skulde sørge for, den blev lukket op. Uden at afvente nogen yderligere Replik fra sin kjære Halvdel skubbede den betrængte Fader sig lydløst og hemmelighedsfuldt hen ad Bænken og svippede lidt efter ud af Stolen og ud af Kirken.

Den foregivne Spaseretur blev ikke af nogen lang Udstrækning, idet Morup strax styrede hen til den nærmeste Kafė, hvor han oplivede sin Aand ved Nydelsen af en stærk Kop Kaffe uden anden Dyppelse end den, alle Hovedstadens Blade og samtlige udenlandske, illustrerede Tidender afgav, og det frydede ham saare rundtom ved forskjellige Borde at se flere ældre, kjoleklædte og hvidslipsede Herrer, der ikke var Andre end undvegne Konfirmandfædre.

Fru Morup sad altsaa alene tilbage i Stolen i Kirken, men særdeles langvarig eller trykkende blev hendes Ensomhed dog ikke; thi kort efter marcherede alle hendes øvrige Døtre op og installerede sig nok saa mageligt hos hende. De havde rent glemt de højtidelige Løfter, de indbyrdes havde givet hinanden om, naar de ikke kunde komme til at kjøre til Kirke, aldeles ikke at give Mode der eller over Hovedet skjænke den kjedelige Konfirmation nogensomhelst Opmærksomhed. De kvindelige Morupper nedsatte sig nu som en selvvalgt Overjury og tog saa-

vel de Agerendes som Tilskuerkredsens lovlige Nærværelse og efter Anledningen afpassede Miner og Toiletter under Be-, Paa- og Fordømmelse. Af og til blev der søm extraordinært Medlem tilkaldt en Tante eller Kusine eller en af Familiens kvindelige Bekjendte, der for en længere eller kortere Stund fik Plads paa Dommersædet, og efter Haanden blev denne Art Visitter saa hyppige, at den højkirkelige Stol snart fik en Del tilfælles med en profan Modtagelsessalon.

Den sidste visitgjørende Dame var Fru Hoyer, der aflagde et hastigt Besøg i Kirken for at se, om Konfirmandmødrene klarede sig ligesaa bravt, søm hun efter sin egen Formening havde gjort det sidste Søndag. Med sine Falkeøjne opdagede Fru Mørup hende helt ovre paa den anden Side, og da der var en særdeles vigtig Ting, som hun brændte af Længsel efter at betro denne sin Veninde, hviskede hun til Døtrene: „Der staar Fru Hoyer ovre! Hende kunde det være morsomt at faa fat i. Bare man kunde faa hende til at se herover!“

Dette opnaaede de kjære Børn forholdsvis hurtigt, idet de øjeblikkeligt Alle som En hejsede deres lange Parasolskafter saa højt i Vejret som muligt og lod dem gjøre Tjeneste søm en Slags optiske Telegrafsignaler, viftende, vrikkende og daskende med dem i de særeste og mest opsigtsvækkende Svingninger og Krumninger. Følgen var da ogsaa, at Alle, der havde Udsigt til den mørupske Familiekreds, meget snart fik drejet deres Hoveder i Retning af denne nye Telegraf for at komme paa det Rene med, hvad i Alverden disse Parasoller, der gik op og ned som Skafterne i en gammeldags Trækvæv,

havde at betyde, og Fru Høyer fik da ogsaa hurtigt Øje paa Signalerne. Eftersom hun var en rigt begavet Aand, opfattede hun strax Meningen og indfandt sig, saa snart hun kunde faa sig boret ud af den Stimmel, hvori hun sad fast histovre, og ind gjennem den, der klumpede sig sammen udenfor Møruppernes Residens.

„Goddag, kjære, bedste Fru Høyer!“ begyndte Fru Mørup strax. „Kom De herop til mig og sæt Dem ned! Det glæder mig at kunne byde Dem en Plads, for det er sandelig ikke behageligt at staa op i saadan en Trængsel og lade sig klemme saa flad som et Spækkebrædt.“

„Aa, saa slemt havde det nu ikke været for mig; for jeg skal strax løbe igjen,“ svarede Fru Høyer med en velvillig Selskabslatter. „Jeg maa hjem, for vil De tænke Dem, Pigebørnene har ikke kunnet faa Frisørinden senere end Klokken Tolv.“

„Ja, der er jo Meget at gjøre for saadan En paa en Konfirmationsdag... Gud, det er sandt, tusind Tak for det mageløse Smykkeskrin, De har sendt Ellen! Det er rigtigt uhyre venligt af Dem! Og hvor elegant det er, af rødt Fløjl, det ser næsten helt kongeligt ud . . . nej, det er sandt, det kan man nok ikke sige, for Fløjlet er mere henad det Karmoisinrøde, saa det bliver mere danneskjoldsk end kongeligt, hehe! . . . Det er det Bedste af Alt, hvad Ellen har faaet, og De kan tro, hun har faaet Nok til at lægge i det, baade Broscher og Ringe, og Armbaand og Halskjæder i Guds Velsignelse. Ja, det er i det Hele storartet, saa Folk har været opmærksomme imod os, næsten altfor opmærksomme! Vil De tænke Dem: enogtyve Buketter er der kommet! . . . Aa, det

er sandt, der sidder jeg og snakker, De kjender det jo saa godt selv fra i Søndags, De havde jo selv lige saa mange Buketter, eller var det maaske flere?"

„Ja, det var saadan omtrent i det Nabolag, jeg husker ikke saa nøje Tallet; den Slags Bagateller interesserer mig saa lidt," snerrede Fru Høyer med klaprende Hvæsen, som havde hun faaet en Barneskralde i Vrangstruben.

„Ja, for tænk, hos Krøyers havde de kun faaet en sytten—atten Stykker, og jeg veed, det kreperede Fruen rædsomt, skjønt det jo i Grunden er latterligt at bryde sig om Sligt, for man kan dog ikke selv gjøre ved, hvormange af Ens Bekjendte der holder saa meget af En, at de vil spendere en Buket, og det kunde saamænd aldrig falde mig ind, at være misundelig paa Nogen i den Anledning."

„Naa ja, jeg maa nok hjem, jeg ser Klokken er mange. Farvel, Fru Mørup!" udbrød Fru Høyer og afsluttede for sit Vedkommende Samtalen ved at give Skralden et Par iltre Omgange.

„Vil De virkelig allerede gaa? Nu havde vi det just saa rart," svarede Fru Mørup, der syntes at staa saa temmelig ene med denne Opfattelse. „Ja, ja, vi sees jo siden. Kom nu endelig ikke for sent, kjære Fru Høyer, og vær endelig ikke altfor høitidelig; Mørup er saa bange for, at det skal blive stivt og kjedeligt, han vil saa gjerne have det lidt gemytligt."

Sandt at sige lod den kjære Fru Høyer ikke til at være i den allerblideste Stemning, da hun rejste sig og forlod sin Plads, hun saae snarere ret indædt ud. For

imidlertid at vise, at hun ikke var i mindste Maade anfægtet af Fru Morups Behageligheder, vilde hun gjøre sin Bortgang saa effektfuld som muligt ved at skride majestætisk ud af Stolen og smække Døren flot i efter sig. Dette lykkedes hende dog kun saa som saa; thi for det Første er det meget vanskeligt at bevæge sig majestætisk, naar man skal skræve over andre Folks Ben — og Fruen maatte jo passere samtlige Frøkener Morup —, og for det Andet havde hun det Uheld at smække Døren i paa et fejlagtigt Tidspunkt. I Stedet for nemlig at støde til Døren, der aabnede sig ud efter, trak hun den til sig. Med et lille skadefro Smæld slog Laasen i, og Fruen var fangen, — fangen som en af Skovens frejdige Sangere i det stængende, snævre Pindebur.

Med Fru Høyer som Forsanger begyndte der en almindelig Lamenteren i den mørupske Stol, ingen Forbryder, der er idømt livsvarig Indespærring, kunde jamre sig stærkere end hun: og dobbelt pinligt virkede det, at Stedet forbød hende at give sin Smerte Luft i højlydte Veklager, da det som bekjendt ingen Art har og i al Fald ikke skaffer den rette Lindring under saadanne Omstændigheder at skulle gaa for halv Kraft. Efter at have anvendt en god halv Time paa at udstøde en Hoben „Rædsom'er“ og „Grusom'er“ og stille Interpellationer til hinanden, om det ikke var muligt at faae fat i Graveren eller Stolekonen, syntes man at ville resignere, da Morup pludselig viste sig som en Frelsens Engel. Med et Par Ord blev han sat ind i Situationen, og da det jo for ham var lige saa vigtigt at komme ind i Stolen som for Fru Høyer at komme ud af den, begav han sig ud

paa Expedition for at indfange Stolekonen. hvilket ogsaa efter diverse Skærmydsler med rasende Kvindehobe lykkedes ham. Stolekonen aabnede Døren. og efter en spøgefuld. men noget profanerende Ytring af Mørup til Fru Høyer om, at det var, ligesom de legede at bytte Gaarde, var Alt i Orden. som det skulde være.

Slutningen af den kirkelige Akt gik sin reglementerede Gang, kun skal det til Spot og Spe for Mørup anføres, at han, hvis Kirkebesøg hovedsageligt skyldtes Begravelser. ved Bortgangen absolut vilde stille sig op ved den nederste Stol for at blive trykket i Haanden af Venner og Bekjendte. Og da Fruen bebrejdede ham hans skrækkelige, gudsforgaaende Uvidenhed, var han ikke mere angerfuld end, at han til sin Undskyldning fortalte. hvorledes en bekjendt Middagsherre for nylig ved en Begravelse havde taget meget værre Fejl ved at sige „Velbekomme!“, da han trykkede den Afdødes Efterladte i Haanden, hvad der var saa meget uheldigere, som det kunde synes at være en Finte, eftersom det var en Del fjerne Slægtninge, der arvede en hel Bunke Penge efter en gammel Pebersvend. Harmdirrende frabad Fruen sig flere obscone Historier, halede afsted med sin syndefulde Mand ud af Kirken og fik ham endelig stoppet ind i Landaueren, hvor Mørup for end yderligere at godtgjøre sin totale Mangel paa Opfattelse af Situationen var hensynsløs nok til trods almindelig Protest at tænde sig en Cigar.

Skjønt Efteraaret var saa mildt og smilende, som vilde det gjøre godt, hvad Sommeren havde forbrudt, paastod Mørupperne dog efter Hjemkomsten, at de vare

komne til at fryse i Kirken — det synes de nu en Gang hører sig til —; men den rutinerede Husmoder havde forudset denne Eventualitet og kunde strax byde paa en lille Forfriskning, der. for at den ikke skulde tage Appetiten fra Festmiddagen, kun bestod af en særdeles kraftig, koghed og tyktflydende Chokolade med store Stykker Smorkage, varme Walesboller, solide Butterdejgskringler og lignende let fordøjelige Delikatesser, som hun havde ladet indkjøbe i en halv Snes af Hovedstadens bedst renommerede Bagerier for at anstille Sammenligninger mellem det forskjellige Bagværks Kvalitet, Kvantitet og Pris, og med største Glæde og Iver gav Morupperne sig nu til at dyrke den nyeste, yndede Selskabsleg: at give Bagerne Karakter for deres Brød.

Saa snart den sidste Mundfuld var sunken, henvendte Konfirmand og Konfirmandinde sig i en blid Duet for to Overgangsstemmer til Moderen med Bøn, om de dog ikke nu maatte faa deres Presenter at se. Andragendet blev øjeblikkeligt bevilliget, Dørene til Salen bleve smækkede op, og stolt nød Fruen den prisbillige Fryd at kunne skjænke sine kjære Børn alle de kostelige Gaver, stærkt rosende de bedste og største af dem og mildt undskyldende de tarveligere, mindre værdifulde. Da Fru Morup en Stund havde nydt sin Triumf, trak hun sig tilbage for at tage fat paa Forberedelserne til Middagen, og medens Familien optog en Syns- og Vurderingsforretning over Skatten, den Morup var malicios nok til at kalde for en Brandskat, paabegyndte Madmoderen i Soveværelset sine Forberedelser ved at skifte Ham, og i faa Øjeblikke blev hun fra den straalende Sommerfugl i det

skinnende Silkeskrud forvandlet til en trist Tusmorkesværmer i en tarvelig, askegraa Morgenhabit.

Ved Halvsex-Tiden begyndte Ringeapparatet hos Mørups igjen at kime løs, som havde det faaet et Tilbagefald af sin Krampehikke; det var Gjæsterne, der kom, og de indfandt sig med usædvanlig Præcision, thi paa Grund af det sene Klokkeslet pintes de svarligen af Hunger. Tiden før man gik til Bords — denne Ventestund, der er saa udskregen for sin uafhjælpelige Kjedsommelighed, — forløb betydeligt lettere og behageligere end ellers ved de mørupske Diners, thi her var jo Noget at beskjæftige sig med. Damerne aflagde et Besøg i Frk. Ellens Guldsmedebutik, og Ellen fik en Følelse af, hvordan det var at være Expeditrice i en Dameforretning, da hun maatte udkramme hele Beholdningen for de Besøgende, skjønt disse ikke havde til Hensigt at kjøbe Noget, og Herrerne forslog Tiden ved Hr. Conrads Lager, der var saadan en Mellemting mellem en Boghandler- og en Cigarbutik; Konfirmanden var nemlig bleven beskjænket med en omfattende Samling af Cigarer og Cigaretter, Piber og Tobak, Cigarrør og Tobaksdaaser, thi vel var han en ung Mand, men han var en gammel Tobaksrøger, han havde røget fra sit tiende Aar, officielt dog først fra det trettende.

Med højtidelige Miner skred man i stiv Parademarche til Bords, og i Begyndelsen gik Konversationen paa Filtsko, stilfærdigt og forsigtigt listende, som var der Syge i Huset. Som det gik med Konversationen, gik det ogsaa med selve Spisningen. Alt skete med from Alvorsfuldhed, Suppen blev indtagen i andægtige Skefulde, og

den liden Fisk og de smaa Bygbrød blev nydte i salvelsesfulde Smaabidder. Der indtraadte først en Forandring i denne unaturlige, forlorne Højtidelighed, da Præsten ved Stegen havde afleveret den officielle Festtale for Dagens Helt og Heltinde — hvilken Tale i Parenthes bemærket smagte dem. der tidligere paa Dagen havde hørt ham sige noget Lignende i Kirken, som opspædet. anden Dags Lammekjødsuppe —, og da Mørup derpaa havde gjort Gjenvisit hos Pastoren og i en Skaal takket ham tusinde Gange, fordi han baade havde villet konfirmere hans Børn og spise hans Middagsmad.

Der gik et Lettelsens Pust gjennem Forsamlingen, da dette Ceremoniel var sket Fyldest, og strax den næste Ret, en af de saa moderne Gemyseretter. hvor Blomkaal. Grønærter, Carotter, Rosenkaal, o. s. v. give et righoldigt Kjøkkenhave-Interiør. løsnede de tause Gjæsters Tunger og satte de vittige Hoveder i Aktivitet dels med at indkræve den til slige Grøntsager fordum obligatoriske Skinke, Oxetunge eller Spegesild og dels med at døbe denne Gemyseret til: opstuvet Amagertorv. Den muntre Stemning steg fra Minut til Minut, den gode Mad og den liflige Vin øvede deres oplivende Indflydelse, og Lystigheden bankede sig op, saa der tilsidst ingen Forskjel var at spore paa dette seriøse Festlag og en regulær, gemytlig Middag. Man snakkede og pluddrede om allehaande banale og verdslige Sager, selv Theaterspørgsmaal var man ikke bange for at bringe paa Bane: hyppigere og hyppigere hørte man den Slags ikke ukjendte Tilraab som: „Hr. Høyer, maa jeg have den Fornøjelse!“ eller „Fru Krøyer, maa jeg have den Ære!“, ja, selv humoristiske

Talere vovede sig frem og vandt Bifald og Latter, endogsaa Pastoren smilede huldsaligt nedladende.

Den glade Stemning holdt sig under Kaffedrikningen i Dagligstuen og de andre Værelser, men da Bukkene skilte sig fra Faarene, eller med andre Ord, da Herrerne trak sig tilbage til Rygeværelset, slojede det svært af med Munterheden baade det ene og det andet Sted; thi man var henvist til den mest orkesløse Uvirksomhed. Fru Mørup protesterede paa det Kraftigste mod et Forslag af sin Mand om, at det skulde tillades Herrerne at spille Kort, en slig Formastelse kunde der ikke være Tale om paa en saadan Dag, et gammelt Ord sagde, at naar der blev spillet Kort ved et Konfirmationsgilde, vilde Konfirmanden komme til at vandre om som en Stodder hele sit Liv, og det var rent ud sagt gudsforgaaende af Mørup at insinuere, at Præsten selv hellere end gjerne vilde spille med. Men lidt senere overgik der Fruen selv den Spe at blive vist eftertrykkeligt tilrette af Tante Malle, da hun vilde opfordre den unge Lund, der havde Noder med, til at synge nogle Numre. Helt uden Musik blev Selskabet dog ikke, thi lidt senere paa Aftenen leveredes dem en særdeles stærk og hojst letfærdig Klaverkoncert gratis af en Pianist i Ølhallen ligeoverfor, hvad der vakte en saadan Indignation hos Fru Mørup, at hun, der uden at klage havde hørt paa denne Musik siden sidste Flyttedag, afkrævede sin Mand et bestemt Løfte om at klage til Politiet over disse utilbørlige Aftenunderholdninger. Men Selskabeligheden i de morupske Saloner stod ikke til at redde; det gode Humør var paa det sidste Stadium af inkurabel Tæring, og Tonen blev doucere

og bedrøveligere for hvert Minut, der gik. Ganske v
vare Mundene endnu overalt i Gang, men kun paa
lidet heldbringende Maade, idet de, der konversere
kun talte for at holde sig vaagne, medens de Fle
rundtom i Krogene prøvede deres Kjæbebens Expansion
evne og drev denne Sport saa vidt, at det maatte un
En, at ikke den ene Kjæbe efter den anden røg a
sine Hængsler: og saa stor var Matheden og Fløvhed
at Stemningen end ikke kunne oparbejdes, da Pastor
tog bort for at lyksaliggjøre andre Selskabskredse m
sin højærværdige Nærværelse.

Under disse fortvivlede Omstændigheder ansaa F
Morup det for hensigtsmæssigst af al Evne at fremskyn
den afsluttende Thedrikning, og da Kogekonen alt va
Færd med at skjære den Slags mærkelige, zebrastribe
Smørrebrød, der benævnes Pyntesmørrebrød, og som
Udseende ligner en noget tørladen Lagkage fra en Sma
gades Kukkenbager, stod den lille, lette Aftenforfriskni
snart færdig til at serveres.

For at meddele sin Mand denne glædelige Tiden
begav Fruen sig ind i Rygeværelset, hvor „de gjæ
Helte sad røgomgjordede, mens Kaffen flød“ — el
rettere sagt havde flydt. Hvis man havde en nogenlun
livlig Fantasi og ingen Ansats til Taareflod og Krillehos
kunde man godt have indbildt sig, at man saae et h
ligt Engdrag, hvor Mosekonen havde fyret stærkt i
Bryggers, for sig, saa fast og kompakt stod de hvidgr
Tobaksskyer i Stuen og indhyllede Alt i deres tæ
Kappe. Fru Morup blev staaende lige indenfor Dør
og søgte fornærmet at vifte den stærke Røg fra sig m

sit Lommetørklæde; det varede et Par Minuter, inden hun kunde komme til Orde, thi hun havde fuldt op at gjøre med at hoste, nyse og tørre de salte Taarer af sine Øjne. Efter at være bleven nogenledes akklamatiseret vovede hun sig nogle Skridt frem, men tørnede strax saa stærkt mod Ryggen af en Stol, paa hvilken en ældre Herre halvt indslumret nød en blid Siesta, at bemeldte Herre smækkede sammen forover og var ved at slaa sin Næse tilblods paa sine egne Knæer.

„Gud, jeg beder om Forladelse!" udbrød Fruen med en undskyldende, ulykkelig Latter. „Jeg saae Dem virkelig ikke, Hr. . . . Hr. . . . Aa, er det Dem, Hr. Krøyer! . . . Kan De ikke sige mig, hvor min Mand er?"

„Deres Mand? Nej, det er længe siden, jeg har set ham. Han sidder vist derovre ved den anden Væg," svarede Krøyer fortumlet og henvendte sig til sin nærmeste Nabo med det Spørgsmaal: „Er Mørup der?"

„Nej, jeg kan ikke se ham," lød Naboens Svar, og derpaa lod han Spørgsmaalet gaa videre, saa man hørte det ligesom et Feltraab gaa fra Mund til Mund: „Er Mørup der?" — „Er Mørup der?", til det tabte sig ind i Taagen.

Et Øjeblik efter indløb der Svar, ligesom Spørgsmaalet forplantende sig fra Mund til Mund: „Mørup er gaaet!" — „Mørup er gaaet!"

„Gaaet?" spurgte Fruen noget hvast. „Hvad vil det sige? Hvor er han gaaet hen?"

Ja, det var der Ingen, der vidste; han var for længere Tid siden gaaet sammen med et Par andre Herrer, formodentlig for at trække frisk Luft.

Skjønt dette kunde have en vis Rimelighed for sig, vilde Fruen dog ikke tro det, men ilede ud i Entréen for at se, om hans Overtøj var der. Hun følte sig strax noget beroliget, da hun efter nogen Søgen fandt baade hans Overfrakke og Hat; men saa blev hun ængstelig ved Tanken om, hvor han kunde være gaaet hen. Hun stirrede raadvildt hen paa den store Samling af Overtøj, som om hun udbad sig en Forklaring af dette; men før hun havde faaet en saadan, kom hendes Søn Rudolf ogsaa ud i Entréen. Han kom saa underligt snigende fra en Sidedør, og lod til at have meget travlt. Da den halvvoxne Knøs opdagede sin Moder, standsede han pludselig forvirret, som om han var greben i en eller anden Gavtyvestreg, og gjemte i en Fart sine Hænder paa Ryggen.

„Har Du ikke seet Fader?“ spurgte Fruen, idet hun maalte ham med mistænksomme Blikke.

„Fa ... Fader? ... Næ!“ stammede Rudolf og gav sig forlegent til at slingre med Overkroppen.

„Vist har Du saa! Jeg kan høre det paa den Maade, Du siger Næ paa. Hvor er han?“

„Ja, det ... det tør jeg ikke sige!“

„Det tør Du ikke sige? Naar din Moder vil have det ... Hvis Du ikke er artig, bliver Du sendt sporenstregs ud paa Søofficersskolen! ... Hvad er det, Du staar og gjemmer der paa Ryggen?“

„Det er ingen Ting, det .. det er bare ...“

„Visvas, frem med det! ... Hvad ser jeg! Cigarer og to Askebægere! Nu skulde I uvorne Drenge vel til

at ryge og faa Ondt? Det er dog ogsaa forskrækkeligt Alt, hvad saadan nogle Unger kan finde paa!“

„Det er slet ikke til mig selv,“ klynkede Rudolf, hos hvem det trak op til en lille Byge. „Det er til Fader!“

„Til Fader? . . . Men saa veed Du jo dog, hvor han er!“

„Ja, han er nede paa Loftet; men han sagde, jeg maatte ikke sige det til Nogen.“

„Nede paa Loftet? Det er godt! Giv mig Cigarerne og Askebægerne, skal jeg selv nok bringe ham dem.“

Saa nødigt Rudolf end vilde ud dermed, maatte han dog aflevere Sagerne til sin Moder, der ilsomt forsvandt ud af Entrédoren med dem.

Begrebet Loft var for Familien Mørup et noget andet, end det almindeligt plejer at være, for saa vidt der med denne Benævnelse ikke forbandtes Tanken om noget Rum oppe under Taget, men om to langstrakte, lavloftede Portkamre. Her opbevarede Mørup Sommeren over alskens Pelsvarer for sine Kunder og værgede dem — Pelsvarerne, ikke Kunderne — for Møl og andre uhehagelige Smaadyr, som fortrinsvis ynde at tage Ophold i Skindpelse. Fra begge de to lange Vægge udgik vidtløftige Knagerækker saa tæt paa hinanden, at Rummene gjorde et vist redekamagtigt Indtryk; paa Knagerne hang gemene Lammeskindspelse og forfinede Zobelskindskaaber, vældige Rejsekavajer og lilleputsmaa Figurtrøjer Side om Side med Kanetæpper, Salonisbjørne, o. s. v., og oppe under Loftet løb en dobbelt Række Hylder, paa hvilke Muffer, Fodposer og andre mindre Sager havde

deres Plads. Det Hele tog sig livagtigt ud som en Theater- eller Maskeradegarderobe, der havde vendt det Laadne udad; men hvad der gav Stedet dets Særpræg var den stramme, ikke absolut liflige Odeur fra de mange Skind, blandet med den gjennemtrængende Duft fra et insektfordrivende Pulver af Mørups egen Opfindelse, der — ligeledes efter hans egen Paastand — langt overgik Naftalin, Santalin og alle andre kjendte Midler, og som frembragte en tiltalende Fornemmelse i enhver Besogendes Lugteorganer, omtrent som fik man stukket en Honsefjer op i Næsen og blev kildret med den.

Fru Morup traadte forsigtigt ind paa Portkammeret og listede sig langsomt paa Tæerne fra Knagerække til Knagerække, strækkende Hals for at kigge ind i hvert Mellemrum, nysgjerrigt spændt som et Barn, der leger Skjul og er ude paa Opdagelse efter sine Kammerater. Det faldt hende imidlertid ikke saa ganske let at se, da der kun brændte en enlig Loftslampe. der ovenikjøbet indskrænkede sig til at gaa for halv Kraft, som fandt den det stridende mod den nye Helligdagsanordning at gjøre Tjeneste om Søndagen: men hun opdagede dog snart et stærkere Lysskjær længst inde i det inderste Kammer, og herimod rettede hun sine Skridt. Da hun naaede derhen, viste det sig ogsaa. at hun ikke var gaaet fejl; hun traf ganske rigtigt sin Mand, — men hun blev staaende som naglet til Jorden, da hun saae hvorledes.

Om et lille, firkantet Bord eller rettede Stumtjener sad Mørup, Hoyer og to andre Herrer og dyrkede med Livsens Lyst en improviseret L'hombre; Værten og Hoyer

havde lagt Beslag paa Bundtmagerloftets to eneste, for Resten umage Stole, medens deres Makkere maatte nøjes med at sidde paa to paa Højkant stillede Pakkasser, paa hvis Top de førte en højst vaklevorn, ikke ganske farefri Tilværelse. Der var noget Feldtfodsagtigt over det hele Arrangement; for at skjule deres lovløse Gjerninger havde de foragtelige Spillefugle dækket for det halvrunde Portvindue med en kolossal Bjørneskindpels, paa Gulvet rundt om deres Siddepladser laa og stod endel Sodavandsflasker, paa det diminutive Spillebord glimrede to pletterede Lysestager, som de havde røvet fra Kabinettet i den morupske Beletage, Jettons benyttede de ikke, da der ej vilde have været Plads til Kasserne paa Bordet, og de maatte derfor tage til Takke med den underordnede Kategori af L'hombre, der benævnes Pot-L'hombre.

Denne gik imidlertid livligt nok, og saa stærkt optagne vare de blege Spillere af deres usalige Lidenskab, at de slet ikke observerede Fruens Komme. Medens hun stillede sig op i den mest overraskede, krænkede Positur, hørte hun sin Mand med dæmonisk Latter udbryde: „Jo, Du kan tro Jo, min gode Høyer, jeg har gjemt Ruder Dame! Saadan en lille Dame kan saa rart gjøre Ulykker ... Vupti, ta'er jeg din Knægt! Bête, min Fa'er!"

De to Herrer paa Pakkasserne faldt ind med i hans sataniske Fryd over at have skilt Høyer af med en 25 Øre; men deres Jubelraab fik en brat Ende, da Fru Morup omsider opgav at give den Umælende og klaskende Hænderne sammen med et lydeligt Smæld skreg: „Men Du Alstyrende, hvad er det, her gaar for sig?"

Aldrig er en Bande forbryderske Hasardspillere, der

gribes af Politiet paa fersk Gjerning, bleven mere perplex, end L'hombrepartiet paa Bundtmagerloftet blev: med vidt opspilede Øjne stirrede alle fire Forbrydere paa Fruen, som var det Fruen fra Havet eller en anden af de mere velrenommerede Gjengangere, og stræbte at bibringe deres Ansigter nogle overnaturligt uskyldige Miner. Høyer og Mørup greb gesvindt hver sit Spil Kort og søgte i al Hemmelighed at borteskamortere det, hvad der dog paa Grund af deres mangelfulde Uddannelse i Taskenspillerfaget totalt mislykkedes, og de to Pakkasseherrer gav sig til rædselsslagne at svaje til alle Sider med deres dinglevorne Stader, saa de mindede om et Par rebelske Rokkeduer, og det endte da ogsaa med, at den mindst grundfæstede af dem gik bagover ind i en af Knagerækkerne, hvor han strax blev opslugt af et graadigt Tigerskind.

Uden at bryde sig herom gjentog Fruen denne Gang direkte henvendt til Mørup: „Jeg sporger, hvad her gaar for sig? Kom Du kun frem med Kortene, jeg har godt set dem!“

„Naa ja, Kortene, ja!“ stammede hendes brødefulde Ægtefælle med et sindssvagt Smil. „Jo, ser Du, Tobaksrøgen oppe hos mig generede os saadan, og saa . . . saa gik vi herop, og saa . . . saa fik vi den Ide at forslaa Tiden med at . . . at lægge lidt Kabaler.“

„Ja, Tak, jeg kjender nok dine Kabaler! Det er disse her med Spadillie og Manillike og hvad det er, I kalder disse Kort, som ikke kan nøjes med deres almindelige, ærlige Navne. At Du ikke tager Hensyn til,

hvad din Kone siger og mener, det er ikke Andet end, hvad jeg er vant til; men jeg havde ikke ventet mig af Dem, Hoyer, og de andre Herrer, at De vilde være gaaet med til den Slags Uterligheder paa en saadan højhellig Dag."

„Ja, undskyld, jeg vidste virkelig ikke af, at der ligefrem var udstedt Forbud mod at spille Kort idag," indvendte Høyer godmodigt, men dog med et let ironisk Anstrog.

„Nej, begribeligvis vidste De ikke det! Derfor er de Herrer jo gaaet saa aabent tilværks og har slet ikke sneget Dem bort fra os Andre og op i denne fordækte Afkrog for at kunne hengive Dem til denne vederstyggelige Dobbel! Naturligvis vidste De ikke, at det ikke passede sig at spille Kort paa en saadan Aften. Maa jeg spørge, blev der spillet L'hombre ved Deres Konfirmation?"

„Det skal jeg ikke kunne sige, jeg var saa ung og uskyldig den Gang; i hele min Skoletid havde jeg slet ikke lært at spille Kort, jeg kjendte kun til at sidde over."

„Aa, det er jo slet ikke Deres egen Konfirmation, jeg taler om, jeg mener den hjemme hos Dem i Søndags. Blev der spillet L'hombre? Nej, det skulde Deres Kone nok have sig frabedt, men her i Huset, her skal jo alt saadant Noget taales. Men nu vil jeg for een Gangs Skyld dog ogsaa have et Ord at sige: nu tager jeg Kortene, og saa er de Herrer maaske nok saa venlige at følge med op i Lejligheden?" sagde Fru Mørup i en halvt sød- og halvt vredladen Tone og snappede

med et raskt Greb Kortene først fra Høyer og saa fra sin Mand.

„O, hvilken haardhjertet, dobbelt raffineret Værtinde, De dog er!“ klynkede Høyer ynkeligen. „De veed, Intet er saa uudholdeligt som denne fortærende Uvirksomhed, man er henvist til i Salonerne. Ja, naar De endda kunde finde paa noget Andet at give os at bestille ...“

„Noget at bestille? Jamen Gud, det har jeg! Jeg glemmer jo rent, hvorfor jeg er kommen. Jeg vilde hente Dem op til et lille Stykke Smørrebrød og en Kop The.“

„Hvis De siger et Glas Øl istedetfor, følger vi Dem Alle gladeligt. Maa jeg byde Fruen min Arm? Der er vel af Deres verdensberømte Sildesalat paa Bordet?“

Efter at have faaet dette Spørgsmaal bekræftet vandrede Høyer afsted med Husmoderen, og de tre andre Herrer fulgte efter, Alle kjendeligt oplivede ved Udsigten til den forventede, behagelige Beskjæftigelse.

Ved Aftenspisningen var Gjæsterne delte i to Hold, idet der var dækket et velbesat Bord for Herrerne i Spisestuen, medens Damerne bleve spiste af med The og forskjelligt Bagværk i Salen og Dagligstuen; dog var Adskillelsen ikke strengere, end at forskjellige Fruer gjorde smaa Afstikkere ind i Spisestuen for at faa en Mundfuld Øl hos deres respektive Mænd. Følgen af dette Arrangement var imidlertid, at Herrerne atter begyndte at komme i Stemning og røbe Tendenser til at udstrække deres Besøg paa ubestemt Tid; men dette forhindredes af Damerne, der i stedse stigende Mængde gjorde Invasion paa Herrernes Territorium og kjærlighedsfuldt,

men temmelig kategorisk underrettede deres Mænd, Fædre eller Brødre om, at Vognen var der, eller for deres Vedkommende, der ikke vare saa velstillede, at de holdt Kjøretøj, oplyste deres jourhavende Kavaler om, at Klokken var elleve. Paa utrolig kort Tid tømtes Lokalerne saa, og den morupske Konfirmationsfest var til Ende.

IX. Guldbryllupsstads.

Det har været en slem Tid for Morupperne, den, der gik forud for Majestæternes Guldbryllup, meget mere anstrængende end de Dage, der gaar forud for den aarlige, store Middag eller en anden lignende Familiefest, meget mere opløsende og adsplittende end den Uge, i hvilken der holdes Foraarsrengjoring. Og dette er let forklarligt; thi Intet er mere pinligt og enerverende end at gaa i den usalige Uvished, om man skal med til Gilde eller ej, eller rettere sagt, om man selv skal holde Fest eller ej. Fornuftigvis kunde der ikke være Tale om, at Morupperne kunde komme med til de egentlige Festligheder, ikke en Gang hverken til Hojtideligheden i Slotskirken eller Festforestillingen i det kongelige Theater — med rorende Kjærlighed til Næsten overlod de Privattheatrenes Gratisforestillinger til de Stakler, som saa sjældent komme i Theatret, maaske mest fordi Familien intet Tilbud havde om Billetter, — og den eneste Lejlighed, Festballet i Koncert-Palæet, forbod Morup sin Kone og sine Dotre at tale om og tænke paa, da Udgifterne til Billetter, Toiletter, etc.,

vilde være tilstrækkelige til at faa ham til i en ganske privat, lille Afdansning at gaa bag ad Dansen.

Naturligvis er Morup saa loyal, at han med Glæde gav sit Bidrag til den sjældne Fest; da han ikke vidste, hvilken af de mange fremkomne Opfordringer han helst skulde efterkomme, delte han sin Gave ligeligt mellem Legatet, Mindesmærket, Guldkarethen, o. s. v. og opnaaede herved den ikke uefne Fordel at se sit Navn prange paa henved en halv Snes Lister. Naturligvis var hans Søn, Studenten, strax fra forste Færd bestemt paa at gaa med i Folketoget og assistere ved Universitetsfesten; naturligvis var den Søn, der endnu ikke har drevet det videre end til at være Noget paa et Kontor (og det oven i Kjobet Faderens), ojeblikkeligt paa det Rene med, at han ikke kunde undværes, naar de kjobenhavnske Sangforeninger skulde bringe en Morgenhilsen; og naturligvis vare Fru og Frøkenerne Morup strax paa Færde for at finde en Familie, som havde Vinduer ud til den Rute, ad hvilken de fleste Festtog vilde komme, og da en saadan med en Del Besvær endelig var funden, fik de pludselig denne noget fjerntstaaende Familie saa overvættes kjær og gjorde sig saa behagelige for den, at der ganske naturligt deraf resulterede en Indbydelse til de omtalte Vinduer, en Venlighed, som Fruen ikke kunde karakterisere bedre end ved jævnligt at indprente sin Mand og sine Born, at Folk ved saadanne Lejligheder virkelig vare magelose — magelose!

Om alt saadant Noget herskede der som sagt lige fra Begyndelsen af ikke mindste Tvivl hos Morupperne: hvad der voldte den kjære Familie Uro var Sporgsmaalet,

om de personligt skulde gjøre Noget, og i bekræftende Fald hvad og hvor meget. Selvfølgeligt skulde de flage, Mørups holder Flagstang ud for Midtervinduet af den Etage, de bebo, og et herligt stort Flag, som om Sommeren ligger paa Landet med dem i Taarbæk og luftes ud mindst hver Søn- og Helligdag; men var Sagen afgjort hermed? De vare vor velvise Magistrat af Hjertet taknemlige, fordi den havde undladt at nævne den Gade, hvori de bo, blandt dem, som man opfordredes til at illuminere; men skulde man dog ikke alligevel gjøre det, og skulde man ikke tænke paa en kunstnerisk Udsmykning af det mere jævne end prunkende Hus med Guirlander, Skjolde og Smaaflag? Bare man vidste, hvad Ens Bekjendte gjorde! Familien vilde helst have det saa billigt som muligt, det forstaar sig, men paa den anden Side vilde den dog heller ikke lade sig lumpe.

Alt som Festdagen nærmede sig, blev Usikkerheden mere og mere pinlig, og i Ugen forud steg Familiens Nervøsitet Dag for Dag. Ved Frokost, ved Middag, ved Aften indløb der fra de forskjellige Medlemmer de mest allarmerende Meddelelser som: „Jensens skal have illumineret, skjøndt de boer i Sværtegade!“ — „Svendsens skal have dekoreret, de har bestilt halvandethundrede Alen Guirlander hos Wolff!“ — „Hansens lader sætte en stor Gassol op og skal have Stearinfakler oven i Kjøbet!“ — „Jansens har faaet Tegning paa en storartet Dekoration af hele Stedet fra Stauning med Vimpler og Skjolde og Grønt og Drapperier, der vil straale over hele Landemærket!“ o. s. fr. Alle Mørupperne vare raadvilde, og da de ikke vidste Bedre at gjøre, enedes de

om at stille mere og mere indtrængende Forespørgsler til deres Overhoved om, hvad han agtede at foretage sig og bebrejdede ham, at han ikke allerede for længe siden havde fundet paa Noget. Som sædvanlig tog Morup senior Sagen med Ro og erklærede, at han vilde overlade til Værten i Huset at tage Initiativet, det blev denne Mands Sag at klare Pynten.

Da Fru Morup ingen Vegne kunde komme med sin Mand, gik hun i selvbestaltet hemmelig Funktion til Værten i Stedet; og den mere medgjørlige Husejer, der mente, at det aldrig kunde skade, om Opmærksomheden blev henledet paa hans Ejendom, viste sig særdeles villig til baade at dekorere og illuminere, hvis Beboerne vilde deltage i Bekostningerne herved. Efter at en blid Henstilling, om det ikke var Husejerens Pligt at afholde slige Udgifter, var infamt kasseret, vuggede Fruen sig fortrøstningsfuldt i den glade Overbevisning, at Beboerne med Fryd tog deres Part pro rator — hvortil den gode Kone omskrev pro rata i den salige Formening, at den Talemaade paa en eller anden Maade stod i Forbindelse med en Prokurator —, og derpaa forsvandt hun lige saa hemmelighedsfuldt, som hun var kommen fra den inkognito Visit. Som en Følge af denne Samtale søgte Værten et Par Dage senere Morup, udbad sig en intim Konference med ham og fremsatte et ganske originalt Forslag om at dekorere og illuminere. Den brave Bundtmager gjorde ingen Indvendinger: vare de andre Beboere med, var han ogsaa, Gudbevares, det skulde ikke komme an paa det. Kun protesterede han mod en Proposition om at henvende sig til en, fra sine i veldædigt Øjemed

kostbare Arrangementer bekjendt Dekorator; han mente, man nok kunde hjælpe sig selv, saa var man dog i det Mindste sikret mod disse Efterkrav, der løb endnu raskere op end selve Dekorationerne. Med den Besked gik Værten saa videre paa sin Ronde, og Etage for Etage fik han ganske samme Svar fra Beboerne, det lød som Omkvædet paa en ny, populær Revuesang: „Ja, er Du med, og er han med, saa er jeg med, og vi er Allesammen med!“ Og hermed var saa denne Sag i Orden.

Saa snart Beslutningen var fattet, steg Interessen for selve Foretagendet i en kjendelig Grad; man undrede sig saare over, at nogen agtbar Familie et Øjeblik kunde betænke sig paa, hvad der var at gjøre i et saadant enestaaende Tilfælde, og man skammede dem af sine Bekjendte ud, som tøvede med at tage nogen Bestemmelse. Den voxende Interesse satte ogsaa Højtryk paa Fordringerne til Dekorationen, der fra en spædlemmet Flagudhængning voxede sig stor og stærk til en fyldig, højfestlig Tivoliopstilling, og end yderligere animeredes Morupperne, da Bladene en fjorten Dages Tid før Festdagen begyndte at fylde Spalte op og Spalte ned med de mest sensationsvækkende, guldbryllupelige Forlydender som f. Ex.: at det engelske Gesandtskabshotel vilde blive smykket i de engelske Farver (og ikke de toskanske eller brasilianske) — at nu havde den eller den berømte, danske Musikdirektør komponeret en eller anden Guldbryllupssvingom — at Bryggeriet Ny Carlsberg paa Festdagen vilde tråktere hver af sine Arbejdere med en god, gammel Carlsberg — at en Deputation af Døvstumme vilde oplæse en Adresse, som Elever ved Blindeinstitutet

havde skrevet —, for ikke at tale om de talrige, appetitvækkende Meddelelser fra Provinserne om diverse stedlige Bespisninger, mere eller mindre lukulliske, eftersom det gjaldt vedkommende Byes *haute volée* eller Fattiglemmer. Ogsaa æggede det selvfølgeligt vore Venner, at Butiksvinduerne rundt om i deres kjære By samtidigt gav sig til at straale med Guldbryllupshatte, Guldbryllupsslips, Guldbryllupsstokke, Guldbryllupshandsker, Guldbryllupssæbe, Guldbryllupscigarer, o. s. v., saa at man, om man vilde, kunde møde fuldstændigt til Anledningen ekviperet til Guldkuren paa Ruten.

Ikke slet saa megen Begejstring vakte det, da Fru Morup en Uges Tid for Stadsen modtog et Brev fra sin kjære Veninde, Fru Thorsen, hvem hun havde gjæstet paa den mindre Herregaard ovre i Jylland i et Par Sommerferier for flere Aar tilbage, med en Forespørgsel, om nævnte Frue med Mand og de to ældste Børn vilde til stor Ulejlighed, naar de i Festugen kom over til Morups. Med et fromt Ønske om, at den Thorsenske Familie vilde lægge Vejen om ad Bloksberg, eventuelt Hækkenfeldt, svarede Fruen, at den var inderligt velkommen, hjerteligt velkommen, men greb saa for Resten med Glæde Lejligheden til at sætte Huset paa den anden Ende for at gjøre Alt i Stand til Proprietærfamiliens Modtagelse og blev mildere og blidere stemt, efter Haanden som det gik op for hende, at disse Gjæsters Nærværelse jo egentlig var et udmærket Paaskud til at komme rigtigt paa Farten i denne bevægede Tid.

Allerede om Morgenen tog man fat paa Husets Udsmykning, der blev meget righoldig, maaske noget uens-

artet og overlæsset, men i al Fald opsigtsvækkende. Foruden de botaniske Fænomener, den frembød i de spraglede Papirsroser, den skinnende Tøjguldregn og de andre mærkbare Blomster, man fik til at spire frem paa Guirlandernes Grankviste, fik Stedet nemlig en vis Lighed med en zoologisk Billedbog, idet Morup havde stillet sit Lager af Skindtæpper til behagelig Disposition, saa Façaden prangede med vældige, glubske Isbjørne, smaa, tæver Hermeliner, lumske, rødøjede Ræve, bløde, kostbare Zobler og andre, af Bundtmagere yndede Dyrearter, Alt smagfuldt og skjønt forbundet med hinanden ved lange Festons af laadne Boaer, — hvad der i Parenthes bemærket foranledigede Folkevittigheden til at skoftisere over, at det var det eneste Hus i Byen, der vendte det Laadne udad —, og hertil føjede sig noget umotiveret, men højst overraskende et stort Papskjold med Krone foroven og en vældig forgyldt Nøgle i Feltet. Dette var Værtens — en skikkelig Smedemesters — Bidrag til Udsmykningen, og det blev øjeblikkeligt af spøgefulde Forbispaserende udlagt som en mere tydelig end delikat Antydning af, at Manden nærede et levende Ønske om at vorde Kammerherre.

Tirsdag Morgen arriverede den jydske Familie, og saa snart man havde spist Frokost, begyndte Farterne rundt i Byen for at skue al Herligheden, efter Haanden som den dukkede frem. Morupperne havde nemlig en udpræget Passion for at være med fra Begyndelsen; i og for sig er det dem en Fryd at se en Fest voxe frem, dels er de jo nemlig saa visse paa ikke at blive snydt for Noget, og dels kjende de faa saligere Øjeblikke end

de, hvori de for deres stakkels uvidende Slægt og Venner kunne aflægge belærende Beretninger om, hvor man nu er begyndt at tage fat, og hvorledes vedkommende Dekoration vil blive, — det er meget, meget interessantere end at fortælle, hvordan den ser ud, naar den er færdig.

Feststemningen var allerede paa dette Tidspunkt ved at arbejde sig op; og den blev baade stor og stærk, det skal indrømmes. Der var Noget oppe som Stemningen ved Juletider, Trængslen paa Hovedruten var næsten lige saa stor, barnligt glade skubbede Folk sig frem og gik og længtes, forventningsfulde ligeoverfor den forestaaende Fest; det var, som vare Alle i Familie med hinanden, men der var ogsaa Børn i den stygge Overgangsperiode, som skammede sig for at vise, at de end kun for en Stund kunde blive grebne af Festens Højtidelighed, og mente at dølge dette ved at slippe deres utøjlede Kaadhed løs.

Det vilde være Synd at paastaa, at det Liv, Mørupperne i de paafølgende Dage førte, var et stille, indadvendt Familieliv; Hjemmet var i en sand Opløsningstilstand, de slumrende Zigeunertendenser, som stedse brød frem ved slige Lejligheder, fik Familien til rastløst at flakke om paa Gader og Stræder. Fra Nørrebro for at beundre Udsmykningen af Dronning Louises Bro gik det til Nyboder for at tage de gammeldags Krigsskibe i Øjesyn; fra Slotsholmen for at se, hvor vidt Flagalleen var kommen, fartede man til Vesterbro for at kontrollere, om Skydebanen var saa smagfuld, som der blev sagt; fra Toldboden, hvor man nød Gjensynets Glæder ved Synet af Kejserens Dampskib, hastede man ud til Jern-

banestationen for at tage imod ganske ukjendte, fremmede Prinser. Og overalt halede man de arme Jyder med, som foruden at te sig saa forvirret hjælpeløse i Menneskestimlen vandrede i en stadig Angst for de slemme Lommetyve, Landet i Anledning af den verdensstore Festlighed havde importeret, og fik ømme Fødder, ikke alene af selv at gaa paa dem, men ogsaa af velvilligst at lade Andre spasere paa dem. Det var knapt nok, Morupperne modtes ved Maaltiderne, navnlig kom man for sent til Middagen, da det jo var absolut nødvendigt at tilbringe flere Timer i Middagstunden i Hotel d'Angleterres nye Kafé, — der er prægtig som Aladdins Palads, men mest dog bygget for Guldnarre, — for at kontrollere saavel hvem der aflagde Visit hos de paa Hotellet indstallerede Fyrster, som om disse nu ogsaa pænt passede paa lidt efter at kjøre ud paa Gjenvisit.

Men da hver enkelt Morupper hele Tirsdag og Onsdag Formiddag, saa at sige arbejdede paa egen Haand, foranstaltedes der Onsdag Aften en stor Fællestur gjennem Byen, idet den gode Bundtmager af Konen og Børnene var bleven tvungen til at leje en aaben Char-à-banc. Han forbeholdt sig nok af Hensyn til Udgifterne, at denne Kjøretur skulde betragtes som Ækvivalent for en Skovtur i den tilstundende Sommer; men det er vist mere end tvivlsomt, om han kan sætte dette igjennem. Under megen Lystighed gik Farten gjennem Byen: man fandt det saare vittigt at hilse overlegent nedladende paa de Stympere af Venner og Bekjendte, som maatte gaa til Fods og lade sig puffe og knubse i Trængslen; man beundrede Amaliegade, Bredgade og Strandstræde, hvilket

sidste særdeles aandrigt blev døbt om til Granstræde, ironiserede mildt over de Grosserere, som anstrængte sig for at pynte deres Huse op, men tænkte paa en ganske anden Dekoration til deres personlige Façade, skumlede særdeles upartisk over dem, som gjorde en billigt kjøbt Demonstration ved at undlade at gjøre Noget og ironiserede stærkt over Kommunens Æresport, som den vittige Student efter Topfiguren havde døbt om til at være en Erosport og derpaa fandt lignede et Fuglebur saa meget, at han udmalede et højst virkningsfuldt Billede af, hvorledes Overpræsidenten ved selve Højtideligheden skulde have Plads i en Ring midt i Buret, medens Borgermestrene og Stadens vise Mænd som en tætsluttet Skare Selskabsfugle skulle sidde paa Pinde rundt om.

Endelig oprandt den store Dag, og Morupperne sattes strax i en vis patriotisk, grundlovsdagsblid Stemning ved Klokken lidt over syv at vækkes af et forbidragende Musikkorps, og den formindskedes ikke, da de vare komne ud af deres kjære Senge og opdagede den første Sporvogn festligt smykket med et Par halvtredsindstyve Øres Dannebrogsflag. Alt fra den aarle Morgenstund, der ganske naturligt netop paa denne Dag havde ualmindeligt meget Guld i Mund, præsenterede Damerne sig i stort Toilette, thi de skulde tidligt hen til den med Vinduer begavede Familie, og af den samme Grund gjorde man det af med Thedrikningen i en usædvanlig Fart, mest dog Kontoristen, som nød sin Morgendrik iført den, om hans Sangerværdighed vidnende, rødbesnorede Møllerhue og for Resten lumskede sig en extra Mundfuld

Banco til under Paaskud af nodvendigvis at maatte klare Stemmen.

Ved Halvnitiden begav de morupske Damer sig paa Vej til den omtalte Familie, som boede ved Holmens Kanal, og godt var det, de havde sat sig saa tidligt i Bevægelse, da de hverken kunde komme over Stormbroen eller Marmorbroen, men bleve tvungne af det fiffige Politi til at gøre en ikke beregnet Afstikker rundt om Tøjhuset og Christiansgade for at naa over paa Gammelholm. Denne ufrivillige Omvej medførte dog saa megen Forsinkelse, at Stuerne hos den, paa Udsigtsvinduer inviterende Familie allerede vare rigeligt befolkede med skuelystne Gjæster, hvisaarsags der ogsaa kunde spores en ikke ubetydelig, bitter Tilsætning i det sodladne Smil, hvormed Værtinden bød det uventede Tillæg af de thorsenske Damer, som Fru Mørup rigtignok i tryg Tillid til Veninden gjæstfri Sindelag havde været saa fri at tage med, Velkommen, og det var betydeligt mere end en intetsigende Talemaade, naar hun bad dem tage til Takke med Lejligheden.

Tonen mellem de forsamlede Kvindfolk var dog yderst aimabel, saa længe de i livlig Konversation flokkedes om Bordene inde i Stuerne; men da et Par entreprenante Pebermøer Klokken halv ti aldeles uformodet paa en lav og lumsk Maade tilranede sig de bedste Pladser ved det bedste Vindue, var Signalet givet til en almindelig Storm over hele Vindueslinien. Som en Flok vilde, rasende og hylende Hunner styrtede de griske Amazoner frem for at erobre og besætte de vigtigste Pladser; uden Hensyn til Rang, Stand eller Alder kæm-

pedes der den hidsigste Kamp, og med heroisk Foragt for de nye, sarte Foraarstoiletter brødes snart Alle i det mest nærgaaende Haandgemæng. Med Fru Mørup i Spidsen gik de allierede Thorsener og Mørupper løs paa de to usurperende Pebermøer, som allerede havde gjort sig det mageligt ved Vinduerne og faaet deres Haandarbejde frem, de forsøgte at kile sig ind imellem dem og saaledes trænge de to ældre Piger ud til Siderne; men Angrebet blev tappert afslaaet, de gamle Jomfruer sad fast med deres Hækletøj, som var det et Par Tivoliabonnentinder paa deres Vagtposter ved Koncertsalen.

Ærgerlig over at være slaaet tilbage, detacherede Fru Mørup sine Døtre i et rask, flyvende Korps hen til Vinduet ved Siden af, hvis Besætning, en ældre, skrøbelig Tante, som forlængst burde have faldet for Aldersgrænsen, og et Kompagni af ganske unge Piger, Fruen mente lettest lod sig overrumple. Der udviklede sig strax en livlig Fægtning mellem de unge Modstandersker, naturligvis foregik den under Spøg og Latter, om end begge Dele vare dygtigt forcerede; og man vilde saa gjerne give det Udseende af, at det kun var en lystig Skinfægtning; men man behøvede ikke at se længe paa den, før man opdagede, at der var Alvor nok paa Bunden. Den blev da ogsaa hæftigere og hæftigere, og det er ikke godt at sige, hvorledes den tilsidst vilde være spændt af; men paa een Gang indtraf der et Tilfælde, som fik Striden til af sig selv at høre op.

Den omtalte, ældre Dame var en af disse smaa, sarte Svirrevip-Tanter, som kjendes i saa mange Familier, mager og uanseelig, pillen og sippet i den ærbare, graa

Kjole, med de buklede, graasprængte Sidekroller, med den struttende Strimmelkappe og med ulige flere Rynker end Tænder. Som hun sad der, beskedent og spagfærdigt paa Yderkanten af Stolen, mindede hun om en stakkels Graasidsken, der er bleven medtaget af Ælde og mange Aars Indespærring. Nu traf det sig saaledes, at Frøkenerne Mørup med forenede Kræfter havde kastet sig over de to yngre Piger af Tantens Garde, som endnu ikke vare ældre end, at de ikke kunde siges at have noget absolut Herredømme over deres Lemmer, hvorfor de kvindelige Mørupper naturligvis netop rettede deres Angreb mod dem. Beregningen var da ogsaa for saa vidt rigtig, som de ranglevorne Ungmøer ikke formaaede at staa imod: villieløse tumlede de tilbage mod det skrøbelige gamle Familiestykke, syntes først bestemte paa hver fra sin Side at ville tage Plads paa Tantens Skjød, men forandrede saa i sidste Øjeblik Beslutning, plantede hver en af deres kluntede, allestedsnærværende Fødder paa Tantens svagelige dito med en saadan Kraft, at hun saa at sige blev knipset forover ligesom en af de Dukker, der smækker sammen forover, naar man trykker dem paa Foden, og et Øjeblik efter dejsede Graasidskenen ned af sin Pind og laa sprællende og højt hvinende paa Gulvet. Et almindeligt Angstskrig fulgte paa denne Katastrofe, i Huj og Hast fik man stablet det skjælvende, gamle Familiemedlem paa Benene, og da hun til alt Held kunde besvare de talløse Forespørgsler, om hun havde brækket et Ben, forstuvet en Arm, knækket Halsen eller knust Hovedet, med en højtidelig Forsikring om, at hun Gudskelov ikke havde lidt nogen alvorlig Overlast, men kun

følte sig en Del fortumlet efter Faldet, hoppede hun atter glad og fro hen til sin Pind igjen. Saavel hendes Ængstelse som enhver yderlig Deltagelse i hendes Skjæbne, forstummede imidlertid som ved et Trylleslag, da Raabet: „Kronprinsen kommer!“ pludselig lød gjennem Forsamlingen.

Som man bedst kunde komme til, styrtede Alle til Vinduerne, og snart vare samtlige Karme stuvende fulde af nysgjerrige Ansigter; lagvis laa Damerne ovenpaa hinanden som Lagene i et Stykke sirligt stribet Sylte — dog var det Fede og det Magre ikke holdt saa strængt ude fra hinanden —, de Nederste laa paa Knæ, saa deres Hager hvilede paa selve Vindueskarmen, saa kom de Siddende, derpaa flere Rækker Staaende og øverst oppe balancerede de Sidste paa Stolesæder og -rygge. Scenen havde ualmindelig Lighed med den, der kan ses ved et Kirkebryllup, naar de magiske Ord: „Bruden kommer!“ gjøre deres Virkning.

Med kortere og længere Mellemrum gjentog nu den samme Scene sig ved Ankomsten af hver af de andre kongelige og fyrstelige Ekvipager, heldigvis vare disse aabne, saa man kunde kritisere baade Herrernes Uniform og Damernes Toiletter ɔ: Overstykkerne, Resten sluttede man sig til, og mange haarde Diskussioner førtes om, hvem der var Luxemburgeren og hvem Østrigeren. men naa Herregud, det gjorde jo ikke saa nøje, om man altid gjættede rigtigt; Hovedsagen var, man fik dem Alle at se. Da tilsidst selve Kongeparret kom langsomt kjørende i den nye Guldkareth, der skuffede alle Mørupperne, eftersom den ikke syntes at bære sit Navn med større Ret

end, om man vilde kalde en Mahogni Kommode med forgyldte Beslag for en Guldkommode, da steg Fryden til et Jubelraab, saa stærkt og oprigtigt, som man formaaede at yde det. Man raabte Hurra, nikkede ned til Vognen, viftede med Lommetørklæder og raabte igjen, og i vild Begejstring gav det øverste Lag Damer Slip paa den Smule Fodfæste, de havde, og gjorde nogle særdeles vovelige Forsøg paa at producere sig som den ikke ubekjendte, i Luften fritsvævende Atalante.

Saa snart Guldbrudeparret var passeret, indbød Værtinden paa en lille Kop Chokolade i Spisestuen, og det var meget diplomatisk gjort af hende, da den liflige Drik formildede flere af de Tilstedeværende, der nærede samme Anskuelse som Fru Morup, at det var baade uforsvarligt og hensynsløst at invitere mange, mange Flere, end man havde Vinduer til, det var ved Gud lige saa galt som f. Ex. at bede tyve Mennesker paa to Ænder.

Chokoladeslapperadsen trak længere ud, end man havde ventet. Man havde nemlig læst i forskjellige Blade, at kun Majestæterne vilde kjøre gjennem Æresporten og saa hjem ad Østergade, medens de andre høje Herskaber vilde vende tilbage ad samme Vej, ad hvilken de vare ankomne. I den Anledning havde man saa udstillet Vagtposter ved Vinduerne i de andre Stuer, og man havde været hjerteløse nok til hertil at anvende et Par Drengebørn, der nærede langt større Interesse for Chokolade og Walesboller end selv for de virkelige smaa Walesprinser. Der gik imidlertid een Time, og der gik mere, uden at de udstillede Poster raabte Forsamlingen i Gevær, hvorfor Værtinden foer ind og ruskede i sine

Børn, som hun beskyldte for at have sovet paa deres Post eller af lav Hævn at have undladt at melde Forbikjørselen. Men da hun saae ned paa Gaden og opdagede, hvorledes den begyndtes at tyndes for Folk, som løb i alle Retninger ad Kongens Nytorv til, hvorfra Hurraraab paa Hurraraab dronede gjennem Luften, indsaa hun, at de skammelige Aviser havde ladet dem Alle løbe med Limstangen. Og hun foer ind og bragte sine Gjæster den sorgelige Nyhed, der kun havde til Følge, at hele Selskabet i største Hast spredtes for alle Vinde i Haab om at faa et Glimt af Stadsen at se paa den anden Rute. Men mest trist var dette Udfald dog for dem, der for havde havt de daarligste Pladser; thi med næsten rørende Retfærdighedsfølelse var man bleven enig om, at de gode Pladser nu tilkom disse forbigaaede Stakler, saa der skulde etableres et Skiftesystem i Lighed med det, der finder Sted for Abonnentinderne i det kongelige Theaters Loger.

Kongens Nytorv, hvorhen Mørupperne, i Haab om at kunne faa Nachspielet med, rettede deres Skridt, var et Hav af Mennesker, hvis Hoveder dannede den urolige Havflade, næsten lige saa ujævn at skue som Torvets toppede Brolægning, den, der ellers breder sine Bølgelinier for Øjet. Naturligvis var der ikke Tale om at faa en blot nogenlunde anstændig Plads; det var i og for sig mærkværdigt, at Damerne over Hovedet naaede at komme ind paa Torvet, men som bekjendt hjælper en vis, mere iøjnefaldende end klædelig Ugenerthed Kvinden forholdsvis let frem i Trængsel. Imidlertid gives der dog en vis Grænse for, hvad der af Mennesker kan

stuves sammen paa et bestemt Fladerum, ligesom f. Ex. hvad der af Konfekt kan stoppes i en slikvorn ung Pige, og tilsidst formaaede Morupperne & Thorsenerne ikke at naa et Hanefjed længere frem; men bedre vare deres Pladser dog ikke, end at det lod ganske overordentligt troværdigt, da de højst indignerede erklærede, at de ved den godeste Gud ikke kunde se det Allerbitterste, al den Stund de maatte antages at staa i saadan noget som det hundredeogsyttende Geled af Tilskuere. Efter i en halv Times Tid lig en skjøn Skare Sylfideelever fra Balletten at have øvet sig i at staa paa Taaspidserne og falde ned igjen — mest det Sidste for Resten — og efter at være blevne fuldstændigt tilfredsstillede i Retning af hvert femte-tiende Minut at se Toppen af en Fjerbusk, der blev trukken forbi, ligesom paa et Theater en diminutiv Lystbaad trækkes over Scenen i Baggrunden, fulgte Damerne med Strømmen ud til Amalienborg i Haab om der at opfange et Glimt af de de høje Herskaber. Morupperne lod nemlig til at nære den temmelig fejlagtige Anskuelse, at disse til Stadighed spaserede om paa Pladsen derude eller i det Mindste med passende Mellemrum udstillede sig selv i Slottets Vinduer.

Efter en langsommelig, haabløs Venten, i hvilken Familien maatte tage til Takke med imellemstunder at se en rødkjolet Tjener haste forbi et Vindue med et Fad eller med en anden Ret til Taflet, hvilken Ret Morupperne stedse af personlig Gavmildhed gjorde særligt pikant ved at lade den flyde over med Trøfler, Hanekamme og lignende kostbare Delikatesser, gik Turen

videre ud ad Bredgade. Maaske var det Synet af den madbærende Lakaj, der vakte Damernes slumrende Frokost-Appetit til Live, vist er det i det Mindste, at de med sjælden Enstemmighed erklærede sig stærkt lidende af Hungerens tærende Kvaler. Som Følge heraf bød Fru Morup, da det hjemlige Frokostbord paa Grund af Familiens uberegnelige Omflakken var suspenderet for denne Dag, paa Frokost i en eller anden Kafé, og da Kafé Bellevue paa Hjørnet af Toldbodvejen var den nærmest liggende, blev denne kaaret.

Selskabet begav sig altsaa derind, men ikke to Minutter derefter kunde det igjen ses komme ud derfra, i høj Grad ærgerligt over, at der ikke havde været en Stol at opdrive, gispende efter Luft og rødere i Hovederne end nogensinde, da Trængselen inde i Kaféen endog overgik den udenfor. Resolut vandrede man over til Esplanadepavillonen, hvor Opholdet varede akkurat lige saa længe, og Resultatet blev nøjagtigt det samme, kun med det kjedelige Tillæg, at Sulten steg ikke ubetydeligt ved at se Andre sidde og fraadse og ikke selv kunne faa Noget. Resignerede styrede Damerne Kursen mod Langelinies Pavillon. Men her var Udfaldet endnu bedrøveligere, thi her var ikke alene alle Borde optagne; men de vare tillige forudbestilte for adskillige Timer.

Situationen begyndte næsten at blive uhyggelig, thi i Nærheden fandtes ikke flere Kaféer, og desuden risikerede man jo at træffe lignende Tilstande, hvor man kom hen. Fortvivlet vandrede man videre ud ad Langelinie; de Thorsen'ske Damer bad meget pænt undskylde, om de skulde vække Opmærksomhed ved, at deres Tarme

skreg saa gudsjammerligt, Frokenerne Mørup tilbød at besvime paa Stedet, hvis deres Sult ikke snart blev stillet, og Alle henvendte de sig i deres Kvide til Fru Mørup som deres naturlige Forsorgerske. I slige Trængsels Øjeblikke er det imidlertid som bekjendt, at en stor Aand viser sin Overlegenhed over de mindre, og saalunde gik det da ogsaa her, idet Fruen, da man var naaet ud imod Kalkbrænderiet, fik en genial Indskydelse og udbrød: „Der er ikke Andet for, vi tager med Dampsporvognen ud til Constantia og spiser Frokost der!“ Og efter at de Andres øjeblikkelige Forbløffelse havde sat sig, blev Planen virkelig realiseret, det mørupske Selskab blev virkelig tvunget til at farte ud til Charlottenlund for at faa Frokost.

Det er en Selvfølge, at denne anstrængende Formiddag krævede, at Eftermiddagen blev tilbragt i Ro, hvad der var saa meget mere formaalstjenligt, som det jo gjaldt om at samle Kræfter til den forestaaende Aftenpromenade gjennem Byen til Illuminationens Beskuelse, en Marche, som den branderbefængte Student spaaede ikke vilde blive nogen Lysttur, men en Tortur. Samtlige mandlige og kvindelige Mørupper og Thorsener fandtes i flere Timer henslængte rundt om i Lejligheden, hvor der blot fandtes en Chaiselongue, en Sofa eller en magelig Lænestol, og de sendte af deres oprigtigt medlidende Hjerter en venlig Tanke til den aldrende Guldbrudgom, der maatte tage imod en Hærskares Mangfoldighed af Deputationer. Kun Een kunde ikke falde til Ro, og det var Fru Mørup. Til hendes Ulykke havde hun nemlig faaet fat i Aftenberlingeren; og for første

Gang i lange Tider sprang hun ikke strax som sædvanlig paa Hovedet i Feuilletonens forfriskende Vover, da hun fik Øje paa de spaltelange Masseudnævnelser i Dagens Anledning. Omhyggeligt studerede hun den leporellolange Liste igjennem, ærgrede sig over de mange, hende ukjendte Herrer, hvis Bryst der var blevet sat Kors paa, og skoftiserede næsten endnu bitrere, naar samme Lod havde truffet nogen af hendes Bekjendte. Hun fandt det trufne Valg i endogsaa ualmindelig Grad uheldigt og forfattede til sin egen Tilfredsstillelse paa staaende Fod en ganske anden og meget, meget bedre Liste, hvor alle hendes Venner og Protegéer bleve benaadede med saa høje Ordener, at alle Landets Elefanter sikkert havde slaaet bag ud, om de nogensinde havde set dette Ridderkorps, og det er naturligvis overflødigt at tilføje, at først paa Etatsraadslisten straalede det hende saa kjære Navn: Morup.

Omsider nærmede Klokken sig saa stærkt til ni, at man nok syntes at kunne forsvare at begynde paa Illuminationen til Trods for, at Solen viste den mest illoyale Ulyst til at gaa til Sengs og næsten kunde siges at opføre sig som et uartigt Barn, der absolut vil være oppe, saa længe der er Gilde. Samtlige Familiens Kandelabrer og pletterede Stager præsenterede sig stolt i Vindueskarmene, supplerede med nogle *för tilfället* indkjøbte, prisbilligere Stager, hvilke dog yderst behændigt skjultes af de mest præsentable Potteplanter fra Familiens Urtegaard, og Mørupperne gik en Tid lang om og morede sig aldeles bogstaveligt over at se deres egne Vinduer. Man blev imidlertid snart led ved denne Situation, der

havde ikke saa lidt tilfælles med den absolut ikke tiltalende Stund, hvor man vandrer stundesløst omkring i sin egen Lejlighed og venter paa, at de Fremmede skulle komme; og Udvandringen fra Hjemmet begyndte saa smaat, medens Morup trak sig tilbage til sit Værelse, da han kom i Tanker om nogle Forretningsbreve, som han absolut maatte skrive nu. Først listede de unge Herrer af en for en, og da kun Lieutenanten var tilbage, indfangede Moderen med fast Haand den Ulykkelige til at bruges som Fører for Damerne, hvorpaa hun gik ind til sin Mand og meddelte ham, at nu gik de, han saae nok lidt efter Lysene, hun var saa gyselig bange for Gardinerne.

Halvt aandsfraværende saae Morup op fra sit Arbejde, kastede et diskret Blik hen paa Lysene i Vinduerne og lovede, at han nok skulde passe paa. Og saa afgik de Morupper Kvinder og Familien Thorsen under Lieutenantens Eskorte.

Klokken gik til elleve, da den brave Bundtmager blev færdig med sin Korrespondance; noget anstrængt af Arbejdet rejste han sig og gik ind i Dagligstuen for at hvile lidt ud i sin Families Skjød. Dagligstuen var tom, og han fortsatte derfor sin Vandring ind i Salen, og da den ogsaa laa som uddød, slentrede han ind i Kabinettet, der var lige saa menneskeforladt som de andre Rum. Hun grundede lidt over, hvor monstro Familien var bleven af, kom saa i Tanker om, at hans Kone jo havde været inde hos ham, og forstod nu, at hendes Paalæg til ham om at passe paa Lysene ikke alene havde gjældt dem i hans eget Værelse. En Stund vandrede han op

og ned i Stuerne, og han blev mere og mere gnaven i sin Ensomhed, men hvad skulde han gjore, han kunde jo dog ikke gaa fra alle de brændende Lys.

Endelig fik han en god Ide: han kunde jo ringe paa Pigerne og paalægge dem midlertidigt at tage Ophold i Stuerne for at have Opsigt med Lysene, til Familien vendte hjem.

Han ringede, men der kom ingen Piger. Han kimede løs af alle Kræfter, som var han i Familie med Dampsprojten, men der kom ikke Flere for det. Saa styrtede han med en Forbandelse paa Læberne over Tjenestefolk i Almindelighed og Karen og Maren i Særdeleshed ud i Kjokkenet hvor alt var morkt og ode. Han bankede paa Døren til Pigekammeret, forst diskret, men da det ikke hjalp, hæftigere og hæftigere, og da der stadigvæk intet Svar kom, lukkede han endelig op. Resultatet var det samme: der var ikke en Kat at se, end sige et Menneske.

Fnysende arrig vendte han tilbage til Stuerne og gav sig til atter at traske op og ned, op og ned, ikke ulig en stakkels, indespærret Løve. Forbitrelsen steg højere og højere i Barmen paa denne Ørkenens Konge: han spurgte sig selv, hvor længe det skulde vare, om han maaske var en Slave, som var indespærret der, til han engang af Naade og Barmhjertighed kunde slippe ud. Tilsidst kom Galden saadan op i ham, at han var ved at forgribe sig paa Møblementet; men pludselig betænkte han sig, han blev helt koldblodig, han indsaa, at det ikke vilde være ham nogen Trøst at slaa Benene i Stykker paa nogle Stole og saa bagefter selv komme

til at betale Skaden, — og saa gik han ganske roligt og støt hen og pustede Lysene ud et for et, langsomt, men med knusende Bestemthed.

Efter denne Heltegjerning lukkede han sig selv ud og vandrede ned ad Gaden for allernaadigst at tage de Andres Illumination i Øjesyn.

At forsøge paa at beskrive Fru Mørups Raseri, da hun en Times Tid senere kom hjem og saae deres Etage hvile i et ægyptisk Mørke, vilde være aldeles ørkesløst, selv for den mest durkdrevne Reporterpen. I en Fart fik hun tændt op igjen, og da Pigerne kom hjem kort efter, havde hun jo Gudskelov dem at lade sin Vrede gaa ud over; men de svarede nok saa studst, at de rigtignok ikke troede, de tjente hos et Herskab, der ikke vilde unde dem en Fornøjelse, som alle Mennesker i hele Byen var med til, og derfor mente de, de havde været berettigede til at gaa det Øjeblik, især da Fruen havde sagt, at Herren havde lovet at passe paa Lysene, men for Resten kunde de saa godt skifte til den Første, hvis der var Noget i Vejen. Da Fruen ikke ønskede dette, sparede hun Resten af sin Vrede, til hendes Ægtemand vendte hjem; thi nu var hun ikke længere i Tvivl om, at han var den Nidding, der havde slukket deres dejlige Illumination. Foreløbigt lettede hun sig dog en Del ved at uddele en mindre, korporlig Revselse til den mindste Søn, der kom hjem tudskraalende, fordi han i Trængselen havde forloret den 25 Øres Guldmedaille, som var hans Anpart af Dagens Ordensregn, og som røbede sin tydske Extraktion ved den lige saa ukjendte som sprogukyndige Møntmesters Indskrift: „Med Gud for Øre og

Ret". Morup kom tidligere hjem, end man med Rimelighed kunde have ventet; jo mere han spaserede rundt i Byens Gader og saae, hvor udbredt Illuminationen var, desto klarere blev det ham, at han vist havde begaaet en kapital Fadæse ved at slukke derhjemme. I Tankerne udmalede han sig alle de Bebrejdelser, han vilde blive overvældet med af sin Kone — tildels berettigede, det maatte han indrømme —, og efter Haanden som disse Malerier fik livligere Farver, blev hans ubetvingelige Lovemod fra for angrebet af en galopperende Svindsot, der hurtigt antog en saa akut Karakter, at han ansaa det for bedst at vende Næsen hjemad, og slukøret og brødebetynget luskede han af som en Dreng, der skal stille til Klø hos Inspektøren. Han standsede særdeles betænkelig i Sind foran den Ejendom, hvor han boede, og han opdagede, at Lysene i hans Etage atter skinnede i al deres Vælde, kun noget generede af nogle ganske unge, impertinente og ubehageligt dominerende Buelamper i Gjenbohuset; han var nemlig ikke et Øjeblik i Tvivl om, hvem der igjen havde tændt dem. Efter det ikke ukjendte Princip: „lige saa gjerne springe som krybe i det" tog han imidlertid Mod, dog ikke af saa kraftig Kvalitet som det forhen omtalte Løvemod, til sig, og gik op.

Naturligvis fik han kun lige sat Foden indenfor Døren, for hans kjære Viv faldt over ham med de mest haardbagte Reprimander. Den brave Dannekvinde havde mindst af Alt ventet, at han paa en saadan Dag vilde volde hende en saa knusende Spe og Forsmædelse, endnu havde han dog aldrig budt hende en saa storartet Skan-

dale, de vilde blive til en Fabel over hele Byen, hun var den ulykkeligste Kone i hele denne bedrøvelige Verden, og saa vidste hun tilmed ikke, hvormed hun havde fortjent en saadan Behandling af ham.

Saa mærkeligt det end monne lyde, glædede det dog Mørup at høre den sidste Udtalelse; thi af mangeaarig Praxis vidste han nu, at hans elskede Mages Vrede ikke var af den ondartede Slags, der i længere Tid formørker den ægteskabelige Himmel, men hørte til de mildere Anfægtelser, som forholdsvis hurtigt fortabe sig i et blidt Regnbad af mildt saltede Taarer.

Mørup vilde lige til at foreslaa sin Kone at opsætte disse huslige Lojer og Langkaal til Privatnydelse paa et senere Stadium og i al Fald ikke forlyste den fremmede Familie dermed, da han opdagede, at nævnte Familie kun var temmelig defekt tilstede.

„Hvor er Hr. og Fru Thorsen?“ spurgte han. „De er da ikke allerede gaaet til Sengs?“

„Nej, vist ikke nej!“ vrissede Fruen til Svar og drejede foreløbigt om for Hanen til det Regnbad, hun altid førte med sig. „Men, det er jo sandt, de arme Mennesker havde jeg jo rent glemt over den Historie med Illuminationen! . . . Er de ikke kommen endnu? . . . Ikke? Det er dog rædsomt! Vil Du tænke Dig, de er bleven borte for os!“

„Bleven borte? Hvor?“

„Men Gud, hvor bliver man borte i disse Dage? I Trængselen paa Gaderne, naturligvis! Du veed, vi begyndte med Frederiksberggade og vilde saa gaa ad Ruten og ud til Rheden for at faa det Hele med, og

Hr. Thorsen talte jeg endnu med ud for Adressekontoret om, hvor dejligt det dog var, at man i Aften var fri for de velsignede Barnevogne, som man nu jo har baade til Tvillinger og til Trillinger, og de kjære Cykler, som desværre ikke altid rides af Gentleman-Ryttere, og hans Kone havde jeg saamænd endogsaa fat paa under den magelose Dina Schuldt'ige Kongegrankrone og fortalte hende, hvorledes Larsens. Du veed i Mikkelbryggersgade, som var flyttet paa Landet og havde kridtet deres Ruder og Alting, pr. Expres blev hentet ind af deres Husfæller som var bleven enige om at illuminere. Men siden den Tid er baade Hr. og Fru Thorsen sporlost forsvundne; naa men, de kommer vel nok. de er ikke saa smaa, at Folk saadan løber med dem," sluttede Fruen med et trøstende Nik til de Borteblevnes Born.

„Nej, det er rigtigt, saadan et Par Trehundredepundinger stikker s'gu Ingen af med, men ... Skal vi ikke have en Kop Kaffe?"

„Nu? Paa denne Tid af Aftenen — jeg havde nær sagt Natten? Primer Du?"

„Men Herregud, det er jo ikke Andet, end hvad Du giver Pigerne, naar de sidder oppe og venter efter os."

Der var Noget i dette Argument, som slog Fru Morup, og hun indvilligede i at servere Kaffe, hvis et af Pigebørnene vilde lave den, for Tjenestepigerne vilde hun helst lade være at indlade sig mere med den Aften. Anna paatog sig at være Mundskjænk; den kjære Familiedrik vàr snart færdig, og den bidrog stærkt til at forkorte Ventetiden i Forbindelse med et ganske friskbagt Referat af Festforestillingen i det kongelige Theater, som

William kom hjem med fra en Tilskuer, og som var saa meget mere tilfredsstillende for Morupperne, der jo ikke havde været med til Forestillingen, som det paastodes, at den nykomponerede Ballet for en stor Del kjendtes fra en af Cirkus Renz' Snebolde-Pantomimer.

Vel var det, man havde Noget at forslaa Tiden med, thi forst langt over Midnat vendte det savnede, jydske Ægtepar tilbage. Paa de øjeblikkeligt indløbende, talrige Forespørgsler om, hvor de havde været henne i al den Tid, svarede Hr. Thorsen som Ordfører, at han først kunde tale, naar han havde faaet et Par Glas Øl, som det ikke gjorde Noget, om de vare tilsatte med diverse Stykker Smørrebrod og en Dram, for han var ved at krepere af Tørst og Sult. Da han var bleven stillet tilfreds med et Extra-Aftensmaaltid, som hans brave Viv for Resten tog aktiv Del i, afgav han følgende Melding.

„Jo, se, det var jo paa den her Plads med Æreporten, at vi observerede, at vi ikke havde Jer med, saa sagde jeg til Mutter: „Det er bedst, vi smutter ud til Siden, saa tager vi dem i Opløbet paa Kongens Nytorv. Naa, saa smutt' vi ud; men det var ikke saa lige at naa op til Kongens Nytorv, for nogle af Sidegaderne maatte vi slet ikke gaa i, og andre skulde vi absolut gaa i den modsatte Retning af den, vi vilde, og sneje sig til det kunde vi ikke, for der var baade Politi og Soldater, der var nok saa strixe til at passe paa os. Hvordan vi kom til Kongens Nytorv, skal jeg ikke kunne sige, for jeg tror nok, vi var en lille Afstikker ude paa Kristianshavn, — naa, endelig kom vi da der, men saa blev det først rigtigt konfust, for vi maatte ikke komme

den Vej, vi vilde, men blev gjennede ned ad Holmens Kanal, og nogen Tid efter saa stod vi igjen ved den her Æreport, det vil sige paa den anden Side af den. Og saa blev viført videre gjennem den her Gade med Assistentshuset, og Pinedød om vi ikke lidt efter stod paa dette nye Gammeltorv med de mange Springvand. Vi var bleven helt konfessionerede i det, og saa siger jeg til Mutter: „Vi gjør vist klogest i at smutte tilbage til Halmtorvet gjennem Frederiksberggade, saa veed vi da, vi kan hitte hjem!“ Men den Vej maatte vi nu sletsens ikke gaa, vi skulde med Dælens Vold og Magt igjen gjennem Vimleskaftet, og Politiet brød sig aldrig en Bitte om, at vi sagde, at det kerede vi os ikke om, for det havde vi set. Saa maatte vi einmal zu sjaske forbi Æreporten, det vil sige paa den anden Side af den, og havnede saa igjen paa Kongens Nytorv. Men nu kunde vi ikke komme ned ad Kanalen, nu skulde vi helt ud ad Bredgade og blev vist igjennem en By med nogle smaa Huse, enten det nu var Nyboder eller Kastellet. Saa blev vi dreven om ad den Langelinie, hvor Mutter ingen Smørrebrød kunde faa i Formiddags, og vi saae alle de illuminerede Skibe, aa, det var nydeligt, men anstrængende, jøsses Kors! Og da vi endelig naaede tilbages til Kongens Nytorv, var Politiet blevet træt af at holde afspærret mere, og vi kunde gaa, hvad Vej vi vilde, naar det nu blot ikke havde været Publikum, som spærrede for En i alle Retninger. Næ, det var dog den værste Strabads, jeg har været med til i mine Dage, jeg tror, jeg har taft tyve Pund af min Førelse, men det

kan jeg da ogsaa sige for Sanden, at jeg skal ikke mer i mine Dage til Illumination her i Kjøbenhavn!“

De unge Mørupper lo temmeligt ugenert af de ulokaliserede Provinsboeres Hændelser, medens Fruen indigneret tog vort udmærkede, kjøbenhavnske Politi i Forsvar og netop fremhævede dets Afspærringer som saa mageløst praktiske, Noget, Mørup dog bestred, da han paa Østergade havde truffet en Bekjendt, hvem det var umuligt at komme hjem og illuminere, naar han ikke vilde lægge Vejen om ad Toldboden, hvilket Manden, der boede i Stormgade, fandt at være et saa ubilligt Forlangende, at han hellere opgav det og lod Lysene paradere utændte hjemme i Vinduerne.

Til almindelig Forfærdelse slog Klokken paa dette Standpunkt Et, hvad der havde et almindeligt Opbrud til Følge, da man jo maatte gjemme nogle af de tiloversblevne Kræfter til de følgende Dages Anstrængelser, og kort efter hvilede alle de festtummelumske mørupske Hoveder paa de bløde Bolstre, endnu i Søvne lavende sig et forvirret Potpourri af Flag og Hurraraab, Granguirlander og Fødelandssange, Illumination og kvælende Trængsel.

X. Jul paa Landet.

Der blev ustyrlig Glæde i Familien, da der forst i December indløb en meget omfattende Indbydelse til Mørupperne om at tilbringe Juleferien ovre paa Thorsens Gaard i Jylland, hvor Fru Mørup for en Del Aar tilbage havde aflagt et Sommerbesog; thi intet af Medlemmerne havde forhen været paa Landet i den glade Juletid. I Aarenes Løb vare nemlig Morupperne blevne proppede paa det mest Uforsvarlige af alle de mange brave Poeter, der hen ad Juletider koge over med sødt opstuvede Julehistorier til Julekalendere, Julenumre, Juleroser og andre blomstrende Julegeschæfter, og som efter den gamle Spiseseddel varme op paa Æmnet om, hvor tiltalende romantisk og gammeldags idyllisk denne Aarets afsluttende Højtid præsenterer sig paa Landet, og saa megen Tiltro havde Familien skjænket disse populære Juleklokkere, at den var fuldstændigt paa det Rene med, at det var den pure Daarligdom med den kjøbenhavnske Jul, der kun kunde regnes for en slet hektograferet Kopi af den landlige Original. Som forstaaeligt er, blev Indbydelsen

derfor modtagen med Enthousiasme; ikke alene Fruen og de voxne Døtre meldte sig strax parate, ogsaa Børnene skulde med — aldrig tilforn havde det staaet Fru Mørup saa klart, at Julen er Børnenes Fest —, kun Mørup og hans til Handelsstanden helligede Søn stillede sig tvivlsomt eller rettere sagt mildt afvisende, da de jo maatte holde ud i deres Forretninger til selve Juleaften og desaarsags baade vilde komme for sent til selve Højtiden og i det Hele vilde være altfor udasede til at have Lyst til at gjøre en længere Vinterrejse.

Allerede Dagen efter Modtagelsen af Invitationen begyndte man at studere Udstillingerne i Butiksvinduerne; man gjorde smaa Svipærinder op i forskjellige Forretninger for foreløbigt at „høre paa“ diverse Gjenstande af Vinduespynten, og ved Middags- og Aftenbordet lød der jævnligere og jævnligere Opfordringer som f. Ex.: „Se en Gang paa de nye Glassager hos Fritsche!“ — „Hansen & Callesen har faaet nogle mageløs fixe Lamper!“ — „Naar Du gaaer forbi den kongelige Porcellænsfabriks Udsalg, saa læg Mærke til de nye malede Fade med Taagebilleder paa! Man kan ganske vist ikke rigtigt se, hvad det skal forestille, men de er højst aparte; de har vist aldrig set saadan nogle Landskaber der ude paa Landet!“ o. s. v.

Damerne vandrede gjerne af Sted i Smaapatrouiller paa to Mand med Fru Mørup som den tilhørende Gefreiter; fra Magasin du Nord gik Turen til Messen, fra Peter Ficks Textillager til Jespersens Fox-Forretning, endnu stadigt ikke for at gjøre noget endeligt Indkjøb, men mere for den sammenlignende Videnskabs Skyld.

hvad der bidrog ikke lidt til at trænere de ulyksalige Expedienter paa de paagjældende Steder i Taalmodighed og Udholdenhed til Julesæsonens Kapløb. Medens de kvindelige Mørupper saaledes holdt sig til Hovedruten, afsøgte Studenten og Lieutenanten hver for sig de mindre befærdede Gader og Stræder i Haab om at finde noget prisbilligt „Grin", som kunde antages at ville gjøre Lykke ovre paa Landet. Heller ikke de indkjøbte strax, hvad de saae af originale Morsomheder, de besluttede blot at huske Butiken, hvor vedkommende Gjenstand kunde faaes, eftersom de bestandigt ventede at træffe paa noget endnu Morsommere.

Den 20. December opdagede samtlige jyllandsfarende Mørupper med Skræk og Rædsel, at der kun var to Dage til, at de skulde rejse, og at de endnu ikke havde kjøbt en eneste af de mange Presenter, men drevet Tiden hen med de mest resultatløse Overvejelser om, at naar Fru Morup gav Fru Thorsen det, saa kunde Doris give hende det og Anna det, og saa kunde Hr. Thorsen faa det og det og det, hvis man ikke vilde slaa Herrens og Fruens Presenter sammen til en større Fællesgave eller lade Doris og Anna være enige om Gjenstandene til Værten og Værtinden, for saa kunde de jo blive meget bedre. Mest generende var Opdagelsen af den korte Frist for Studenten og Lieutenanten, da de forgjæves pinte deres stakkels Hjerner for at faa lokket ud af dem, hvor det var, de havde set den morsomme Attrap, den originale Brevpresser eller den grinagtige Sprællemand. Der var jo imidlertid ingen Tid at spilde, saa meget mere som Indpakningen sikkert vilde tage en

Dagstid paa Grund af den extraordinære Forogelse, Presenterne afgav, og i største Hast foer man derfor omkring fra Butik til Butik og indkjøbte forskjellige Sager, som man slet ikke havde tænkt paa tidligere, og som ikke en Gang tilfredsstillede Giverne. Mørups Aftenkritik over Sagerne, der nærmest bestod af Spørgsmaalene: „Hvad skal Thorsen med det?“ og „Hvad er det til?“ var ganske vist knusende; men Fruen besvarede dem med et affejende: „Ja, hvad skulde vi gjøre? Naar man hverken veed, hvad de Mennesker har eller ønsker sig eller trænger til, er det ikke saadan paa en Studs at finde en nyttig Luxusgjenstand, og Noget maa man jo give de Mennesker! Jeg vilde onske, det var Dig, der havde slidt Benene af Dig ved at løbe rundt i Butikkerne i Stedet for at staa ganske roligt nede i din egen og sælge ud til Folk!“

Mørup delte ingenlunde dette fromme Ønske, der paa tvende Maader vilde have været saa ufordelagtigt for ham; men som en klog Mand tav han stille og glædede sig blot over ikke at skulle være med til at lyksaliggjøre Familien Thorsen med disse mere besynderlige end hensigtsmæssige Gaver.

Da Fru Mørup formedelst den senere Tids mangfoldige Bekjendtgjørelser fra en hende ganske ubekjendt Mandsperson ved Navn Trafikchefen vel vidste, at Juletravlheden ude paa Jernbanegaarden havde affødt adskillige extraordinære, mere eller mindre mærkelige Foranstaltninger — hvis Indhold hun samvittighedsfuldt havde læst igjennem i Aviserne og to Minutter efter ikke havt mindste Anelse om —, bestilte hun Droschken til at hente

sig, Pigeborn og Bagage præcis Klokken ti Minutter over otte — ti Minuter over otte, vel at mærke, hvilket ikke er det Samme som et Kvarter til ni —, medens de mandlige Morupper foretrak at begive sig til Fods til Stationen i Stedet for at spærres inde i Pakvognen, som Studenten med en noget harsk Morgenvits titulerede Droschken.

Ekvipagen mødte mærkværdigt præcist, hvad der aldeles ikke kom af, at Kusken havde endnu en Tur til Nitoget, men udelukkende maatte tilskrives den Omstændighed, at Fruen nærede en personlig, protegerende Forkjærlighed for denne af den nærmeste Holdeplads' Kuske og endogsaa stod paa en saa kordial Fod med ham, at hun kaldte ham ved Fornavn. Saa snart Skaglen var spændt fra, kom bemeldte Vognstyrer uden nærmere Tilsigelse stolprende op ad Trappen for at bære Bagagen ned, og saa indpakket var han i sin uldne, strikkede Vest og det lange Tørklæde, at han livagtigt mindede om en tyk, strikket Dukke af den Slags, som selv de allermindste Børn ikke risikere at støde sig paa. De mindre Kufferter og Kasser haandterede han, som var det Fjerbolte, med hvilke han nok kunde havt Lyst til at kaste lidt, hvis han tilfældigvis havde havt en Kætscher hos sig til at svippe dem rigtigt højt til Vejrs med. Men da Fru Morups overnaturligt gevaltige Trækuffert, der var paa Størrelse med en Taarbækker Fiskerhytte, præsenteredes ham, maatte han hale den ud paa Trappen, hvor han, siddende ned paa et af Trinene, en længere Stund baxede med den for at faa den til at balancere paa sin kraftige Tyrenakke.

Disse Evolutioner gik ikke af, uden at det gav nogle meget stærke Bump i Kufferten, og at denne i det Hele ikke befandt sig vel ved denne lige saa uvante som ublide Behandling, derpaa tydede det afgjort, at det rumlede ganske frygteligt i Maven paa den.

Ved at høre denne mystiske, skvulpende og raslende Lyd, blegnede Fruen ved Tanken om de mange kostbare Presenter, den rummede, og den ulykkelige Kone dannede sig de mest overdrevne, sortfortvivlede Forestillinger om, hvorledes den yngste Hr. Thorsens blankslebne 50 Øres Sabel gjorde et sønderknusende Indhug paa det kostbare Aneroidbarometer, der var tiltænkt hans Fader, og hvorlunde den ene Frøken Thorsens sarte, i Silkeskrud klædte Voxdukke tog Skade paa Sjæl og Legeme ved at rumstere med de plebejiske Potter og Gryder i den mindre Søsters tarvelige Kjøkken, og det skar Fruen i Hjertet at tænke sig, at det yndige Væsen maaske havde lukket de dejlige, spillende Øjne efter længe at have raabt om Hjælp med sit spæde „Mama! Mama!“

Skjønt der var over en halv Time til, at Toget skulde gaa, vrimlede Jernbanestationens Vestibule dog allerede af Rejsende; thi der var besynderligt nok Flere, der havde havt samme gode Ide med at være tidligt paa Færde som Fru Morup. Droschke paa Droschke rullede op for Halvtaget derude og forøgede Menneskemassen ved at aflevere sin Ladning af pelsdækkede Handelsrejsende og vinterfrakkeklædte Feriegjæster, af letsindigt skjærmede Kjøbenhavnerinder og forsvarligt indsvøbte Børn: vigtige Bønder og forsorne Prangere kom trampende i deres langskaftede Reussere med Piben i Munden og den vel-

stoppede Sæk med Klæderne i Haanden eller med den optykkede Cigar sejgt i den ene Mundvig og tilsyneladende uden andet Rejsetoj end den ridepiskagtige Svipstok; enkelte Herskabsvogne kjørte selvbevidst flot op, Tjenerne sprang rask ned af Bukken, halede den skindindhyllede Familie forsigtigt ud og lodsede den gjennem Trængslen, asende paa Plaider, Haandtasker, futeralgjemte Paraplyer og Stokke, o. s. v.; tyndklædte forfrosne Studenter og unge Kandidater kom halende med den slunkne Vadsæk — man kunde maaske nok spore paa dem, at de den foregaaende Aften havde taget lovligt stærkt Afsked med Hovedstaden, men lige juleglade saae de ud for det —; og saaledes blev det ved, kun at Strømmen blev stærkere og fyldigere, alt eftersom Afgangstiden nærmede sig. Henne ved Billetkontorerne bleve Geledderne længere og længere, og ovre ved Skranken, hvor Bagagen indleveres, var Trængslen af Dragere og Rejsende paa sit Højdepunkt; Forklaringer, Tilraab og Skjændsmaal svirrede højlydt i Luften, og gjennem Larmen hørtes Vejernes monotone Angivelser: „To Stykker, Nørre Aaby, femoghalvfjerds!“ — „Et Stykke, Kolding, sexogtredive!“ o. s. fr.

Paa een Gang tyndedes Menneskestimlen paafaldende ud: Dørene til Perronen vare blevne lukkede op. Ud styrtede de Rejsendes vældige Flok, og først i den Morupperne, hvis mindste Medlemmer havde tilbragt det sidste Kvarterstid med at trykke de smaa Kartoffelnæser flade paa Ruderne i Døren ud til Perronen. Som en Skare griske Ulve foer man løs paa de nærmeste Kupéer, og snart vare alle de lettest tilgjængelige Pladser optagne:

saa ilede hele Hoben i sluttet Trop som efter Aftale mod den forreste Del af Toget, men her blev den modtaget af et halvt Dusin Konduktører, som i enstemmigt Kor brølede sit „Tredie Klasse bagude!“, hvorpaa Halvdelen af Hoben gjorde kort omkring og frembragte det mest tummelumske Virvar, i hvilket Rejsefæller skreg paa Rejsefæller, Forældre paa Børn og Børn paa Forældre for at holde sammen.

Nu er der som bekjendt intet Sted, Morupperne føle sig mere hjemme end ved Lejligheder, hvor der er Trængsel og Forvirring, de ligefrem gotte sig over at fremme Konfusionen; man skulde tro, at de mene, at det just er derfor, de ere til Stede. Som en Flok opskræmte Høns foer de forviltrede, halvt sansesløse og helt stundesløse omkring, kaglende højt i forvirret Pludder — og galende da med for den Sags Skyld —, de fløj fra den ene Ende af Toget til anden, kiggede ind i de fulde Kupéer og forhørte sig naivt, om der ikke var Plads til sex Voxne og tre Børn derinde, og vakte ikke Spor af Medlidenhed, men desto større Munterhed, hvor de kom frem. Det hjalp jo imidlertid en Del, da tredie Klasses Passagerer vare blevne gjennede agterud, og Fru Mørup nærmede sig en Konduktør og spurgte med sit mest honningsøde Smil: „Hør, lille Konduktør — (det var en Karl paa tre Alen, men efter Fruens Ordbog betød Ordet „lille“ i denne Sammenhæng omtrent det Samme som „kjære“) — har De ikke en hel Kupé til os? Vi kan akkurat fylde den, og vi vil saa gjerne være sammen.“

„En hel Kupé?“ udbrød Konduktøren, dybt indig-

neret over et saa frækt Forlangende. „Nej, min Sandten, om jeg har!“

„Men Gud, kan vi da ikke komme med? Vi har jo vore Billetter, og De er pligtig til at befordre os! . . . Gud, nu ringer det allerede!“

„Ja, De maa virkelig finde Dem i at skilles ad. Her er tre Pladser, værs'god at stige ind, hvis De vil med!“

„Jamen de Andre! . . . Hvor skal de Andre hen?“

Konduktøren svarede ikke direkte, men tilraabte sin nærmeste Kollega: „Halloj, Jensen, har Du nogle ledige Anden Klasses der?“

„Her er to Anden i en Kupé!“ lod Svaret tilbage.

„Ja, der er jo ikke Andet for, vi kommer ikke til at være sammen,“ klynkede Familiemoderen ulykkeligt. „Nu gaar jeg og Doris og de to Yngste herind, saa maa I Andre se at klare Jer, som I bedst kan; men det siger jeg rent ud, at det er en Skandale, at der slet ingen Familievogne er i saadant et langt Tog, saa at Jernbanedirektøren bringer Splittelse ind i en agtværdig Familie, men jeg skal ogsaa faa min Mand til at klage i Aviserne over . . . . . .“

Resten af Fruens Tale tabte sig inde i Vognen, medens de tiloversblevne Moruppere vandrede videre til den næste Waggon, i hvilken to af Medlemmerne bleve anbragte. Saa raabte den omtalte Konduktør Jensen videre til sin nærmeste Kollega: „Halloj, Petersen, har Du nogle ledige Anden Klasses der?“

„Tre i en Rygekupé!“ brolede Petersen tilbage, hvorpaa Resten af Morupperne stormede videre til ham.

Og saaledes fortsattes der, saa at Morupperne bleve jævnt fordelte over hele Toget.

Paa Dampfærgen over Store Bælt bleve Familiens adsplittede Medlemmer naturligvis igjen forenede, og det holdt ud for Resten af Rejsen, saa at der om denne kun er det at berette, at Sammenholdet mellem Morupperne var betydeligt bedre, end det gemenligen plejer at være; men naturligvis faldt det ikke med en Tanke Familien ind at være Jernbanedirektionen taknemlig derfor.

Paa Grund af den ved Juletider obligate Forsinkelse ankom man forst sent om Aftenen til den lille Landstation, hvor man skulde stige af. Thorsens Vogn holdt parat til at afhente de kjære Gjæster: til Glæde for Fru Morup var det ikke den velkjendte Jagtvogn, hvis Trin vare anbragte saa langt ind under Vognbunden, at man saa at sige maatte stikke til Ringen efter dem med sine Fodder. Antallet af de Besogende havde gjort det nodvendigt at tage en rummeligere Char-à-banc, som paa sin Vis irriterede Fruen, idet den — som hun udtrykte sig — havde en uforskammet Lighed med en Arbejdsvogn, der langs Fjælene havde faaet paasat et Par højst tarvelige Sidebænke med to stærkt stoppede, stenhaarde Hynder paa. Vognen var imidlertid gjort lun ved en rigelig Anvendelse af Fodposer, og Morupperne gjorde ved denne Lejlighed for forste Gang Bekjendtskab med Dualisformen af dette uundværlige landlige Rekvisit. Efter en hojst animeret Diskussion om, hvem der skulde gaa i Hi sammen og dele Fodfutteraler, under hvilken de voxne Børn røbede en decideret Ulyst til at gaa i Kompagniskab med deres trivelige Moder, kom man til

Sæde paa de Stenhaarde, og af Sted gik det i Mulm og Mørke; Vognen var nemlig ikke forsynet med Lygter, eftersom Lars Kusk's Øjne vare saa vidunderligt skabte, at han efter sit eget Udsagn saae bedst uden Lys.

Man havde forøvrigt ikke behøvet at frygte for at komme til at lide synderligt af Kulde, thi Temperaturen var over Frysepunktet, om endog kun ganske lidt. Vejret havde i den forløbne Del af December været saa vægelsindet som nogensinde; det var, som kunde det ikke blive enigt med sig selv, om det var paa Tide at tage fat paa Vinteren eller ej. En Gang imellem blev der gjort ret antagelige Tilløb; Frosten meldte sig, endog temmelig stærkt, Sneen faldt i tætte Flokke og hvirvledes rundt paa Mark og Enge af den bidende skarpe Vind, og Isen bandt alle smaa Indsøer og Aaløb med sit stærke Bælte. Men saa fortrød Vejret pludselig sin Haardhed og antog igjen sin mildeste Mine; Vinden lagde sig til Hvile, Himlen plaskgræd over sin tidligere Opførsel og var selv den Første til at udslette ethvert Spor af Sneen. Folk krøb fortrædelige igjen ud af de Pelse, de kort før vare blevne jagne ind i, og Skøjteløberforeningerne fik meget mod deres Villie Festerne forvandlede til Vandpantomimer.

Paa den her omtalte Dag var det som sagt Tø, og en graa, tildiset Himmel, fra hvilken en naalespids-fin Støvregn sivede langsomt ned, bidrog til at gjøre Alt dobbelt trist, dobbelt fugtigt og dobbelt mørkt. De mørkebrune Pløjemarker stod i Sjap, riflede som de vare med lange, smalle Vandpytter i hver Plovfure, Brakmarkerne saae saa vandkæmmede ud som en Butikssvend Søndag

Morgen, Vejene laa i eet Pløre med dybt indskaarne Hjulspor i Midten og udgledne Fodspor ude ved Siderne, og Skovens Træer stode sorte, med tunge Taarer paa de afbladede Grene, saa triste at skue som en Samling bedrøvelige, i Embedsmedfor og for et højt Salær rørte Bedemænd. Det var derfor intet Under, at Mørupperne ikke vare tilfredse med Vejret, men enstemmigt gav deres Misstemning Luft i Omkvædet: „Nej, dette her er intet rigtigt Julevejr! Maa vi bede om Sne, det hører til!“

Heller ikke Kjøreturen tiltalte Familien. Vognens Fjedre vare saa stive, at Voxne og Børn ved hvert Stød hoppede op og ned i deres Fodposer og klinkede med hinanden, som om det var et Hold Drenge, der rendte Sækkeväddeløb, og hvert Øjeblik skar Hjulene paa den ene Side dybt ned, saa Vognen saa at sige kom til at sidde paa tre Haar af Vejen, hvad der fremkaldte ængstelige Smaahvin af Frøkenerne og himmelhøje Storvræl fra Børnene, medens Landevejsslammet plaskede Passagererne om Ørerne, og Fru Mørup hver Gang pligtskyldigst udbrød i et fortvivlet: „Nu vælter vi, Lars!“ — en Underretning, denne Hædersmand dog ikke tog sig nærmere, end at han irriterende sindigt besvarede den med et beroligende: „Aa nej da, det trowr a itt!“

Omsider var dog den farlige Kjørsel lykkeligt overstaaet, Vognen drejede ind i Thorsens Gaard og svingede raslende op for Hovedtrappen, hvor Familien Thorsen mødte op *in pleno* og modtog Mørupperne lige saa hjerteligt som i hin Sommerferie. Velvillige Hænder hjalp dem af med Haandtasker, Paraplyer og de mange Smaapakkenilliker, og velvillige Hænder trak dem op af Fod-

poserne og pakkede dem saa lemfældigt ud af Kaaberne, Kavajerne og Chenillerne, som Char-à-banc'en havde ført med sig til behagelig Afbenyttelse. Og da dette var besørget, blev Mørupperne med megen Ilfærdighed og den kjærligste Omhu, som vare de et nodlidende, skibbrudent Mandskab, der havde hængt fast i en Mast og fastet i Dagevis, førte ind til det ventende Aftensbord, hvor der var kræset op for dem paa solid Landbomaneer.

Alle toge de da ogsaa godt for sig af Retterne, der paa Grund af Modsætningen netop tiltalte Kjøbenhavnerne ved deres usammensatte Karakter; men saa medtagne vare Mørupperne af den kjølige, lange Rejse, at de kort efter endt Maaltid udtalte Ønsket om at gaa til Kojs. Atter stillede hele Familien Thorsen for at gelejde dem op i Kvistetagen, hvor de blev fordelte i forskjellige Rum omtrent paa samme Maade som om Morgenen i Jernbanetoget paa Sjælland, og Klokken var ikke elleve, da de slumrede sødeligt, — et efter deres private Anskuelse aldeles latterligt Tidspunkt at begive sig til Ro paa.

Den paafølgende Dag havde man naturligvis travlt med Udpakningen, men for Resten vegeterede man i den behagelige Feriefornemmelse, der nærmest kan karakteriseres som en velgjørende Fryd over aldrig mere i dette Liv at skulle bestille Noget. Det Eneste, der voldte Mørupperne lidt Besvær, var Tidsregningen; det kostede dem f. Ex. en Del Besvær at sætte sig ind i, at Klokken ikke var mere end halvtre, naar man var færdig med at spise til Middag, ligesom de unge Herrer, der vare komne sidst op, røbede Tilbøjelighed til at antage Eftermiddagskaffen for en Slags Formiddagskaffe Nr. 2.

Ved Firetiden kom Lars Kusk kjorende fra Skoven med et stadseligt Juletræ, som blev festligt modtaget fra Hovedtrappen og hilst Velkommen til Gaarde næsten lige saa hjerteligt, som Morupperne vare blevne hilsede den foregaaende Aften.

Af den haandfaste, bondefodte Stuepige blev det forsigtigt baaret ind i Gaardens største Værelse, et stort, næsten øde Rum, der gjorde samme ubeboede Indtryk som en gammeldags kjøbenhavnsk Storsal eller en klam, nøgenvægget landlig Storstue. Det var et Øjebliks Sag at anbringe det i den mere robuste end kunstfærdige Trefod, som Røgteren havde snittet til det i sit Ansigts Sved — og saa i Fyrretræ, forstaar sig —, og da man nøjagtigt, for ikke at sige nærgaaende, havde besigtiget det fra alle Sider for at se, om det ogsaa var lige tæt over Alt og ingen større Huller aabenbarede, begav man sig tilbage til Dagligstuen, hvor der strax blev udnævnt en Komité til at forestaa Træets Udsmykning.

Som rimeligt var, valgtes hertil de to ældste Pigeborn af hver Familie, og de erklærede sig ogsaa villige til at overtage det ansvarsfulde Hverv, men saa maatte ved Gud heller ikke en Eneste af de Andre komme derind eller blot kigge gjennem Nøglehullet, for saa var der ikke ringeste Fornøjelse derved.

De Fire tog strax med Iver fat paa Arbejdet, da begge Partier havde forskjellig Pynt til Træet at vise hinanden, og imedens satte de to Fruer sig til Rette hver i sit Hjørne af Sofaen og gav sig til at tale Gammelt, saaledes som det glæder to Ungdomsveninder, der ikke længe have set hinanden, at gjøre. Men hvad Herrerne angaar, da

tyede de ind i Proprietærens Kontor, hvor Holmblads Psalmebog hurtigt kom frem, og der blev i Aftenens Løb sunget mangen Solo efter den. For alle Parter forløb Eftermiddagen og Aftenen paa denne Maade saa hyggeligt og gemytligt, som blot ønskes kunde.

I det Thorsenske Hus, hvor Alt Aaret rundt gik sin sindige, støtte Gang, herskede der Juleaftens Dag en Forberedelsernes Forstyrrelse og Uryd, som just ikke kunde kaldes tiltalende.

Fra den tidlige Morgen blev der smækket med Døre, hamret paa Kister og Smaakasser, der skulde lukkes op, og fartet op og ned ad Trapper, saa det gav Gjenlyd i hele Huset. Alle havde travlt. Ude i Kjøkkenet fungerede Husmoderen, velvilligst assisteret af Fru Morup, og man maatte lade de forklædesmykkede Matroner, at de forstod at sætte Pigerne i Trit; inde i Salen rumsterede de fire unge Piger med Æsker og Pakker, som de hemmelighedsfuldt fik stukne ind ad den paa Klem aabnede Dør, manøvrerede med konfektfyldte Kræmmerhuse og de rebelske Julelys, der havde meget større Tilbøjelighed til at staa paa Hovedet med Tanen nedad end til at sidde artigt og anstændigt ret op paa Grankvistene, og fløj op og ned ad de to disponible Trappestiger for at komme til de øverste Grene og faa Nissefatter anbragt oppe i Toppen; de velsignede Børn bleve kostede fra det ene Værelse til det andet og fik tilsidst Anvisning paa Laden til at lege i, — aa, der var saa morsomt ovre i Laden! —; og hvor To mødtes, summede det i Luften med Spørgsmaal som: „Har Du ikke en Sax at laane mig?“ — „Hvem mon der har Hammeren?“ — „Kan

Du ikke skaffe mig lidt Seglgarn?" — „Hvor skal man faa noget Indpakningspapir fra?" o. s. v.

Man vil forstaa, at al denne Staahej ikke var til Gavn for de to ældste Brødre Mørups Produktion. Lieutenanten og Studenten havde nemlig trukket sig tilbage til deres Gavlværelse for at digte aandrige, eller i Nodsfald morsomme Deviser til deres Gaver, men baade den militære Remonte-Pegasus, og den, der var dresseret i den sorte Skole, bleve sky over alt det meget Spektakkel og løb ustyrligt løbsk med deres Rytteri.

Over det Hele bredte der sig en liflig Duft af herligt Bagværk ude fra Kjøkkenet; fra Trappegangen sneg den sig appetitligt lokkende ind i Korridoren og derfra atter rundt i Stuerne og fik alle mørupske og thorsenske Tænder til at løbe i Vand, ogsaa de forlorne. Og til Alt dette kom yderligere, at det var værre end nogensinde med Tidsregningen; thi den almindelige Dagsorden var suspenderet. Der blev spist varm Frokost Klokken ti og drukket en ny Art Vesperkost-Kaffe Klokken halvto, — paa Thorsens Gaard begyndte nemlig Juleaften Klokken fem.

Paa dette Tidspunkt mødtes saa de to Familier i saadan en Mellemting mellem Hverdagsdragt og Selskabstoilette for at nyde den traditionelle Risengrød, Gaasesteg og Æbleskiver, som blev lokket ned af en let, syrlig Rødvin og en stærkere, spritholdig Sherry fra den nærmeste Kjøbstad. De fire Pyntekoner havde ikke Ro paa sig til at drikke Kaffe, men fløj strax ind til deres kjære Juletræ, og medens de begyndte at tænde, nød de Andre den løvetandduftende Mokka, ved hvilken Lejlighed Thor-

sen til de mandlige Moruppers Fortrydelse viste sig at være en altfor ivrig Tilhænger af Feltraabet: „Dansk Fabrikat!“, idet den *Pousse-café*, der blev serveret, viste sig at være en vistnok meget respektabel, men grumme kjedelig Jordbær-Likør fra et provinsielt Frugtpresse-foretagende.

Klokken kunde vel være halvsyv, da Tjenestefolkene med den noget selvfølende Forkarl i Spidsen mødte op i et endnu mere aparte Toilette end Herskaberne, idet den skjønne Søndagspuds paa en noget uværdig Maade afsluttedes med de bare Hosesokker; forlegent defilerede de forbi Husbond, Madmoder, Husets Børn og den anselige Samling Fremmede og trykkede paa det mest Samvittighedsfulde samtlige nærværende Højrehænder, medens de nikkede kort og tilforladeligt med Hovedet.

Strax derpaa aabnedes Dørene til Helligdommen, hvor Juletræet stod pyntet med de skinnende Smaalys, med mystiske Gaver og prangende Papirsroser, med vajende Smaaflag og rigt varierede Konfektgjemmer, med Glimmer og Vat-Sne straalende fra alle Grenene; forventningsfulde stormede Børnene ind under gjensidige Knubs i Døraabningen, medens de Ældre mente bedst at holde paa deres Værdighed ved ikke at forhaste sig.

Efter en kort Stunds beundrende Tausheds Pause kommanderede Thorsen: „Naa, kom nu Allemand! Saa tager vi hinanden i Haanden og spaserer rundt om Træet.“

Alle adlød mekanisk, og en langsom, tyst Sidemarche begyndte; saa istemmede Husbonden trohjertet og barnligt „Dejlig er Jorden“, og øjeblikkeligt faldt hele Familien og alle Folkene andagtsfuldt ind. Men Morupperne sæn-

kede Hovederne med en benauet Følelse af deres brødefulde Uvidenhed; thi vel kunde de Melodien, men af Texten havde de ikke mere end de to første Linier disponible. Da det imidlertid ikke kunde gaa an ikke at synge med, hjalp de sig, saa godt det lod sig gjøre, med at høre efter deres Sidemænd, og paa denne Maade lykkedes det dem tildels at følge med, om end Sammensangen led en Del ved, at de stadigt vare en Stavelse bagefter, saa at deres Sang fik en mindre tiltalende Lighed med et daarligt Ekko af den anden, og det Hele lød som en Korpræstation af stærkt stammende Individer.

Da Sangen var endt, standsedes der med Marchen, hvorpaa man gik over til de to næste Numre paa Programmet: Nedplukningen af Presenterne og Plyndringen af Træets Godter; og heri aabenbarede Kjøbenhavnerne sig som lige saa habile Mestere som Jyderne, ja, de vare vel snarere lige saa meget forud i disse Virksomheder, som de havde været bagud i det Kantabile.

Atter gav de Voxne her en lille Komedie tilbedste til fælles Underholdning. Skjønt nemlig alle de Pakker, som vare mærkede med Ens Navn, naturligvis var det Første, man saae efter og opdagede, lod man frækt, som havde man ikke faaet Øje paa en eneste af dem, og derfor blev det jo ganske nødvendigt, at vedkommende Givere henledede Opmærksomheden paa de forskjellige Gjenstande ved et forlegent: „Der hænger vist en Pakke til Dig deroppe!“ — Børnene vare mere ærlige. Hver Gang de opsnusede deres Navn paa et Papir, jublede de uden videre højlydt: „Der hænger en Ting til mig. Hurra! . . . Aa, Moder,

klip den ned, klip den ned! Den er saa stor, den er vist fra Tante!"

De kjøbenhavnske Gaver gjorde enorm Furore. Thorsens vare begejstrede til Overmaal; thi saa godt som Alt var nyt og ukjendt for dem, de havde — som de udtrykte sig — aldrig set Noget i den Vej før. Denne Naivetet greb Mørupperne som en kjærkommen Lejlighed til at give de Bornerte og Blaserte ved at lade, som de havde kjendt alle disse Sager, selv de allersidste Julenyheder, i Aarhundreder.

Alt som det tyndede stærkere og stærkere i Rækken af Presenterne, gik det mere ud over Kræmmerhusene og de andre Gjemmesteder for Godt-Godterne; men her bør det noteres, at de unge Piger slet ikke opførte sig pænt. Med den mest dadelværdige Skamløshed snød de sig til at kigge for at overbevise sig om, at der var dygtigt med Marzipan og Ckokoladebomber, inden de tog det paagjældende Kræmmerhus, — og dog vankede der ingen Skjænd, det var jo Juleaften.

Feststemningen var paa sit Højeste, hvad der nærmere kan karakteriseres som, at Værelset i Øjeblikket var absolut umuligt for Folk, der led af den mindste Nervesvaghed. Luften var ligefrem overmættet med infernalske, dyrehavsbakkeagtig Støj og Spektakkel; Trutten i Trompet og Smasken Æbler kappedes med Slaaen paa Tromme og Knasen Brystsukker, højrøstet Slidder-Sladder blandede sig med lydelig Smelden af almindelige Takkekys, og ørefordærvende Spillen paa Mundharmonika søgte forgjæves at lave den kvindelige Sextet af Skrigedukker et nogenlunde harmonisk Akkompagnement, — sandelig,

det var ikke forunderligt, at de mere Sensible af Selskabet efter Haanden listede ind i de andre Stuer.

For at Folk kunde faa Noget at skylle den søde Smag efter Godterne bort med, bødes der i Dagligstuen paa The, og samtidigt forelagdes der Prøver paa et Utal af hjemmebagte Kager til velvillig Bedømmelse. Juryen, der skulde afgjøre, hvilken af Fruerne, der havde leveret det bedste Fabrikat, havde ikke noget let Hverv, men man slap dog ogsaa over denne Vanskelighed. Som et Bevis paa, hvor Julen stemmer Menneskenes Børn blide og kjærlige, kan det nemlig anføres, at alle Thorsener syntes bedst om Fru Mørups haarde Brune, medens samtlige Mørupper tilkjendte Fru Thorsens Vanillekranse Prisen. Og med det Samme kan maaske fortælles, at Proprietæren, der havde været et lille Svipærinde øvre i Folkestuen for at paase, at Folkene fik deres Punsch, vendte tilbage og viste sig som en meget galant Vært, idet han sagde til Fru Mørup, at nu havde han været ude at sørge for, at det, saaledes som hun havde ønsket, sneede, der laa allerede et jævnt, godt Dække over Alt.

Efter Thedrikningen indrømmedes der Selskabets Maver en Times Hvile, under hvilken Herrerne gjensidigt prøvede og kritiserede de forskjellige Mærker af Cigarer, som Julehøsten havde givet dem, og det gik her ganske som ved de Hjemmebagtes Bedømmelse; den for Aarstiden ejendommelige Velvillie medførte, at Thorsen i de højeste Toner lovpriste de Regalia, Mørupperne havde foræret ham, medens disse ubetinget og uden Sammenligning foretrak de Conchas, han havde præsteret, men de vare

da ogsaa forskrevne fra Kjøbenhavn, ikke? . . . . jo, det kunde Morupperne da baade tænke og smage!

Man var færdig med Cigarerne, da Fru Thorsen stillede hos Herrerne og bad dem komme ind og tage en lille Bid Brod. Skjønt de gode Herrer egentlig ikke led af nogen overvættes generende Sultfornemmelse, lystrede de dog Ordre og begav sig ind i Spisestuen, hvor det viste sig, at den lille Bid Brød mere maatte siges at være et excellent koldt Kjokken, der navnlig paa en særdeles tiltalende Maade anskueliggjorde, at der for nylig var udøvet et større Massemord paa Gaardens Grise.

Omsider sluttede Aftenen med en meget animeret Halvtolv og en paafølgende Auktion, hvor Budene faldt særdeles livligt, og Udbyttet af disse og lignende Selskabsspil var, at samtlige Deltagere begav sig til Sengs med større og mindre Ansamlinger af Sukkerfigurer, Marzipangjenstande, Chokoladedukker, o. s. fr., saa de ingen Nød havde, hvis de om Natten skulde vækkes af Hungerens Kvaler efter denne frugale Eftermiddag og Aften.

Da Morupperne Julemorgen rullede op eller rettere hægtede de tarvelige grønne Schirtingsgardiner af — thi de thorsenske Gjæsteværelser vare ikke saa velhavende, at de holdt Rullegardiner —, præsenterede der sig det prægtigste Snelandskab for dem.

Med rig Haand havde Himlen, der syntes om Aftenen og Natten at have været i samme gavmilde Julestemning som Menneskene, strøet sit hvide, blinkende og flimrende Glimmer ud over Længe og Lade, over Gaard og Have, over Mark og Enge; Jorden hyllede sig kysk og knibsk

i sit skjønne, lunende Sølvmorsskrud som en ærbar Skjønjomfru, der pertentligt dækker over, at ikke en Flig af den daglige, mørkebrune Underkjole titter frem; og Træer og Buske stod med frisk, blødt Pudder paa alle de buklede Isser og Nakker, — man kom til at tænke paa et af de gamle Familiemalerier, hvor hele Slægten, Unge og Gamle, Store og Smaa ere afbildede med taarnhøje Pudderparykker paa.

Morgentimerne gled hastigt hen med Syn over og Værdsættelsen af Høsten den foregaaende Aften, hvilken for Alles Vedkommende blev sat til en god Middelhøst eller endog „Over Middelhøst", og i Særdeleshed vakte de thorsenske Damers franske Broderier levende Beundring hos Fru Mørup og Døtre, der vare uudtømmelige i Udbrud som: „Næ, hvor det Mønster er dejligt! Men voldsomt vanskeligt maa det have været, og det maa have kostet en rædsom Tid!" eller „Vil De blot en Gang se paa de fine Sving og Slyngninger! Sikke Øjne der maa høre til at brodere dem!" o. s. v.

Efter Frokosten begyndte det at falde noget vanskeligere med at faa Tiden til at gaa. Det var ikke absolut underholdende at sidde orkesløst og dase i disse stilfærdige Stuer, der savnede saa meget af den Komfort, Kjøbenhavnerne vare vante til, at der var formeligt Kapløb for at erobre de magelige Pladser.

Væggene vare altfor bare, de enkelte, blegsottige Lithografier hist og her gjorde kun Ondt værre; hyggende Portièrer savnedes ganske saa vel som Gulvtæppe, hvilket sidste kun daarligt erstattedes af flere afpassede Smaatæpper, der ikke vare stort større end Sengeforliggere,

og som førte en spredt Fægtning rundtom under Skrive-, Spille- og Syborde; Gardinerne havde ingen bølgende Kapper, knapt nok Folder, de vare saa stærkt strammede ned, at de havde et ynkeligt, forkuet Udseende, nærmest som opløbne Pigebørn med tilbageskrabet Haar; der fandtes ingen fantasifulde Kakkelovnsskjærme, ingen Makartbuketter, ingen japanesiske Vifter eller Parasoller, kort sagt Interiøret var saa bundrespektabelt, men saa kjedeligt. Møblerne opholdt sig pænt beskedne langs Væggene eller i Krogene; der var altfor megen Plads, der gaves ingen Chaiselonguer, Causeuser eller Fantasistole midt paa Gulvet til at løbe paa eller i det Mindste tage sig i Agt for, og det tyktes Mørupperne at være en stor Mangel. Hertil kom, at der herskede en følelig Fodkulde i hele Lejligheden, ja der var over Hovedet ikke rigtigt varmt, ikke fordi der blev sparet paa Brændsel, det var saa langt fra Tilfældet; men Varmen fra de store Magasinovne fordelte sig blot ikke i Stuerne. Eftersom det nu tillige trak lystigt ind ad Vinduerne, ja som det syntes endogsaa blæste durk gjennem Murene, havde hver Mørupper, hvor han eller hun saa befandt sig, en Følelse, som et Stege-Æble, der er brændt paa den ene Side og raat paa den anden, maa antages at have.

Da et Par Timer havde sneget sig hen i søvndyssende Sløseri, henkastede Fru Mørup blot for at faa Forandring til sin Veninde: „Hør, der er jo ingen Mening i at sidde her og hænge over hinanden! Skal vi ikke gaa lidt ud at spasere?“

„Spasere?“ svarede Fru Thorsen med uforstilt Forbauselse. „Jo, hvor skulde vi spasere hen?“

„Ja. det maa jeg nok sporge Dig om, Kjære!"

„Ja, se . . . der er jo en god halv Mil til Præstens, og det er vore nærmeste Naboer. Og saa kommer Proprietær Lassens, men der veed Du jo, vi skal til Middag."

„Jamen jeg mener slet ikke, vi skal gaa noget bestemt Sted hen, blot spasere en Tur. Skal vi ikke det?"

„Spasere en Tur? . . . Jo—o—, det kan vi jo godt!"

„Jeg synes, Du trækker saadan paa det? Har Du ingen Lyst?"

„Lyst — jeg veed saamænd ikke! Man spaserer ikke saadan her paa Landet; om Sommeren en sjelden Gang, naar Feriegjæsterne absolut vil, men Vinterdage . . . det har jeg aldrig prøvet . . . ikke en Gang tænkt mig . . ."

„Men der er jo en lille Skov her tæt ved, kan vi ikke gaa en Tur der?"

„Gaa en Tur i Plantagen paa denne Aarstid? Hahaha! Gud veed, om man kan? . . . Lad gaa, jeg havde virkelig Lyst til at prøve det!"

Da Alle i lige saa høj Grad som Fru Morup længtes efter Variation, vare de højst villige til at anstille Forsøget, og man stod derfor hurtigt parat til Turen. Man var imidlertid ikke kommen saa grumme mange Skridt ned ad Vejen, før det slog Kjøbenhavnerne, at der maaske dog var nogen Mening i om Vinteren ikke at gjøre altfor lange Spaseréture omkring paa Landet.

Som det vil erindres, havde det ved Moruppernes Ankomst været herligt Tøvejr med Sjap og Søle, men nu havde den indtraadte Frost pludseligt stivnet de dybtskaarne Hjulspor og de mange udtraadte Fodspor af

Mennesker og Dyr, saa at Vejene i Henseende til Ujævnhed næsten kunde konkurrere med Plojemarkerne. Snefaldet havde ikke været stærkt nok til, at det Tæppe, der var blevet bredt over Jorden, kunde siges at være af nogen extra svær Kvalitet; nej, det var ikke solidere, end at man stak Fødderne lige igjennem det og ned paa den stivfrosne Kjørevej.

Som en Følge heraf stod Vejenes Gangbarhed for Øjeblikket betydeligt under *pari,* og Forholdet blev ikke bedre ved, at Sneen gjorde det helt umuligt at se, hvor man satte Foden. Snart vandrede man trygt oppe paa et af Terrænets mange Højdedrag, og snart plumpede man ned i en af de skarptrandede Hjulspors Render, hvor Foden blev fangen som i en Rævesax; snart traadte man op paa en mangekantet Jordknold, som lumskeligen rullede bort under Fødderne paa En, og snart fik man sig en ufrivillig Glidetur paa en af de smaa, tilfrosne Indsøer, der havde dannet sig i de mere omfangsrige Huller.

Nu var Familien Morups asfalterede Fødder ikke byggede med slige Exercitser for Øje, og da man havde vandret en fem Minutters Tid, værkede alle morupske Knyster og glødede alle morupske Ligtorne samtidigt med, at Fodsaalerne sved, som om de vare blevne klapsede af i en barbarisk Bastonade.

„Det er dog en frygtelig Vej at gaa paa!“ udbrod Fru Morup med et hjertemeent Klagesuk, idet hun for tyvende Gang traadte over i Ankelen. „Er her ingen Gangsti?“

„Næ. det bruger man ikke paa Landet!“ svarede hendes Veninde mere oplysende end egentlig trøstende.

„Jeg gad vide. om Folk paa Landet har Fødder af Støbestaal eller Guttapercha? Saadan Noget maa de da være gjort af, naar de kan løbe om paa disse rædsomme Knolderier! . . . Jeg finder det uforsvarligt for dannede Mennesker, at her ingen Gangsti er!“

„Men Herregud. her gaar jo aldrig Nogen! . . . Det er nu ogsaa værst her, for det er jo kun Opkjørselen til Gaarden; det bliver bedre, naar vi naaer op paa Landevejen!“

Med denne Trøst maatte Kjøbenhavnerne foreløbigt lade sig nøje. og de vare da ogsaa saa heldige at naa op til Landevejen uden noget større Uheld.

Den lovede Forbedring i Terrainforholdene var imidlertid saa illusorisk, at Fru Mørup geraadede i den højeste Indignation over Venindens Uordholdenhed og bebrejdende brallede løs: „Men Du glade Grundtvigianer, kalder Du det for, at her er bedre? Her er jo tværtimod akkurat meget værre! De forbistrede, spidse Skærver er jo frosne fast sammen og sidder lige saa tæt som de hakkede Mandler ovenpaa en Genferkage. Det prikker og stikker jo i Ens Fødder . . .“

„Ja, her er virkelig ikke rigtig godt at gaa . . .“, begyndte Fru Thorsen. men blev strax bidt over af den kjøbenhavnske Frue.

„Naa, det er dog godt, at Du vil indrømme det! Næ, her er virkelig ikke rigtig godt at gaa, med mindre man har taget Timer i at danse langsom Vals paa Ryggen af et Pindsvin! . . . Men hvorfor advarede Du os ikke

Du maa jo have vidst, hvad det var for en Benbrækker-Vej.“

„Næ, jeg havde ingen Anelse om, hvordan Vejen var! Det er over fjorten Dage siden, jeg har været ude at kjore.“

„Du Almægtige, har Du siddet indemuret paa Gaarden i hele fjorten Dage! Det kunde jeg ikke have holdt ud, om jeg saa havde faaet aldrig det for det, jeg vilde da være bleven . . . ja, jeg veed ikke, hvad . . . men noget Frygteligt vilde jeg da være bleven! . . . Men man kan da ogsaa mærke paa Dig, Bedste, at Du mangler Omgang, jo man kan! Du er svært paa Veje til at blive justificeret . . . Ja, jeg hører godt, Doris, Du hvisker det hedder „rustificeret,“ men det bryder jeg mig ikke om! Justificeret er lige saa godt et Ord som rustificeret! Og naar jeg siger . . . Av for den Lede!“

Dette sidste Udbrud stod ej i nogen direkte Forbindelse med Fruens forudgaaende Tale; det skrev sig fra, at en større Flintekile, som Fruen havde fornærmet ved at træde haardt paa, ikke bedre forstod Spøg, end at den til Gjengjæld langede hende en forsvarlig Sinkadus ud paa et meget ømfindtligt Sted af hendes venstre Fod.

„Aa, aa! Det var lige paa den lille Taa, hvor jeg ikke kan taale den mindste Berøring,“ jamrede Staklen sig og fortsatte, medens hun haltende humpede videre: „Næ, dette her gaar jo over al Beskrivelse! Og saa at tænke sig, at man klager over Brolægningen i Badstuestræde og de andre Smaagader derhjemme, næ, man skjønner aldrig paa, hvor godt man har det, før man

ser, hvor haardt andre ulykkelige Stakler sidder i det! ... Hvor kan Du dog holde det ud herovre?“

„Aa, det er da til at bære, naar Verden ikke giver andre Stød end den Slags,“ svarede Fru Thorsen og lo paa sin sunde, godmodige Maade. „Men nu kan jeg trøste Dig med, at vi snart kommer ind i Skoven, og der er meget, meget bedre, der er da allenfals ingen Skjærver!“

Kort efter bøjede man ind i den lille Plantage, og her gik Alt godt paa en længere Strækning.

Det var et Julelandskab ganske efter Moruppernes Ønske: Sneen rundede sig fløjelsblødt over Gjærderne og laa jomfrueligt uberørt paa Vejen og ind under Træerne, kun hist og her saae man et enligt Dyrespor, og man blev lidt øm om Hjertet ved at tænke paa, hvor langt det arme Dyr havde maattet flakke om for at finde Lidt til at stille sin Sult paa, af og til opdagede man ogsaa et Harespor, og Kjøbenhavnerne morede sig, da de blev gjort opmærksomme paa Bagbenenes lange og Forbenenes korte Spor; de fandt, at det, saaledes som det tegnede sig i en lang Stribe hen over den hvide Sne, mindede om Telegrafens korte og lange Streger paa Papirstrimlerne.

Der var Julestemning over Skoven, den var ogsaa pyntet op til Højtiden, kun ikke med et enkelt, fattigt Juletræ, nej med mange, mange levende Grantræer, og saa vare de fixede op med et tykt Lag af veritabel Sne, nogle Steder var der næsten for meget af det Gode. Og hvor var det ikke morsomt at ryste Sneen af Grenene og se disse svippe befriede op et helt Kvarter eller mere;

hvad gjorde det saa, om man selv eller en Anden fik et lille Douchebad af den fnugfine, stjerneformede Sne?

Med Et blev imidlertid den idylliske Ro forstyrret af Fru Mørup, der udstødte et Smertens Skrig, saa gjennemtrængende, saa skingrende, at selv ej den største, mest fedtbehængte So, der ser Fællesslagteriet dukke op i Nærheden, vilde kunde levere det bedre, og paa samme Tid blev hun staaende som fastnaglet til Pletten, medens hun fægtede vildt om i Luften med begge Arme, som bildte hun sig ind at være en Flyvemaskine, der skulde til Vejrs.

Paa Fruens Angstskrig indstillede hele Selskabet øjeblikkeligt Farten; Nogle bleve staaende og gloede hjælpeløst frem for sig — som behjertede Mennesker i Reglen gjøre ved indtrufne Ulykkestilfælde —, og Andre ilede den fangne Moder til Undsætning — hvad der var nok saa formaalstjenligt —, men Alle istemmede en lige saa skarpt klingende som babylonisk forvirret Madrigal med diverse varierede Texter som „Hvad er der paa Færde?“ — „Er der tilstødt Dem noget?“ — „Du er da ikke kommen til Skade?“ o. s. v.

„Hjælp mig, hjælp mig dog!“ vaandede Fruen sig i sin Kvide. „Den sidder fast, jeg kan ikke rokke den af Stedet, den sidder fast!“

„Den? Hvad er det for en „den“, der sidder fast?“ lød Fru Thorsens ret naturlige Spørgsmaal. „Og hvor sidder den „den“ fast?“

„Aa Gud, det er min højre Fod! Jeg kan hverken faa den op eller ned! . . . Bedst som jeg gik, gled den fra mig og ned i Noget — jeg veed ikke hvad! Jeg for-

moder, det er en Rævegrav eller saadan en anden underjordisk Hule . . . og jeg er saa frygtelig bange, for det jager og river og slider i den, saa jeg ved Gud troer, at Ræveungerne have faaet fat i den og sidder og napper i min Gedeskinds, ellers kan jeg ikke fatte, hvad det er for Ryk."

„Hahaha! Troer Du virkelig, Ræveungerne nøjes med noget tørt, gammelt Gedeskind til Middag? Næ, Du, de ere bedre vant, det maa min Hønsegaard bekjende!"

„Maa jeg gjøre Dig opmærksom paa, at det er et Par ganske nye Sko og ovenikjøbet af Oettinger's fallerede Gedeskind, saa de er vist gode nok til nogle dumme Ræveunger!"

Der behøvedes heldigsis ingen Dunkraft til at lette Fru Mørup op, hendes to Sønners forenede Anstrengelser vare nok; men da hun vel var bleven reddet, var der forbeholdt hende den Skuffelse, at den formodede Rævegrav opdagedes at være et ganske ordinært, om end usædvanligt dybt Hjulspor. Dette tog hun det naturligvis særdeles unaadigt op, og fortrydeligt sagde hun: „Det er ved Gud ogsaa uforskammet at kjøre ind paa Gangstien, naar Kjørevejen er saadan, at ingen Mo'erssjæl kan komme frem ad den!"

„Det synes mig nu for Resten mere at tjene til Undskyldning end til Anklage," svaredes der blidt af Fru Thorsen, der ikke var fortrolig med den specielle mørupske Logik. „Men Sligt tager man nu over Hovedet ikke saa nøje paa Landet; man kjører, hvor det falder bekvemmest, vi har ingen Kjørselsreglement her."

Fru Morup blev bragt til Sæde paa en Træstub, efter at denne først var bleven skilt af med sit mere maleriske end hensigtsmæssige Snehynde, og her gav hun sig til at kjærtegne den arme, mishandlede Fod med mange kjærlige Klap og varsomme Strygninger. Ret længe stod dog ikke denne omsorgsfulde Pleje paa, hvad der maaske rimeligt forklares af, at den udkrævede en stærk foroverbøjet Stilling, som det ej var givet den førladne Kone at indtage i nogen længere Tidsfrist. Som det saa tidt gaar hos korpulente Folk, tog enhver legemlig Anstrengelse stærkt paa Fru Morups gode Humør, og yderst gnaven udstedte hun derfor følgende Erklæring: „Det siger jeg, jeg hverken kan eller vil gaa et Skridt videre! Dertil har jeg mit Helbred for kjært; man risikerer jo ligefrem at komme gaaende hjem uden sine Fødder, som ere blevne stikkende i en eller anden Faldgrube her. Vil I gaa videre, saa værs'god, men jeg vender om!“

„Ja, saa er det lige saa godt, at vi Alle gjør omkring med det Samme,“ mente Fru Thorsen. „Vi skal jo desuden ogsaa snart tænke paa at gjøre os i Stand til Middagen.“

„Til Middagen? Hvad Tid er da den, om jeg maa spørge?“

„Ja, den er jo nok først Klokken fire, men vi bliver nødt til at kjøre hjemmefra lidt over tre.“

„Lidt over tre? Men saa har vi jo ikke en Minut at spilde; man maa jo dog gjøre en Smule Toilette, naar man skal til Middag paa en høj Helligdag! . . . Kom, Doris og Anna, vi maa skynde os hjem! Der er jo

desuden ikke noget ved at spasere her i denne Skov, man møder jo ikke et Menneske."

„Nej, hvis Du har ventet Dig det, saa er Du unægteligt bleven skuffet."

„Det er jeg, det er jeg! Og naar der saa ikke en Gang er banede Veje, saa vil jeg nok spørge, om det skal være en Fornøjelse?"

„Det mener jeg heller ej, men det var jo ikke mig, som kom med Forslaget om denne Tur."

Fru Mørup havde den største Lyst til at oplyse, at hun kun havde fremsat Forslaget af Frygt for at falde i Søvn af Kjedsommelighed derhjemme paa Gaarden, men hun betvang sig dog, og Selskabet begav sig nu hjem under en noget trykkende Tavshed; det lod nemlig til, at de Andre vare i det samme Tilfælde som Fruen: at have sat Humøret til i Skoven.

Da Klokken var lidt over tre, holdt baade den forlorne Char-à-banc og den gamle, højbenede Jagtvogn for Døren; til stor Skuffelse for Mørupperne var Sneen nemlig ikke falden jævnt nok til, at man kunde benytte Kaner. Alt, hvad der fandtes paa Gaarden af Pelse, Kavajer, Kaaber og Fodposer, var stillet til Kjøbenhavnernes Disposition, og under Kjøreturen fik de Lejlighed nok til at glæde sig over at være saa vel indpakkede; kun de unge Herrer Mørup vare en Kjende fortrydelige, da de store Kavajer gjorde det umuligt for dem at undgaa at sidde paa deres Kjoleskjøder og følgeligt faa dem forfærdeligt krøllede; men de trøstede sig med den Kjendsgjerning, at Kjoleskjøder paa Landet stedse slaar deres Folder meget rigeligere end deres Kolleger i Byerne.

Det turde være overflødigt at levere en udførlig Beretning om Middagen og dens Hændelser, aldenstund der Intetsomhelst hændte. Alle kjende disse landlige Gilder, hvor det gaar saa støt og stilfærdigt til; hvor der er Gjæstfrihed nok, men saa grumme lidt Festivitas; hvor Folk ere saa retskafne og saa hjertensbrave, men saa umanerligt ordknappe og langsomt trevne i Ordvexlingen; hvor der er Guds Velsignelse af Mad, men saa totalt mangler attisk Salt. Fra tidligere Landgjæstebud kjendte Mørupperne dette, og de havde derfor ikke sat noget Højtryk paa deres Forventningers Maskine, men lod den gaa for det sædvanlige Antal Traveres Kraft.

De bleve følgeligt heller ikke skuffede, da Middagen trægt og langsommeligt gled hen uden Spor af, at man var kommen sammen for at more sig. Saasnart de saae, at Selskabet bestod af Birkedommerens, Præstens, Doktorens og de to nærmeste Forpagter- og Forvalterfamilier, vidste de forud, at Konversationens Livlighed ikke vilde stemme Nogen for Brystet; det var Folk, som forlængst havde talt ud med hinanden.

De kjendte ogsaa Resten af Aftenens Program og vilde have tilbudt de højeste Paréer paa, at Herrerne umiddelbart efter Kaffen vilde styrte ind til L'hombrebordene i vildt Løb, hvilket for de velproportionerede Herrer Landmænds Vedkommende vilde faa Karakteren af et Tykkemands-Løb, medens Damerne vilde blive tilbage i Dagligstuen og Kabinettet, hvor det vilde knibe stærkt med at finde et Fællesemne for Konversationen.

Og Alt dette indtraf ganske rigtigt.

Inde i Spilleværelset hørtes kun livlige, underhol-

dende Diskussioner om, hvorledes Jensen var bleven Codille, hvis Svendsen havde havt Manille og Bentsen havde været renonce i Hjerter, eller, hvorlunde Lassen, hvis han havde sagt Nolo, var bleven tagen i Spader af Madsen.

Men inde hos Damerne indtog Pavserne nok saa meget af Tiden som Konversationen. Det kreperede Landbofruerne og -frøkenerne at høre Fru Mørup og hendes Døtre opramse, hvilke store Fester der i den forløbne Del af Sæsonen var blevet afholdt i Hovedstaden, og hvilke magnifike Arrangementer der var blevet budt paa ved disse, ikke fordi Fruerne og Frøkenerne vare misundelige, men fordi de antog Fortællingerne for overdrevne, for ej at sige mere. Og omvendt stod Mørupperinderne uforstaaende og uinteresserede i de Skumlerier, der regnede ned over et Par af Egnens Familier, der plejede at høre til den tilstedeværende Kreds første Juledag, men som i Aar svigtede og istedetfor badede sig i Aristokratiets nedladende Straaler, da den nærboende Lehnsbaron havde vist dem den sære, svære Naade at tilsige dem til sit Juletaffel, og saa kunde de naturligvis ikke nedlade sig til en saa tarvelig Kreds som den tilstedeværende og spise borgerlig Andesteg istedetfor højadelige Fasaner, Gudbevares, det forstod sig!

Klokken var knap halv elleve, da Vognene rullede hjemefter til Thorsens Gaard, og Mørupperne havde virkelig atter opnaaet at blive bundsøvnige paa dette latterlige Tidspunkt af Døgnet; men denne Gang undrede det dem ikke, thi de vare Alle som Een fuldt og fast overbeviste om, at det var langt over Midnat. Dog bør det

noteres, at de unge Herrer Mørup vare meget triste over, at der ikke undervejs fandtes en Kro eller andet lignende Sted, hvor man kunde tage ind og faa sig et Slukefter-Glas; det var for dem noget underligt Tomt, noget pauvert Uafsluttet ved Tanken om at skulle gaa i Seng efter en Middag uden at have gjæstet en eller anden Kafé.

Anden Juledag lignede til en Begyndelse Forste paa en Prik, dog blev Spasereturen om Formiddagen udeladt og for de unge Menneskers Vedkommende afløst af et Forsøg paa en Skøjtetur. Banen, der var beliggende paa en mindre Dam et godt Stykke fra Gaarden, skulde efter Frøkenerne Thorsens Forsikringer være nok saa ypperlig; men dette blev ikke tiltraadt af Kjøbenhavnerne, da de naaede ud til den.

Der blev anket over, at den aldeles ikke var fejet; der blev klaget over, at der ingen Bænke fandtes til at sidde paa, medens man spændte Skøjterne fast; de hyggeligt indhegnende Grantræer kunde man jo nok undvære saa vel som den oplivende Musik, men værre var det, at der slet intet Publikum gaves, ikke et eneste Menneske til at se paa og beundre En! Morupperne spurgte forgjæves hinanden, hvor Fornojelsen saa blev af, og saa endte det med, at den landlige Uskyldighed af en Bane blev infamt kasseret, — til ikke liden Sorg for Frøkenerne Thorsen, som endnu længe efter de Andres Bortrejse ikke rigtigt vidste, om de kunde være bekjendte at synes om den.

Klokken tre blev atter samtlige Mørupper og Thorsener pakkede paa Vognene for at kjore bort til en af

de Forpagterfamilier, som man havde været sammen med hos Proprietær Lassen.

Ved Ankomsten viste det sig, at Selskabet her til Afvexling bestod af Præstens, Birkedommerens, Doktorens, kort sagt nøjagtigt de samme Familier, man havde julet med den foregaaende Dag. Dette forjættede jo ganske godt for de forestaaende selskabelige Nydelser, og Middagen, L'hombrespillet og Konversationen i Dagligstuen var da ogsaa Altsammen den mest samvittighedsfulde Kopi af Gaarsdagens Original, som nogen nøjsom Sjæl kunde ønske sig.

Over akkurat den samme Læst vare alle Juleugens resterende Dage skaarne; de lignede hinanden saa grangiveligt, som kunde det være sex vel konditionerede Exemplarer af Værket „Hvorledes Dagen gaar for lille Lise“, og Ingen vil derfor fortænke Mørupperne i, at de snart begyndte at finde, de havde gransket nok udi samme Bog.

Ensformigheden faldt dem for Brystet, og de gjorde den overraskende Opdagelse, at der ikke var saa grumme stor Forskjel paa en Jul paa Landet og deres egen Familiejul hjemme i Kjøbenhavn, hvor den samme Kreds paa Omgang julede hos Onkler og Svogre, hos Tanter og Søstre, kort sagt hos hele Familiekonsortiet. Differencen bestod bare i, at paa Landet var det ikke Slægtskabets, men Naboskabets Baand, der holdt Kredsen sammen.

Nytaarsaftens Dag dannede jo nok en lille, behagelig Afvexling, idet man forblev hjemme paa Gaarden for i Ro at fejre Højtiden inden fire Vægge, hvilken Cere-

moni forovrigt foregik paa den noget aparte Maade, at man, eftersom man var begyndt lovligt tidligt paa Nytaarsaftenen, ikke kunde eller gad holde ud, til det nye Aar af sig selv indfandt sig, men aldeles uretmæssigt tog Forskud paa Fremtiden ved Klokken ti egenmægtigt at dekretere, at nu var den tolv, og nu drak man sandeligt „Glædeligt Nytaar!“ med hinanden, for det var da nogle Tosserier af voxne, fornuftige Mennesker at sidde oppe og kjede sig med at vente paa, at Klokken skulde slaa de tolv Slag, det var meget bedre og sundere at komme i ordentlig Tid i Seng.

Da der imidlertid ved fortsatte lokale Indbydelser til første og anden Nytaarsdag samt flere andre af de første Januar'er viste sig en truende Udsigt til, at Schemaet fra Juleugen skulde gaaes endnu en Gang igjennem, for at det gamle Ord om St. Knud, der driver Julen ud, kunde ske Fyldest, blev Mørupperne helt betænkelige ved at fortsætte deres Ophold, som efter den oprindelige Bestemmelse skulde vare ved til Skoleferiens Ophør ɔ: den ottende Januar. Og allerede før Nytaar søgte Fru Mørup et Paaskud til at slippe bort før Tiden.

Længe var det forgjæves, men saa endelig Nytaarsnat meldte det sig af sig selv.

Efter Snefaldet Juleaften havde Vejret været ualmindeligt prægtigt med saa godt som ingen Frost, med høj Himmel, vederkvægende Stille og sommerligt Solskin: det var en Vinter, som blev lovprist af alle Frossenpinde og forbandet af alle Isværker og Skøjteløberforeninger. Men saa blev Nordenvindens Gud, den fejende Boreas, der ellers jævnt stadigt svinger sit strenge Scepter over

Danmark, kjed af saa længe at være sat fra Bestillingen, og i al sin Vælde stormede han frem for at underkue Landet, fulgt af Sneflokkenes fremvældende Myriader.

Hen over Mark og Enge gik det i vildt Raseri; Vinden piskede Sneen afsted foran sig og peb i Vejhegnenes tynde Kviste, som var det i Takkelagen paa et Fartøj; Træerne ved Bøndergaardene svajede frem og tilbage og nejede sig stønnende for Stormens voldsomme Tag, og enkelte af dem fik deres Bekomst og styrtede om paa Valpladsen; og det ruskede i Husene, saa Folk forskræmte foer op, medens Kreaturerne lod en ængstet Brølen høre fra Staldene. Hvor der ingen Modstand ydedes, standsede Sneflokken ikke; som den vilde Jagt fløj den videre, jaget tildøde af Orkanen; men stødte den paa et Gjærde, et Hegn eller blot en ringe, ligegyldig Gjenstand som en Huggeblok eller et Vandtrug, da helmede den ikke, før den havde bunket sig op over Hindringen og dækket den med sit hvide Liglagen. Hver lille Fordybning i Terrainet stoppede Sneen fuld til Randen, hvert Vognspor og Fodspor viskede den øjeblikkeligt ud, Grøfterne fik den til at forsvinde og Skrænternes Kanter forlængede den lumskeligt langt, langt ud og stormede saa afsted for at lave nye, hildende Fælder for de Vejfarende.

Det var en af disse uhyggelige Stormnætter, hvor Alle, der ere saa lykkelige at være lunt inden Døre, putte sig ned i Dynerne og ynke de Stakler, der ere paa Søen.

Stormen rasede endnu med uformindsket Heftighed, da man stod op paa Thorsens Gaard, og ved Thebordet

diskuteredes ivrigt Nattens Kalamiteter; Ingen havde selvfølgeligt lukket et Øje hele den udslagne Nat, og der opstod en ædel Kappestrid om, hvem der havde havt det værst.

Ungdommen fandt imidlertid, det var nok saa rask med det Vejr, og Alle skulde de udenfor i det Fri, fordi det var saa morsomt at trodse saadan en Storm. Bornene fik Slæderne frem og begyndte i Læ af Staldlængen at lave en vældig Snemand, der skulde staa Vagt ved det afdankede, med Stearinpletter oversaaede Juletræ, som efter endt Tjeneste var sat i Skammekrogen derovre. De unge Piger og Herrer varmede sig først ved at dænge hinanden til med Sne og prøvede saa, skjønt de fros bitterligt i Næsetip og Øreflip, og skjønt hvert enkelt Snefug stak dem i Ansigtet som et Naalestik, hvor langt de kunde naa frem i Haven, udsøgende sig de mindst snefyldte Passager og skrigende op, hver Gang de sank i paa et Sted, hvor Sneen gik op over Støvlerne. Men da de forsøgte at forcere Indkjorselen til Gaarden, saae de først, hvor galt Snestormen havde huseret; thi her laa Sneen tætstampet sine halvtredie Alen hoj, fanget af Gjærdet med det ranke Noddehegn, saa de unge Mennesker ynkeligt maatte give tabt og vende om.

Inde i Dagligstuen var Stemningen ikke saa oprømt. De ældre Fornuftige, ɔ: de to Fruer og Proprietæren, droftede nemlig med megen Alvor Situationen.

Hr. Thorsen havde redet sig en Tur for at inspicere Vejforholdene og vendte nu tilbage med den lidet trøstende Besked: „Det er saa pinende, lynende galt, som det vel kan være! Hesten gik i til Bugen paa Masser af Steder, saa der ikke kan være Tale om at komme igjennem med

Vogn. Og Kaner lader det sig heller ikke praktisere med, for der er lange Stykker af Vejen, hvor der saa godt som slet ingen Sne ligger. Vi kommer s'gu aldrig til Pastorens i Dag!“

„Men Du Forbarmende!“ udbrød hans Kone fortvivlet. „Hvad skal jeg arme Kone gjøre? Jeg kan ikke skaffe Mad til saa mange Mennesker, det er jeg slet ikke belavet paa!“

„Aa hvad, Noget har Du jo altid i Huset, og under saadanne Omstændigheder maa man jo tage det, som det kan falde.“

„Jamen man kan da ikke . . .“, indvendte Fru Mørup, der syntes paa een Gang at blive greben af den mest glubende Lyst til at være sammen med de Mennesker, som hun for lidt siden helst vilde være fri for. „Man kan da ikke blive borte fra en Middag, som man har lovet at komme til.“

„Det bliver vi nok forbandet nodt til! Ja, nu kan De jo en Gang prøve, bedste Frue, hvordan det er at være sneet inde.“

„Nej, det har jeg virkelig slet ingen Lyst til! Saa maa jeg og Bornene hellere tage hjem strax med det Samme!“

„Hvordan har De — med Forlov — tænkt, at det lod sig gjore, naar De hverken kan komme igjennem med Vogn eller Kane? Ja, for De agter vel ikke at spasere?“

„Men Du gode Gud, ere vi virkelig spærrede inde — ligesom Fanger og Slaver? Det er jo rædsomt! Hvor længe kan det vare?“

„Ja, det er ikke godt at sige! Gemenlig plejer saadan en Overhaling at vare tre Dage, og i den Tid kan det godt hænde, at vi ere helt afskaarne fra Omverdenen. Tænk Dem, De kommer til at renoncere paa Deres Aviser og Brevene hjemmefra, for Postbuddet kan umuligt gaa paa de Veje.“

„Det kan jo blive muntert! I tre Dage ingen Breve og Aviser, — det holder jeg ikke ud!“

„De faar alligevel probere paa det! Jeg har den dybeste Medlidenhed med Dem, hvis De tilfældigvis befinder Dem paa et meget spændende Sted i Feuilletonen!“

„Aa, blæse med Aviserne!“ faldt Fru Thorsen ind. „Men hvad skal jeg stille op? Kjøbmanden narrede mig, sidst hans Vogn var her, for noget The og Kaffe, som jeg havde bestilt, og nu veed jeg sandeligt ikke, om jeg har nok til os Alle, saa mange vi er.“

„Naa ja!“ trøstede hendes Mand hende med. „Saa faar vi det jo bare saa meget gemytligere, naar vi skal til at begynde med bajersk Øl om Morgenen!“

„Hør, Kjære,“ henvendte Fru Thorsen til Fru Mørup, „Du kommer til at gaa med mig ud i Kjøkkenet for at se, hvad vi skal finde paa til Middag.“

Dette var meget diplomatisk handlet af den gode Proprietærkone; thi herved opnaade hun dels at faa Veninden beskjæftiget og dels at tage Brodden fra dennes eventuelle Kritik over den noget magre Kost, og det turde være overflødigt at bemærke, at Fru Mørup med lige saa stor Glæde som Iver paatog sig dette Tillidshverv.

Om Indespærringsdagen er det bedst at tale saa lidt som muligt, det staar baade de sig og vi os bedst ved.

Heldigvis gik dog Thorsens Spaadom om, at Uvejret skulde vare i tre Dage, ikke i Opfyldelse; Stormen havde taget saa voldsomt fat, at den fik udraset paa to Gange fireogtyve Timer. Morsomme vare Dagene, sandt for Herren, ikke. Naa! Det kunde man maaske heller ikke forlange, det er vel Overliggedage kun i de færreste Tilfælde. Det er ikke saa let at sige, hvormed Moruppeme, skjønt de jo ikke ere saa ganske uden Erfaring i det af alle Filistere saa ildesete Driverliv, fik Tiden til at gaa; det er betydeligt mærkeligere, at de over Hovedet opnaaede dette Resultat uden at gabe Munden af Led, blive angrebne af Humør- og Sovesyge eller paa en eller anden Maade sætte til af deres gode Huld.

Herrerne havde, mærkeligt nok, næsten lettest ved at faa Hast paa Tiden, ja, i en vis Forstand kunde de vel endogsaa siges at drage Nytte af Fængslingen, idet de fra den tidlige Morgenstund usædvanligt ivrigt dyrkede deres Studier i den tidligere omtalte Del af Holmblads Værker, saa at de efter Haanden bleve sande Matadorer i denne populære Videnskab. Hvad de unge Damer derimod angaar, da kan det ikke noksom bebrejdes dem, at de ikke nyttede Tiden bedre, men letsindigt fjasede den bort, saa at ikke en Gang de forskjellige Julepresenter, der kun vare lige paabegyndte paa Leveringsdagen, og som endnu ventede paa at blive færdige, kom et Skridt nærmere til deres Fuldkommengjørelse.

Hvorledes Fru Mørup vilde have teet sig, hvis hun ikke havde faaet Beskjæftigelse ved de indesnete Kjøbenhavneres Bespisning, skal ikke kunne siges; men vist er det, at denne Samaritangjerning helt optog hende.

Naar hun bevægede sig i Kjøkkenet, ivrigt sysselsat med at variere Spisesedlen og faa det for Haanden værende Forraad til at slaa til og præsentere sig saa fyldigt som muligt, vaktes der tiltalende Barndomsminder hos hende om, hvorledes Robinson Crusoe paa den øde Ø selv havde braset op i sit selvindrettede Kjøkken, hvad der stedse havde forekommet hende saa umaadeligt appetitligt at læse om.

Til Slutning tør det billigvis noteres, at ingen af Mørupperne tilforn vides at have været saaledes belemret med en ustyrlig Trang til at spasere som just i det Par Dage, hvori de ikke kunde komme ud; og skjønt der ingenlunde kunde klages paa Kosten, klang det dog helt trist og melankolsk, naar en eller anden ved Middagsbordet fandt paa at udslynge et Spørgsmaal som: „Gud veed, hvad de nu faar til Middag ved Doktorens Selskab i Dag?“

Omsider den tredie Morgen var som sagt Vejret stilnet af, og det lykkedes Postbudet at slippe igjennem til Gaarden. I Forstuen, hvor han strax paa Maatten afleverede en større Bunke Sne, som han under Vejs havde samlet sammen paa og under sine langskaftede Støvler, blev han hjerteligt budt Velkommen af saa godt som alle Husbeboere og Gjæster, og den meget anselige tre Dages Post, han bragte med, blev i et Nu revet fra ham, hvorpaa de lykkelige Ihændehavere ilsomt forsvandt ind i de varme Stuer med deres Bytte.

Fem Minutter efter stillede Fru Mørup inde hos Thorsen, der havde trukket sig tilbage paa sit Kontor med sin Korrespondance, og uden nogen Indledning bu-

sede hun strax ud med den Erklæring: „Vi maa rejse strax! Jeg har læst Aviserne; der er endnu, Gud være lovet, ingen Jernbanestandsning, men Udsigterne er paa flere Steder meget truende, saa De forstaar, vi maa lige paa Stedet afsted!“

„Jamen betænk dog, bedste Frue, de Aviser er jo to Dage gamle,“ indvendte Proprietæren sindigt. „Det kan saamænd godt være, at der nu baade er Togstandsning og saagar Istransport. Lad os se det lidt an, til vi kan faa lidt mere Klarhed over Situationen!“

„Nej, Hr. Thorsen, det kan jeg paa ingen Maade indlade mig paa! Vi risikerer jo med det grønlandske Klima, vi har herhjemme, at komme til at overvintre her paa Gaarden, og selv om det maaske kunde være nok saa behageligt, saa — næ, Tak!“

„Bliv blot ikke saa nervøs, lille Frue! Det er ikke saadan at rejse ved Vintertid, som De maaske tror. Hvad vil De for Exempel gjøre, hvis det viser sig, der er Istransport over Store Bælt?“

„Ja, det faar ikke hjælpe! Saa tager vi over Lille Bælt!“

Denne saa nærliggende Udvej var oprigtig talt aldrig falden Proprietæren ind, og for et Øjeblik tog den da ogsaa ganske Vejret fra ham; men da han fik sundet sig lidt og fornam, at det var Fruens Alvor at rejse, sagde han: „Naa ja, som De vil, det maa De selv raade for! Men saa er der det: Kan De have pakket ind og være færdig til at kjøre om en Times Tid, for det er den yderste Frist, naar De skal med Toget sydpaa?“

„Aa, mageligt, om et Kvarter skal jeg være fix og

færdig! Jeg har allerede pakket . . . hm! Jeg mener, en Indpakning herovre tager jo ikke nær saa lang Tid som en Indpakning i Kjøbenhavn . . . jeg mener, fordi det er besværligere, naar man er hjemme og ikke veed, hvad man skal tage med, end naar man er ude og kun kan tage det med, som man allerede har i Kufferten . . . Ja, De forstaar nok, hvad jeg mener! Naa, nu løber jeg op og pakker og faar Børnene til at gjøre ligedan!"

At de unge Møruppers Indpakning paa saadanne Vilkaar ikke kunde blive mønsterværdig, er baade letforstaaeligt og undskyldeligt; de stoppede og stampede ydre og indre Beklædningsgjenstande, Toiletsager og Skotøj, Bøger og Børster ned i Kufferternes Dyb med samme Ringeagt, hvormed en af de stærkt averterende Gammelmønts Handelsmænd propper den noget nærslidte Dragt, han til højeste Pris har afkjøbt en for Kontanter blottet, ung Student, ind i det medbragte Klæde. Men færdige i rette Tid blev de, og det var jo Hovedsagen.

Da den faldne Snemasse laa for højt og kompakt til, at Vogn kunde føres igjennem, gled til den berammede Tid Gaardens to Kaner op for Hovedtrappen, og et af Møruppernes højeste Ønsker at faa en Kanetur, skulde saaledes gaa i Opfyldelse.

De arme Kjøbenhavnere blev imidlertid mere end skuffede, da de saae disse Befordringer; — de blev indignerede, harmfuldt indignerede, som rettænkende Mennesker blive, naar de se en foragtelig Person tilrane sig en ophøjet Titel, der aldeles ikke tilkommer ham. De to saakaldte Kaner aabenbarede sig nemlig som to ganske gemene Slæder af Bondeætten uden Isbjørneskinds For-

tæppe, uden broget, fileret, bølgende Net, og saa tarveligt ekviperede, at kun den ene af Hestene foran hver Befordring bar Klokkespil, og det endda af saa simpel Kvalitet, at Ringningen lod lige saa sprukkent og rustent som fra Dørklokken i en Rullekjælder.

Maaske kom det af, at Slædernes Fjælde vare af umalet Fyrretræ, maaske af de mange uldne Tæpper, der laa i Bunke paa Sæder og Bund, — Morupperne kunde ikke sige det —, men de kom til at drage en Parallel mellem Slæderne og de dobbelte Folkesenge, de havde set paa Gaarden i Tjenestefolkenes Sovekamre.

Fru Morup var saa vant til Skuffelser over Kjøretøjernes Kaliber paa dette Sted, at hun ogsaa forholdsvis let kom over denne; men da hun opdagede, at Kusken bag paa den første Kane havde en Sidekammerat i en robust Tjenestekarl, der var ifort islandsk Nattrøje og halmstruttende Træskostøvler, samt bar to vældige Skovle i Armen, formaaede hun ikke længere at tæmme sig, men udbrød harmfnysende: „Maa jeg spørge, skal vi have den Mand der med? Han skal maaske ogsaa med Toget? Eller er det for at pynte paa Befordringen, at De har stillet ham op der?"

„Næ, det er mere af praktiske Grunde, jeg sender ham med." oplyste Thorsen uden at tage Fruens Uartighed ilde op. „Det var jo nemlig ikke umuligt, at der findes nogle Steder, hvor det kniber med at komme igjennem, og saa maa han og Kusken kaste Sne, for at De ikke skal sidde fast med Kanen."

Fruen havde Intet herpaa at svare; hun nøjedes med at konstantere for sig selv, at Thorsen havde den for-

mastelige Frækhed at kalde den Befordring for en Kane, og saa gik Turen afsted, efter at Morupperne havde fordelt sig saa nogenlunde ligeligt i Slæderne.

Da Moruppernes Julebesøg paa Landet fik en saa brat Ende, er det ikke andet end rimeligt, at Slutningen af Beretningen gives ganske kortfattet, og dette lader sig saa meget lettere gjøre, som Hjemrejsen ikke frembød Noget af Interesse.

Den første Del af den Slædetur, der prætenderede at være en Kanetur, vandt Familiens udelte Bifald. Der var noget Tiltalende ved saaledes lydløst at glide hen over Sneens skjære hvide Flade, siddende dybt nede bag Hestene, og det var saa morsomt at forsvinde helt mellem de fire—fem Alen høje Snevægge paa de tilføgne Steder, hvor der var kastet; men da disse Nydelser havde mistet Nyhedens Tillokkelse, begyndte Kritiken at indfinde sig.

Man fandt, at der trods alle Fodposer og Tæpper var hundekoldt om Fødderne; man irriteredes over, at Slæden hyppigt huggede eller jumpede paa en højst utiltalende Maade, som om den havde til Hensigt at gjøre Passagererne søsyge; og man blev led og kjed af det rustne Rullekjælder-Klokkespils evindelige Klingelingeling, der vilde have dysset dem Alle i Søvn, om ikke Kulden havde holdt dem vaagne. Og der var ikke een af den kjære Familie, som ikke i det mindste foreløbigt var fuldkomment tilfredsstillet i Retning af Kaneture, da Slæderne svingede op for den lille, snedækte Landstation.

I den tarvelige Ventesal, hvor der var Ækvatorvarme i Nærheden af Kakkelovnen og Nordpolskulde i det øvrige Rum, forfriskede man sig med et længere Ophold,

da Toget paa Grund af Sne var en Del forsinket; men omsider kom Familien afsted, og glad var den.

Saasnart de havde faaet sat sig til Rette i Kupéen, grebes samtlige Morupper af en behagelig Følelse af at være undslupne en stor Fare, idet de allerede betragtede sig som halvvejs værende hjemme. Dette viste sig nu ganske vist hurtigt at være en højst umotiveret Illusion; thi skulde Jernbanefarten karakteriseres med nogle faa Ord, maatte det blive disse: Forsinkelse og atter Forsinkelse. Naturligvis hjalp det ikke i nogen fremtrædende Grad paa Livligheden, at Morupperne havde faaet en Kupé for sig selv, og saaledes udelukkende vare henviste til deres eget Selskab, det de i Indespærringsdagene antageligt havde faaet nok af for længere Tid, og de blev da ogsaa kun holdte op af den Spænding, der laa i paa hver eneste Station at slaa Kupévinduet ned og forhøre sig, om Banen var fri sydpaa og paa Fyen og Sjælland, saa de kunde naa deres kjære Kjøbenhavn om Aftenen.

Det gjorde de nu imidlertid, om end saa meget forsinkede, at Morup og den hjemmeblevne, til Handelsstanden helligede Søn havde set Lejlighed til at gjøre hele tre Visitter hos Wivel *vis-à-vis* Jernbanestationen for at vente paa Togets Ankomst, hvilket hver Gang havde nødvendiggjort Indtagelsen af et Par Glas Et eller Andet. Men aldrig før kom de Ord saa dybt fra Hjertet, som da de hjemmevendende Morupper paa Perronen udbrød: „Gudskelov, vi igjen er hjemme i Kjøbenhavn!“

XI. Tivoli-Jubilæum.

I Sommermaanederne, hvor Efterspørgselen efter Bundtmagerarbejde ikke just kan kaldes overvældende, lukker Mørup sin Butik Klokken syv, og en halv Times Tid senere kan han ses i Spidsen for de kvindelige Familiemedlemmer at vandre bort fra sin Bolig til sit rette, lykkelige Sommerhjem, Tivoli. — de unge mandlige Mørupper komme senere dryssende derind enkeltvis, det *tager* sig mere *selvstændigt* ud. Faa Ting her i Verden kan man saa trygt holde de letsindigste Væddemaal paa som den, at Mørupperne hver Aften ere paa Tivoli; thi saavel Forældre som Børn have i en efter deres Alder afpasset Aarrække været Abonnenter paa denne verdensberømte Institution. Mørup selv holdt endogsaa for nogle Aar tilbage 25aarigt Jubilæum som Abonnent, uden at han dog — som han havde haabet og ventet — blev dekoreret med Tivolis store Guldmedaille, hvilken attraaværdige Udmærkelse derimod er bleven tildelt Judic, Ødmann, Teresine Tua og lignende Kapaciteter, som kun enkelte Aftener have afleveret eet eller flere Koncertnumre og

ikke som Morupperne med englelig Taalmodighed Aften efter Aften hørt de samme Musikstykker.

Man maa ikke tro, at Fru Mørup hører til Abonninernes latterliggjorte og foragtede Klasse. Mangen Gang, naar hun har hendøset en lummer Sommerformiddag i den beklumrede Lejlighed inde i Byen og sukket efter Luft, har hun ønsket, at hun kunde sætte sig ind i Tivolis smukke, friske, blomsterduftende Have, der netop paa denne Tid af Dagen pranger i hele sin indbydende Herlighed. Men saa taabelig er den gode Kone, at hun lader sig skræmme derfra af de letkjøbte forslidte Vittigheder, som aflires over de foran Koncertsalen strikkende og pludrende Abonniner af ungdommelige, inferiore Journalister, der ikke kunne tænke sig Tivoli uden Støv fra Menneskevrimlen og Øl fra Fad, uden Orkester-, Plæne- og Karruselmusik og „Tararabomtaray!" og alt det andet øredøvende Hurlumhej, og som kun gjæste Etablissementet om Formiddagen, naar de skulle til en bedre Frokost paa Fregatten for at gjøre Reklame for et nyt Sangerindeselskab, eller naar de kunne tjene en Krones Penge ved en Nyhed om, hvor Luftskipper Johansen er gaaet ned med sin Femarmede.

Mørupperne besøge som sagt kun Tivoli om Aftenen, og de maa absolut være der lidt for Klokken halvni, naar anden Afdeling i Koncertsalen begynder, ellers er det ikke rigtigt. For Fuldstændigheds Skyld bør det dog tilføjes, at den videbegjærlige Familie drager noget tidligere derud, hver Gang Forestillingen paa Plænen indeholder et nyt Nummer, mest for allerede den paafølgende Dag at kunne sige til deres Bekjendte, der tilfældigt

aflægge et Besøg paa Anstalten, at det er et gammelt Nummer, som de kjende saa udmærket og nu ere kjede af at se.

Forøvrigt er det en Mærkelighed, at Morupperne slet ikke sætte Pris paa at være sammen med Folk, som kun i Ny og Næ gjæste Etablissementet, da disse stedse røbe en lige saa sørgelig som utilladelig Uvidenhed om Institutionens saavel inden- som udenrigske Forhold. En Grund til, at de helst ikke slaa Følge med slige, for deres Fødebyes stolteste Minder saa ligegyldige Mennesker, er ogsaa, at der derved bliver gjort Afbræk i den daglige Kreds, Morupperne ere vante til at være sammen med derude. Aften efter Aften mødes de nemlig med to Familier, der nærmest maa karakteriseres som Tivolibekjendte, eftersom ingen af Familierne omgaaes om Vinteren eller over Hovedet have noget Samkvem med hinanden udenfor det elskede Etablissement.

Den ene Familie er Müffelmann's, et ældre, barnløst Ægtepar, som har kastet hele sin Kjærlighed paa Tivoli, hvortil det har bidraget ikke saa lidt, at Manden, der tidligere har været Fuldmægtig under Magistraten, men nu er gaaet af med en hæderlig Kancelliraad-Titel som lægende Plaster, i fordums Dage har været med til at koncipere mangen fortrolig Bedemands-Skrivelse til Anstalten, hvorfor han stedse har betragtet sig som en meget vigtig Parthaver i samme. Og den anden Familie er Partikulier Waldorff med Kone og to voxne Børn af hvert Kjøn, som ikke have anden Adkomst til deres kjærlige Følelser ligeoverfor Anstalten, end at de bo foran paa Vesterbro og desaarsags betragte den som

deres egen Have. Af den Grund er Fru Waldorff ogsaa den bedst underrettede af de tre Fruer, da hun ikke saa sjældent aflægger et længere Formiddagsbesøg med Hækletøj og tilhørende Lejebibliotheks Roman i Haven, som hun familiært kalder Anstalten.

Klokken otte stille de trende Familier ved Spidsrodsbænkene ved Harmoniorkestrets Rotunde, og her holder den først ankomne Familie Plads til de Andre for, naar de Alle ere forsamlede, at gjøre en kort Ronde over Terrainet for at inspicere, om Alt er i Orden. Turen gaar forbi Basaren, hvor de itusIagne Illuminationskupler nøjagtigt tælles, forbi *Au cadran*, hvor det paahøres, at Udraaberens Vittigheder holdes indenfor det Sømmeliges Grænser, og til Labyrinthen, hvor man har et medlidende Skuldertræk tilovers for de Provinsboere og Udlændinge, som have kunnet fare vild derinde. Man kaster et spejdende Blik ind i Divanens Buskads for at opdage nogle af Artisterne fra Plænen, som samles her: ser misbilligende paa den for sine Natteorgier saa omtalte Kildepavillon, der paa dette tidlige Tidspunkt er næsten helt folketom; nøjes med et flygtigt Blik paa Dyrehavsbakke-Pladsen med Rutschbanen, Ballongyngen, Karruselbanen, o. s. v., og lander saa ved Koncertsalen lidt før, at anden Afdeling begynder. Men ve Tivolis Bestyrelse, hvis ikke Alt er befundet i Orden, eller hvis der er foretaget nogen Forandring, som man ikke forud var belavet paa; thi da lyksaliggjøres den allerede næste Dag med en længere, strix bebrejdende Skrivelse, som den forhenværende Magistratsfuldmægtig har saa dejlig Tid og en mange-

aarig Rutine i at affatte under Signaturen „en misfornøjet Abonnent“.

Eftersom det ikke kommer Familie-Trekløveret saa meget an paa Musiken, søger man altid over til Bænkene langs den store Allé. Her har man sine faste Pladser, hvilke ved en gjensidig tavs Overenskomst respekteres af de andre Abonnenter: ere de uheldigvis blevne optagne af fremmede, uvidende Personer, flagrer Vennekredsen forvildet og raadløs omkring som en ulykkelig Svalefamilie, hvis Rede er bleven annekteret af næsvise, uopdragne Spurve. Og ikke mindst krænkende er det, at der paa de øvrige Abonnent-Ansigter tegner sig mere skadefro end medlidende Smil.

Programmet kommer frem, saa snart man har sat sig: Mørup abonnerer paa det til Bedste for hele Kredsen, og lille Conrad har været sendt over at hente det i Trykkeriet i Basaren. Müffelmann læser det højt i en Tone, som det var en Tilførsel til en Politiprotokol, og ledsages af rigelige Randbemærkninger som f. Ex.: „Ouverturen til „Robert af Normandiet“? Skal vi igjen begynde med den? Uf, den er saa væmmelig lang!“ . . . „Tak! Den sentimentale tydske Gavotte! Den vamler ligesom Honningkage med Sirup paa!“ . . . „*Gannes marche lorraine?* Det er uforskammet, den havde vi ved Gud i Gaar! Jeg tror snart ikke, Georg kan huske fra Dag til Dag, hvad han spiller!“ (Skjønt man ikke personligt kjender Georg Lumbye, kalder man ham dog med kordial Næsvished ved Fornavn.)

Efter Oplæsningen faa Herrerne deres Cigarer tændte — det gaar samvittighedsfuldt paa Tur med at traktere —

og begive sig paa Vandring for at paase, at alle Abonnenterne ere paa deres sædvanlige Pladser, og ingen har forsømt sin Borgerpligt, og desuden for at notere sig, hvem der findes af mere notable Mænd og Kvinder. Og imidlertid holde de tre Fruer streng Mønstring over det kommende og cirkulerende Publikum under et Ordskifte som følgende.

„Det er voldsomt, saa Fru Hvalsøe pisker om og præsenterer den Datter,“ begynder Fru Walldorff, — noget ulogisk for en Kone, der hver Aften moder paa Tivoli med to Giftefærdige. „Det er ogsaa mærkeligt, hun ikke kan faa hende anbragt; hun ser dog ganske godt ud, naar hun bare ikke majede sig saa frygteligt ud. Hvad giver De mig for en Krammehat?“

„Ja, det er kjedeligt for den stakkels Moder,“ falder Fru Müffelmann blidt ind med Hovedet paa den ene Side, „for Pigebarnet maa jo snart være en sex—syvogtyve.“

„Aa, jeg tror, De vil!“ udbryder Fru Morup og slaar afvisende ud med Haanden. „Hun er tredive, om ikke mere! Jeg veed det aldeles sikkert! Jomfru Petersen — De veed hende med Reparationerne, som kommer hos os hver fjortende Dag — hun syer ogsaa hos Hvalsoes, og hun har en Gang af en Fejltagelse set Mandtalslisten .... hun lod, som hun troede, det var et Monster, forstaar De, hehehe! Og jeg har det ogsaa fra Petersen, at Frøken Hvalsoe er ganske rædsomt skjæv i venstre Side: det er een Bunke Vat det Hele, ellers vilde hun ligne en Ost, der er hulet i!“

„Ja, man kan ogsaa godt se det paa hende, naar man faar det at vide,“ finder Fru Walldorff.

„Vil De se, der kommer den tykke Grosserer Aagaard med sin endnu tykkere Madamme!“ afbryder Fru Müffelmann Veninden med. „Nu skal de naturligvis op at æde hos Nimbs. Gud veed, hvor de Mennesker faar Raad til det? Min Mand sagde i forrige Uge, at der paa Børsen var Tale om, at Aagaard skulde gaa.“

„Aa ja, naar den stakkels Mand ikke havde andre Sorger, kunde det endda være, hvad det var,“ klynker Fru Morup kjærligt og medynksfuldt. „Men om lidt kommer den smukke unge Lieutenant Scheel, og De veed nok, hvad man siger om ham og Fru Aagaard. Ikke? Jo, nu skal De høre!“

Af Hensyn til de unge Piger synker Talen ned til en sagte Hvisken bag Lommetørklæderne, og af den diskrete Mumlen høres kun af og til enkelte Ord som: „. . . gjort hinandens Bekjendtskab paa *Särø*, hvor de Begge laa for at bruge Badene . . . Grossereren? Aa, han kom jo kun paa Besøg en Gang imellem . . . Jo, det er ved Gud ganske bestemt! Aftrædelsesværelse et Steds ude paa Christianshavn!“

Hermed forlades dette Emne, og Talen bliver atter højrøstet, da Fru Müffelmann udbryder: „Se, der kommer en hel Bunke unge Adelige og Grosserersønner! Næ, hvor er de røde i Kammen! De har naturligvis været til Middag hos Neiiendam, og Grossererbørnene har vel maattet betale for den Ære at være sammen med de Andre.“

„Ih, naturligvis!“ bekræfter Fru Walldorff med Over-

bevisningens Kraft. „Hør, hvor de skriger op! Og se, hvor sjattet de staar og gaar paa Benene! Det er dog skrækkeligt med saadanne unge Mennesker, de er sandt for Dyden ligefrem berusede.“

Paa denne Maade fortsættes der til Afdelingens sidste Nummer, under hvilket Herrerne vende hjem fra deres afsøgende Expedition, paa hvilken Morup til sin store Sorg har faaet Afslag paa en Indbydelse til at nyde en lille Forfriskning, da d'Hrr. Walldorff og Müffelmann ere enige om, at det er højst uklogt at begynde at drikke i en saadan Varme, i det mindste saa længe Solen staar paa Himlen, da man saa er nødt til at blive ved, en Nødvendighed, Morup tilsyneladende ikke ser nogen større Ulykke i.

Saa snart Georg Lumbye nedlægger Taktstokken efter Slutningsnummeret, bryder Selskabet op for paa Inspektions Ronde Nr. 2 at afsøge Resten af Terrænet. Udstillingsbygningen gaaes der uænsende koldt forbi; thi alle Abonnenter nære indgroet Foragt og Had til de Lokaler, hvortil der skal erlægges særskilt Entré. Og derpaa ynkes man *en passant* over Mennesketomheden i og omkring Arena-Cirkus, medens man korser sig over, at Bestyrelsen har kunnet begaa en saa kolossal Dumhed som at lave det dødsdømte Arenatheater om til Cirkus og tage de høje Priser, og saa bede samtlige Tilstedeværende gjensidigt hinanden at erindre, at man lige fra Begyndelsen har sagt, at det aldrig i Verden gik, og skoftisere over, at Bestyrelsen aldrig hører ældre, erfarne Abonnenter om deres Mening.

Man gjør et Slag rundt om Søen, hvor Abonne-

ments-Familierne have den Specialitet, saa snart de opdage nogle nøgne Stilladser, der ere satte op til en ny Dekoration, og som intet levende Væsen endnu kan se, hvad skal forestille, at rakke ned paa det ufødte Foretagende og og profetere ilde om, at det sikkert vil blive i højeste Grad mislykket. I Parenthes maa det her bemærkes, at hele denne nedsættende Kritik er Noget, som Abonnenterne ville have for sig selv, og som de mene udtrykkeligt at have Eneret paa; thi lad blot en Udenforstaaende vove at udtale de samme Anskuelser, øjeblikkeligt vil hele Tivolis faste Stok fare i Harnisk og slaa den Formastelige til Jorden med de stærkeste Lovprisninger over, hvor herlig, uovertræffelig og — ej at forglemme — verdensberømt den kjære Institution er.

I Forbigaaende fik Fregatten St. Georg paa den Aften i Begyndelsen af Juli, der her tænkes paa, et Par meget anerkjendende Ord af Herrerne, medens Damerne diskrete gik videre med en Antydning af den mest komplette Uvidenhed om Skibet, skjønt de Alle — hver for sig — have været om Bord paa Dækket og nok saa nysgjerrigt tittet ned gjennem Skylightet.

„Se, nu gaar der igjen en hel Ruse unge Mennesker om Bord,“ paapegede Müffelmann stærkt interesseret. „De skal ned til Admiralen, ja der er stadigt godt Besøg!“

„Ja. Gud veed, hvoraf det kommer?“ ønskede Walldorff noget nysgjerrigt at vide. „De Skrigedukkers Skyld dernede i Lasten kan det da ikke være, saa man maa nok spørge, hvorfor der er fuldt.“

„Hvorfor?“ svarede Mørup med et medlidende Smil

over Partikulierens Naivetet. „Det skal jeg sige! Det kommer af, at der er saa lavt til Loftet!"

„Saa lavt til Loftet?" stammede Müffelmann og maatte holde sig fast i Walldorff for ikke at trimle ned ad Skraaningen og ud i de plumrede Vover.

„Det er den mærkeligste Grund, jeg endnu har hørt!" forsikrede Partikulieren, stirrende forvildet paa Morup, som frygtede han for, denne havde faaet Solstik.

„Ja, jeg mener naturligvis ikke selve det, at der er lavtloftet, men det, at Lokalet er indskrænket, originalt, hyggeligt, just saadan som Sangerindelokalerne var det i fordums Tid, den Gang de florerede.. Der er noget af Duften fra det gamle Slukefter dernede, og det glæder mig, at det omsider er gaaet op for Ungdommen, at det er meget gemytligere og gladere end alle disse Variétéer med deres Stukpiller og Forgyldning og andet forlorne Kram."

„Ork ja! Kan De huske Sofie Valentin, da hun stod i sit Flor? Det var sin Tids Therèse, vort Lands Judic!" udbrød Müffelmann begejstret.

„Om jeg kan? „En Sextur, ak i det lille Ord, en Verden af Glæde og Salighed boer," nynnede Walldorff og gjorde med nogle, for en ældre Herre upassende ungdommelige Fagter Mine til at byde de Andre op til Dans paa Omkvædet; „I Kjæde gaar hele Familien!"

„Og det tydske Sangerindeselskab for det Valentinske," opfriskede Morup. „Hille den, hvor det gjorde Opsigt, at Direktricen, robust og suffisant, optraadte i Herreklæder. Det var noget ganske Nyt og Uhørt den Gang.

nu er de gode Sangerinder ikke mere saa bange af sig med Kostumerne!"

Paa Gammelmandsvis vare Herrerne blevne staaende, medens de fordybede sig i de glade Minder; pludselig blev de imidlertid opmærksomme paa, at deres Damer vare komne saa langt forud, at de allerede vare drejede om Hjørnet og nu stod og viftede med deres Parasoller for at opfordre Kavallererne til at slutte Trop. Og samtlige Herrer vare altfor veltrainerede Ægtemænd til at driste sig til ikke at parere Ordre, hvorfor de hurtigt naaede hen til deres respektive Fruer.

„Hvor bliver Du dog af?" snerrede Fru Mørup bøst til sin Mand. „Hvad ligner det at blive staaende helt der henne og falde i Snak?"

„Jo, lille Kone, vi var skam kommen til at snakke Gammelt om Tivoli," undskyldte Mørup sig blidt med.

„Aa, det er der ikke Tid til nu! Lad os nu komme op til Ægidius og faa vort sædvanlige Smørrebrød!" sagde Fruen febrilsk, som var hun Hungersdøden nær.

Selskabet forføjede sig derpaa op til nævnte Sted, der var dets daglige Spisekvarter; da det løb for meget op til Stadighed at spise hos Nimbs, var man nemlig kommen overens om, at man holdt mest af Smørrebrød om Aftenen. Deres Stamopvarter hilste kammeratligt paa dem og bemærkede selvbevidst, at han med stor Møje havde „holdt" deres sædvanlige Bord, skjønt Ingen havde tænkt paa at okkupere det, hvorpaa han flot afrev tre Smørrebrødssedler og affabelt gav hver af Damerne sin. Han fjernede sig derefter for foreløbigt at bestille „Tre fra Fad i høje Glas!", og Konsortiets Medlemmer

hengav sig derpaa til denne forholdsvis nye Variation paa den ikke ukjendte Selskabsleg: at skrive Sedler, under hvilken de snød ved at kigge hos hinanden med Replikker som: „Skal De have Rejer paa et Stykke? Saa tager jeg det med!“ . . . „De skulde tage Leverpostej, den var saa udmærket i Aftes!“ og lignende kulinariske Vink og Raad.

Med glædelig Appetit huggede man ind paa det renommerede, velskaarne Smørrebrød, og efter Haanden som Appetiten sank, steg der en vis menneskekjærlig Følelse frem, der kun af og til formørkedes af et lille Stænk Misundelse, naar man opdagede et ualmindeligt lækkert Stykke Smørrebrød hos en af de Andre, og man ønskede sig Barn igjen for at kunne foreslaa Vedkommende at bytte Smørrebrød.

Saasnart Spisningen var endt, forlod de unge Herrer og Damer Selskabet for at tilbringe Resten af Aftenen med at forsøge paa at sætte en Rekord paa Traverbanen rundt om Koncertsalen. Over de halvhundrede Gange kredsede de rundt, til enhver af dem blev saa medtagen og svimmel som en stakkels stivbenet Krikke, der en Søndag har gjort Karruseltjeneste paa Dyrehavsbakken. Men det var nu d e r e s Fornøjelse, og derfor er det Synd at misunde dem den.

Af de tiloversblevne Gamle fik Herrerne sig en Toddy, medens Damerne pligtskyldigst forhørte sig om, hvilken Dessert der fandtes; som sædvanligt endte Forhøret imidlertid med, at de gode Koner enedes om ikke at tage Noget. Det traf sig nemlig stedse saa forunderligt, at de just havde tænkt sig Jordbær, naar der kun var Is.

eller havde glædet sig til Rødgrød, naar der ikke fandtes Andet end Lagkage, o. s. v. Men heraf er Ingen paa nogen Maade berettiget til at slutte, at det var lutter Nysgjerrighed, der drev de brave Kvindfolk til at spørge om, hvad de kunde faa.

Ved Toddyen vilde Herrerne fornye deres Samtale om Tivoli i gamle Dage; men Fruerne erklærede enstemmigt, at den Passiar kjedede dem altfor meget, saa de lovlydige Ægtemænd blev nødte til at indstille Behandlingen af dette Emne.

Da Lysten imidlertid ikke vilde tabe sig hos Herrerne, stillede Waldorff følgende Forslag: „Hør, mine Herrer, skal vi Tre ikke førstkommende Onsdag holde et lille privat Tivoli-Jubilæum? Min Kone skal nemlig den Eftermiddag paa en Sammenskuds Skovtur med nogle af sine Veninder, hvis Mænd er paa en Udflugt med deres Forening, saa jeg har Udgangstilladelse hele den Aften.“

„Det var et rart Forslag!“ udbrød Fru Mørup fornærmet. „Hvad skal saa Fru Müffelmann og jeg tilbringe Aftenen med?“

„Tag med mig!“ svarede Fru Walldorff rask og tilføjede saa, da de to andre Fruer mente, det ikke kunde gaa an: „Ih, jo vist saa! Hver betaler jo for sig, saa vi kan lige saa godt være ti som otte, og De kjender nok nogle af dem, der er med. Der kommer Fru Matthiesen, hende, der er gift med ham, Urtekræmmeren paa Hjørnet af Dronningens Tvergade og er Tenor — jeg mener, Manden — og Fru Lauritsen, hvis Mand er ved Telefonselskabet og Sekondbas . . . det er en Sangfor-

ening. Mændene er i, forstaar De nok! . . . og saa Fru Jacobsen, hvis Mand har den store Margarinefabrik og synger de dejlige Solosange paa Foreningens Koncerter. Aa, De maa endelig tage med, det vil netop være saa morsomt at faa lidt nye Elementer ind i vor Kreds."

De to Fruer M. M.'er gav efter, og paa denne Maade fik Alle den nævnte Onsdag Aften anbragt paa en nok saa fornøjelig Maade. Det nytter jo nemlig ikke at nægte det, at disse Tivoliaftener. der ere lige saa ulideligt ensformige som . . . som selve Etablissementets Programmer for Plæneforestillingen, undertiden falde Konsortiet selv for Brystet, saa det sukker efter Afvexling.

Og dog kunne de tre Familier ikke blive fra Anstalten, aldrig falder det dem ind at tilbringe Aftenen i Langelinies Pavillon eller paa Frederiksberg eller at tage ud ad Strandvejen. Sligt finde de altfor besværligt, de gyse ved Tanken om, hvordan de skal komme den lange Vej ud, og endnu mere ved Forestillingen om den skrækkelige Hjemtur.

Oprømte ved Tanken om de forestaaende Nydelser vankede der en extra, aldeles ureglementeret Flaske svensk Punsch med Masser af stødt Is, og Selskabet begik det enestaaende Brud paa Traditionen at blive siddende en hel halv Time efter Koncertens Slutning. — til daglig plejer det at halse ud af Etablissementet i Stormmarche, saasnart den sidste Akkord i Koncertsalen er hendøet.

* *
*

Der var Feststemning over Gubbeforsamlingen, da de tre Tivoli-Jubilarer efter Aftale mødtes sidste Onsdag

Aften Klokken ni hos Nimb. For Fuldstændigheds Skyld bør det dog tilføjes, at Kancelliraad Müffelmann af gammel Vane var mødt til sædvanlig Tid paa Etablissementet, da det trods megen Grublen ikke var lykkedes Manden at finde ud af, hvad han ellers skulde tilbringe Tiden fra halvotte til ni med; og samvittighedsfuld som han var, havde han frivilligt paataget sig ganske solo at udføre den daglige Patrouilletjeneste over Pladsen, saa at han heldigvis strax saae sig i Stand til at berolige de Andre med en authentisk Melding om, at Alt var befundet i Orden.

Der skulde spises til Aften hos Nimb.

Som kjendte Folk i Farvandet behøvede de ingen Lods for øjeblikkeligt at stævne hen mod Buffeten, bag hvilken Frk. Nimb som en skjøn Sirene kvad besnærende Lokkesange om uanede himmerigske Nydelser og fik mangen en Yngling til at gaa til Bunds — i det mindste i Portemonnaien.

Bøjede over Buffeten stod de tre Gourmander der og lode deres lystne Blikke glide ned ad den lange Række Fade, fra det øverst oppe tilhøjre med den saftigt røde, loggarnerede *boeuf espagnolle*, forbi den lækkert brunede *cotelette Mignon* og den storbladede Lax med *sauce verte*, i en stor Svingning udenom de krystalklare, elektrisk oplyste Isblokke, ad hvis Sider Kæmpehummerne hang ned i deres røde Munderinger lig en lille Skare engelske Rævejægere, og ned til Kalvetungen i *sauce picante* og de mere borgerlige Retter som Rejer, Macaroni-Gratin, Radiser, o. s. v. Valget mellem alle disse kulinariske Herligheder var særdeles vanskeligt for

d'Hrr., hvis Tænder løb i Vand. som var det lutter utætte, mulkterbare Vandhaner, og allerede paa dette Sted vaktes Minder om de gamle Dage til Live.

„Jeg veed skam ikke, hvad det skal være!" begyndte Walldorff tvivlraadigt. „Al denne Overflod sætter jo En i Forlegenhed. Det risikerede man ikke i fordums Tid, da Peter Nicolai Hansen regjerede herinde."

„Nej, dét har De Ret i!" bekræftede Müffelmann og udstødte et saftigt Smask ved Synet af de indbydende *entrecôtes bêarnaises*. „Svend Enarms Buffet var lidt tarveligere besat. Kold Boeuf og stegt Rødspætte, Kottelet og Aal i Gelée var saa godt som hele Udvalget."

„Ja, ja! Var der ikke Overflod paa Spisevarer den Gang, saa var der det s'gu saa meget mere paa Gemytlighed og Løjer, og det var maaske nok saa meget værdt." faldt Morup ind, krænket over, at der blev talt Ondt om den Restauration, hvor han i sin Ungdom havde tilbragt saa mange glade Aftener. „Lad os nu begynde med en halv Hummer og saa gaa hen og sætte os! Men vi maa se at faa gamle Jørgensen til at varte os op, han er den sidste paa Skansen af Opvarterne fra Peter Nicolais Tid."

Triumviratet opsøgte den nævnte Veteran og tog Plads ved et af de Borde, han kommanderede over.

Medens man her ventede paa Maden, tog Morup atter Traaden op i den afbrudte Samtale ved at fortsætte: „Ja, han, Peter Nicolaj — det var betegnende, at Alverden kaldte Værten ved Fornavn — han var den mest fuldblods Repræsentant for det ægte Tivoli-Humør."

„Ja, han snakkede udmærket Sort", anerkjendte

Kancelliraaden. „Han fik det mest kulsorte Vrøvl til at glide ned i Folk ved en Gang imellem at indskyde en fornuftig Sætning og saa lade Resten lyde, som der var Mening og Indhold deri."

„Han var en Mester i det Fonetiske, det er Forklaringen," docerede Walldorff filosofisk.

„Efter min Mening var det slet ikke hans sorte Tale, der gjorde, at man søgte Peter Nicolai, i det mindste ikke for mit Vedkommende", indvendte Mørup. „Og det bedste Bevis er, at han absolut var morsomst, naar man havde ham under fire Øjne eller i den lille daglige Kreds, hvor han ikke skulde agere for Folk, der vilde mores. Det var en utrolig Masse Indfald, det Menneske havde, og aldrig har jeg truffet Nogen, der var saa repliksnar som han. Første Gang, jeg rigtigt hørte ham producere sig, var en sildig Aften paa Slutningen af den Sæson, hvori jeg havde gjort hans Bekjendtskab. Peter Nicolai sad ene med en ældre Herre, der saae ud til at være en afskediget Ritmester fra Provinserne, og som — efter Udseendet at domme — ikke syntes i nogen generende Grad at lide af Begavelse. Den brave Vært kjedede sig øjensynligt over at skulle konversere sin Gjæst; men da jeg traadte ind, livede det op i hele hans Aasyn, lige op til den høje, skaldede Pande, og saa fandt han strax paa følgende Historie, — nok saa meget for at underholde mig som Ritmesteren. Det var det Aar, der var Krig nede i Albanien, og Peter Nicolai begyndte derfor: „Har De læst Berlingeren for i Aften? . . . Ikke? Der staar under Telegrammer, at Fæstningen Ratamodowitsch" — (jeg tør ikke bestemt indestaa for, at det var

det Navn, han gav den; men det var da noget lignende gruopvækkende Noget) — „har overgivet sig.“ — Efter et forgjæves Forsøg paa at gjentage det halsbrækkende Navn erklærede Ritmesteren, at han aldrig havde hørt den Fæstning nævne for. — Dette forbavsede Peter Nicolai i højeste Grad, og medens han sendte den nærmeste Opvarter ud for at lede efter Aftenberlingeren, forklarede han, at Fæstningen, der nu fik et andet Navn som Ratatombowitsch eller noget Lignende, var falden paa Grund af Vandmangel og Mandefald. Og da Ritmesteren erklærede ikke at kunne forstaa dette, improviserede Peter Nicolai, hvorledes Fæstningen laa midt paa en Fjeldside med en dyb Dal forneden og høje Bjerge foroven, og hvordan man saa havde begaaet den kapitale Dumhed at tage Vandet til Mandskabets Forsyning nede fra Floden i Dalen i Stedet for oppe fra Bjergene, saa at der stadigt maatte bruges en stor Styrke af Soldaterne til at pumpe. — Ritmesteren korsede sig ogsaa over denne Fadæse, og efterat Peter Nicolai havde sendt tre—fire Opvartere ud for at lede om Berlingeren, fortalte han videre, at Pumpningen var foregaaet paa et højtliggende, meget udsat Sted, saa Fjenden pillede Soldaterne væk en for en, ligesom det kunde være Fugle derovre paa Skydeindretningen. Ritmesteren svedte mere og mere for at forstaa, hvordan det egentlig var gaaet til, og forlangte bøst at se Avisen. — Samtlige Opvartere blev sendte ud paa Expedition efter den, men vendte tomhændede tilbage. — Ritmesteren brød op, da han mente nok endnu at kunne slippe ind paa en eller anden Kafé og faa læst om denne mærkværdige strategiske

Hændelse. Og aldrig saasnart var han forsvunden, for Peter Nicolai trak Berlingeren op af Lommen og gav den til den nærmeste Opvarter med de Ord: „Hvis der skulde være Flere, der ønsker at se den, saa er den her! . . . Gudskelov, jeg fik ham til at gaa, den gamle Dumrian!“ — Og saa rykkede han og jeg sammen.“

„Ja, han har saamænd ogsaa en Gang havt mig tilbedste,“ tilstod Müffelmann. „Vi var kommen til at staa sammen ved Plænen første Aften, at der optraadte en Artist ved Navn Gilford, der gjorde det Kunststykke at holde et langt Fyrretræes Bord i Tænderne, medens en Anden gjorde Kunster derpaa. Da jeg tilkjendegav mit Bifald, sagde Peter Nicolai: „Ja, det er brillant gjort! Men det Mærkeligste er dog, at Manden ikke ejer en eneste Tand i Munden, men har helt Gebis, — han skal ogsaa bruge fem om Aaret!“ — Da jeg den Gang ikke kjendte noget rigtigt til ham, indskrænkede jeg mig til at svare, at det maaske var derfor, Gilfords Engagement var saa dyrt. Men paa staaende Fod svarede Peter Nicolai: „Ja, men han gjemmer sit Forcenummer til senere. Vil De tænke Dem, han hænger sig ved en slap Line i de øverste Øjenvipper af det ene Øje, og saa hæver han sig ganske langsomt op paa Linen blot ved at lukke Øjet til; han maa have voldsomme Kræfter!“ — Men den var mig dog for drøj! Og saa takkede jeg og gik.“

„Som et af de bedste Exempler paa, hvordan han kunde forvirre Folk, kan jeg fortælle en lille Historie,“ afløste Walldorff Kancelliraaden med at sige. „Jeg sad alene med ham ved en tarvelig Boeuf en Søndag Middag

og saa kom Bertini — De veed, ham, Korformanden ved det kongelige Theater — hen mod os og spurgte paa sit Italiensk: „Goddag, Hr. Hanse! De har ikke set min Kone og min Barn?“ — „Næ, ikke for nyligt, Gud være lovet!“ svarede Peter Nicolai. — „Jeg ikke begribe det! Klokke er nu halvfemme, og jeg sat min Kone og Barn til Møde Klokke fire ved Indgange.“ — „Saa? Hvorfor det?“ — „Vi skulde gaa til Dem og spise Kotelette.“ — „Naa! Hvornaar skulde det være?“ — „Nu! Men de være ikke at træffe.“ — „Hvem?“ — „Min Kone og Barne, sige jeg jo!“ — „Saa? Skulde De træffe dem?“ — „Ja, ved Indgange Klokke fire!“ — „Hvorfor det?“ — „Jeg aftale at spise Kotelette med dem.“ — „Hvor skulde det gaa for sig?“ — „Men, Sacramente, jeg jo sige: her!“ — „Naa ja ja, nu forstaar jeg det! . . . Med hvem skulde det da være?“ — „Aa, jeg blive gale! Med min Kone og Barne!“ — „Ved Indgangen?“ — „Nej, her . . . her . . . her!“ — Samtalen fortsattes endnu i nogen Tid paa samme Maade, til Italieneren var bleven saa ophidset, at Peter Nicolai ansaa det for tilraadeligst at traktere ham med en Bajer til at svale sig af paa.“

„Den bedste Vittighed, han har sagt, faldt dog nok paa en Slutningsfest, som blev given for alle Funktionærerne,“ mente Mørup. „Der blev danset i Koncertsalen, og blandt de ivrigste Dansere var den franske Luftskipper Wells. Han kunde imidlertid slet ikke komme ud af den danske Maade at danse paa, og derfor sagde Peter Nicolai: „Det er saamænd Synd, om den Mand skulde betale Noget til Musiken, for han har slet ikke brugt den!““

Maden kom nu paa Bordet, og god blev den befunden at være. Hummerne modtog de mest smigrende Lovprisninger uden at rødme, hvad der maaske for en stor Del kom af, at de iforvejen vare saa røde i Kammen, som de paa nogen Maade kunde blive, og man gav sig i Lag med at stange Hale og Kloer op af deres Skaller, under hvilket Pilleværk det oplystes om Müffelmann, at han var saa stor en Elsker af denne Ret, at han, da han en Gang havde faaet en Hummerklo, hvorved der af en Fejltagelse hang en Nøgle, havde spist denne sidste med.

Dette Skaldyrs Opholdssted — i levende Live, forstaar sig, ikke nu, da det svømmede rundt i et saa unaturligt Element som Olie og Eddike, der endda tydeligt nok havde været i Berøring med Peberkysten — bragte Walldorff i Tanker om, at der i gamle Dage, da den idylliske, hyggelige og romantiske Stadsgrav med sin, af de ludende Træer flettede Løvværkskuppel dannede Skjellet ind mod Byen, blev drevet et ikke saa ringe Fiskeri paa Tivoli. Og dette gav ham atter Lejlighed til at opfriske den gamle Historie om, hvorledes der en Gang sad en særdeles ivrig Lystfisker i Bestyrelsen, hvem nogle durkdrevne Gavstrikke spillede det Puds, da han en Formiddag var gaaet bort fra sine tre—fire Snorer for at nyde sin Frokost, at hænge en af de udstoppede Lærredsfisk, som mere var bestemte til i Pantomimen at give Pjerrot og Fiskerkjællingen paa Torsken med end til at spises i kogt eller stegt Tilstand, paa Krogen blot for at kunne more sig over Vedkommendes Skuffelse og Raseri, da han trak sit ualmindeligt vægtige Bytte op.

„Ja, den Slags Drift blev der drevet saa godt som hver Aften herude.“ faldt Mørup, som havde gjort det af med sin halve Hummer under den Andens Fortælling, ind. „Jeg kan fortælle om, hvordan vi paa denne Maade flere Aftener blev gratis bespiste herude . . . Apropos, vi skal vel ikke nøjes med den Bid Mad? Det er da Synd, at den bitte halve Hummer skal kravle alene om dernede i Maven, og jeg har i det mindste en vældig Appetit, for Mutter har i Anledning af, at baade hun og jeg skulde leve *bon* til Aften, spist mig af med den rene Balletmestermad til Middag. Jeg veed ikke, hvad De giver mig for sød Suppe og usle smaa kogte Makrel?“

„Jeg kan give Kjærnemælkssuppe og Frikadeller“, tilbød Müffelmann spagfærdigt, „for min Kone har opfattet Situationen akkurat som Deres.“

„Og jeg kan byde paa Hachis og Stikkelsbærgrød“, meddelte Walldorff og saae endnu yderst forsulten ud.

„Saa skal vi Pinedød have Rostbeef! Det er Noget, der er Fyld i, som Manden sagde, da han saae Frihavnsanlæget.“

Efterat gamle Jørgensen havde erklæret, at Rostbeef'en var saa god, at han selv havde nydt deraf paa et Par Stykker Smørrebrød, blev han sendt afsted med en Ordre paa tre Portioner af det røde; og medens han fjernede sig, fortalte Mørup:

„Jo, ser De, der laa den Gang der, hvor nu Wivels Taarnpavillon ligger, en yderst tarvelig, lille Brædde-hytte, som populært kaldtes Flydebroen, paa Grund af en Bro — eller Altan, skulde det vel være —, der var bygget ud over det lavereliggende Terrain hen mod

Theatret. Værten her hed Peter Svendsen, mere bekjendt som Indehaver af den saakaldte Punschesal i Folketheatret, og da han ogsaa paa sin Vis var et Stykke af en Original, samledes den Klikke, jeg den Gang var Medlem af, snart hos ham og snart hos Peter Nicolai, hvorfor de to Herrer naturligvis ikke havde det bedste Øje til hinanden. En Aften havde vi siddet paa Flydebroen og drukket et Glas Øl; men da Klokken var bleven henad ni, fik vi Lyst til at forlægge Residensen hen til Peter Nicolai. Da Peter Svendsen hørte Forslaget herom, spurgte han lidt gnavent, hvorfor vi ikke lige saa godt kunde spise hos ham, og saa fik En af os den Ide at svare, at vi var buden paa Lammefrikasé hos Peter Nicolai. — „Hvad for Noget?" udbrød Peter Svendsen, der strax indsaa, at det var en lumpen Bestikkelse af hans Konkurrent. „Giver den Krapyler Lammefrikasé?!" — „Ja, og vi maa skynde os, for vi er bedt til Klokken ni," sagde en Anden af Klikken, thi godt sammenspillede var vi. — Vi bød saa Peter Svendsen Farvel og hastede alt hvad vi kunde, over mod Divanen her, for at faa den Lammefrikasé, som vi naturligvis ikke var inviteret til, paa Bordet, inden Peter Svendsen kom; thi vi nærede ikke et eneste Øjeblik Tvivl om, at han vilde følge efter, saa snart han kunde det. Af Forsigtighedshensyn satte vi os udenfor Divanen, for vi vidste, at Peter Nicolai ikke godt kunde være borte inde fra Lokalet, hvor der var travlt paa denne Tid, og vi naaede da ogsaa at faa Frikaséen serveret, før Peter Svendsen kom. Han arriverede da ogsaa kort efter, og al hans Tvivl svandt, da han saae os spise af Hjertens Lyst.

Han blev naturligvis anmodet om at tage en Bid med men han vilde Intet nyde af sin Rivals Traktement, hvorimod han just ikke i den blideste Tone sagde: „Imorgen er der Lammefrikasé hos mig! Jeg haaber, de Herrer gjør mig den Fornøjelse?“ . . . og saa tridsede han af. — Næste Aften gjorde vi akkurat den modsatte Tur. Klokken otte mødtes vi hos Peter Nicolai og drak et Glas Øl, og da det blev henad ni, beklagede vi, at vi maatte gaa, men vi var inviterede af Peter Svendsen. Peter Nicolai saae mistænksomt paa os; men da han var en Del mere fiffig end Svendsen, fulgte han strax med os. Jo, det havde sin Rigtighed! Der stod virkelig den herligste Lammefrikasé paa Bordet til os. Han beklagede ikke at kunne modtage Indbydelsen til at spise med, men fjernede sig efter at have bedt os gjæste ham den følgende Aften. Paa den Maade fik vi fri Beværtning flere Aftener itræk; men til alt Uheld kom de to Konkurrenter en Gang til at tale sammen og gjensidigt bebrejde hinanden at være begyndt paa denne dumme Trakteren. Saa opdagedes jo vore Rævestreger, og det var ude med den frie Fortæring. — for Resten tror jeg dog, vi snart var bleven kjede af Lammefrikasé!“

Under Fortællingen var Rostbeef'en og den afsluttende Ost gledet ned, og efter at have gjort op med Jørgensen, der i Dagens Anledning fik extra, for ham ufatteligt flotte Drikkepenge, forlod Triumviratet Nimbs Divan.

„Hvad nu?“ spurgte Walldorff og Müffelmann samtidigt efter at være gaaet et Par Skridt, idet de ligesom udnævnte Mørup til Overleder af Expeditionen.

„Ja, nu foreslaar jeg, at vi opfører os ganske, som vi gjorde, da vi i vore unge Dage gik paa Tivoli,“ svarede den nyvalgte Tillidsmand.

„Det er udmærket!“ udbrød den mindre kløgtige Partikulier. „Hvad gjorde vi da?“

„Ja, i rigtig gamle Dage plejede vi at gaa over i det saakaldte Krebsehus og faa et Parti Billard,“ oplyste Müffelmann som Nestor. „Og det kunde vi da ogsaa godt faa os nu, da der er kommet Billard hos Schultz ovre i Arenatheatrets Kafé.“

„Næ, Billardspil paa Tivoli, — det kjender jeg ikke noget til! Det maa have været den Gang, da Methusalem var Medlem af Bestyrelsen,“ mente Mørup særdeles humoristisk. „Nej, vi skal over at skyde om den Toddy, vi siden skal have.“

„Det er rigtigt, saadan var det!“ raabte Walldorff ivrigt. „Der gaar eet Glas ad Gangen!“

I saa stolt og majestætisk en Marche, som var det en Procession af det borgerlige Fugleskydningsselskab udi den Stadt Ebeltoft eller Kjerteminde, skred de gjæve Kæmper over til Skydepladsen for med de morderiske Vindbøsser at nedlægge de stakkels uskadelige, i Følge en grum Jagtlov kun om Vinteren fredede Blikfugle.

Mørup lagde for. Men da den Fugl, han havde sigtet paa, paa en udfordrende, næsten spodsk Maade blev siddende paa sin Pind lige saa lebendig, som den nogensinde havde været, sagde han dels af Ærgrelse og dels for at bortlede Opmærksomheden fra Svipperen: „Det var dog noget ganske Andet, den Gang tykke Jensen havde Skydebanen, Vægten og Tyrehovedet! . . .

Kan De erindre ham? Gudbevares, hvor var det Menneske dog svært! Naar han stod med en af disse Bøsser, fyldte den ikke mere i Haanden paa ham end, som jeg vil sige, en Slikasparges i Haanden paa en almindelig Mand."

„Det var derfor heller ikke saa underligt," indflettede Müffelmann, „at det blev sagt om ham, da han tog bort herfra, at han havde faaet en Ansættelse ved Vejvæsenet i Jylland, idet han var engageret til at træde Skjærver ned paa Landevejene."

„Man har ogsaa den Historie om ham," tog Walldorff fat, glad over at komme af med en Anekdote, „at han en Søndag Eftermiddag, da Fjedren i Tyrehovedet var i Ulave, stak sit eget Hoved op i Stedet for og lod der hagle Slag ned over det à fem Øre Stykket."

„Ja, den er gammel! Den Historie blev lavet i vores Klikke for at illustrere hans Paaholdenhed," oplyste Mørup saa vigtig som nogen Personalhistoriker. „Han maatte da ogsaa ved adskillige Lejligheder bøde derfor, især fordi han, der den Gang havde meget bedre Raad end mange af os Yngre, holdt saa meget af at lade sig traktere. En Eftermiddag, da vi sad udenfor Peter Nicolai, kom Jensen saaledes over til os, lokket af vor højrøstede Tale og muntre Latter. Der var en Velhaver, som trakterede med Kneckbeiner, og Jensen modtog med gridsk Glæde det Glas fine Likør med Æggeblommen i, der blev budt ham, og svælgede med velbehagelige Smask i Nydelsen deraf. — „Ja, det smager godt!" sagde Peter Nicolai og tilføjede saa paa sin troværdige Maade: „Og man kan ikke sige, det er dyrt,

fire Skilling for saadan et Glas.“ — „Giv os sex Glas til, Hansen!“ rekvirerede Skydemanden, der saa tidt var bleven trakteret af os og nu saae en billig Lejlighed til at gjøre Gjengjæld. — Da Betalingsstunden kom, blev der imidlertid afkrævet Jensen en Rigsdaler, og da han protesterede, blev han oplyst om, at hver Kneckbeiner kostede en Mark, og at der kun var blevet sagt, at fire Skilling selvfølgeligt ikke kunde kaldes dyrt derfor. Den svedne Jyde ærgrede sig vældigt over at være gaaet i saa plump en Fælde og forlod strax vort Kompagni. Men det varede længe, inden han igjen satte sine Ben hos Peter Nicolai.“

„Monstro, det virkelig er sandt, hvad man fortalte.“ spurgte Walldorff, „at det største Traktement, Jensen ellers tillod sig, naar han saae Bekjendte hos sig i det lille Aftrædelsesrum bag det beskedne Etablissement med Tyrehovedet, Vægten og Haandtræksmaskinen, at det var en dansk Snaps, hvortil man saa i Stedet for Øl eller en Gnalling Sukker — saadan som jævnere Folk tidt bruger det — fik et Par Jordbær med Puddersukker?“

„Jo, jeg har selv smagt den mærkelige Ret!“ bekræftede Mørup og gjorde en uappetitlig Grimasse ved Tanken. „Ja, det var en sær Fyr, den Skydemand! Men snu og snedig var han, og det Bagrum, De talte om, var ham til stor Nytte. Naar saaledes en kongelig Prins eller anden højtstaaende Person gjæstede Tivoli og beærede Jensen med et lille Besøg for at prøve Kræfter med sine Kavalerer paa Tyrehovedet, saa anbragte Jensen sin Medhjælper i Rummet bagved. Hver Gang Prinsen nu skulde slaa, gav Jensen et lille Knips paa Væggen;

saa slappede Medhjælperen derinde Fjedren, og Prinsen slog en gevaldig Masse Pund. Men var det Kavalerernes Tur, blev Fjedren strammet, og derfor var det ikke saa underligt, at de aldrig kunde hamle op med Hans kongelige Højhed, lige saa lidt som, at denne glad betalte Jensen godt og gik stolt derfra i Bevidstheden om sine egne Kæmpekræfter."

Under Afleveringen af disse Historier var Skydningen bleven fortsat, og det viste sig ikke at være saa let at faa alle tre Glas paa een Haand, eftersom Mørup og Walldorff en langsommelig Tid vedblev at „handle" med vexelvis to og et Glas paa Haanden. Omsider fik Kampen dog det for den Førstnævnte noget triste Udfald, at han stod der ynkeligen *bête* med hele Tabet. Han syntes dybt nedbøjet og udtalte strax Haabet om, at de to Herrer vare altfor meget Gentlemen til at nægte at give ham Revanche paa Stedet ved at lade sig veje om fine Cigarer til Toddyerne saaledes, at den, der vejede mindst, skulde betale. Da Forholdet mellem de to Vindendes og den Tabendes Korpus omtrent var som mellem et Par Strikkepinde og et dertil hørende nyvundet Garnnøgle, protesterede Strikkepindene paa det Bestemteste og forføjede sig hastigt bort.

„Skal vi ikke tage en Tur paa Karruselbanen?" foreslog Partikulieren, helt kaad over at have vundet en Toddy.

„Jeg tror, De primer, Walldorff!" svarede Kancelliraaden skarpt. „Skal vor Opfriskning af gamle Minder gaa saa langt ned, saa burde vi have begyndt med at

tage en Madkurv med eller have nøjedes med Hvedebrød og Mælk, saadan som vi gjorde som Børn."

„De kan naturligvis ikke taale at kjøre rundt, men finder det skrækkeligt gyseligt ligesom en ung Pige."

„Jeg anser en Karrusel for et meget dumt Befordringsmiddel! Og jeg ser ingen Fornøjelse i at valse saadan rundt paa eet Sted, ligesom man var ude i Cyklop eller Cyklon, hvad det er det hedder."

„Aa, det kan s'gu være meget morsomt!" tillod Mørup sig at paastaa. „Jeg kan huske, at vi var en halv Snes unge Mennesker herude, den Gang der fandtes en Karrusel paa to Etager. Det var en Grundlovsdag, og vi kunde ikke finde Siddepladser nogetsteds, saa fuldt var der af Folk. Saa kjøbte vi os et Par Flasker Banco, lejede første Sal af Karrusellen for en halv Time og jollede rundt der, til Flaskerne var tømt. Det var virkelig meget gemytligt!"

Karruselbaneturen blev imidlertid forkastet, og Walldorff spurgte meget naivt: „Hvor drak vi egenlig vores Toddy i gamle Dage?"

„Skal vi ikke være ærlige, vi har jo ikke Madammen med?" proponerede Mørup. „Vi drak den paa et af de Steder, hvor der var Sangerinder!"

Paa de vemodsfulde Suk, de to Andre udstødte ved disse Ord, mærkedes bedst, at den oprigtige Bundtmager havde talt Sandhed.

„Aa ja!" jamrede Müffelmann. „Hvor er Øen med det skjønne Galleri af Kvinder . . . nej, jeg mener det grimme Galleri med de skjønne Kvinder og den meget bægrende, blegfede, podagristiske Pianist?"

„Og hvor er Danielsens Thepavillon, hvor de dydsirede unge Piger førte saa skjønt et Familieliv og henaandede de fortryllende Romancer og Sange til det moderlige Akkompagnement af en ældre, velnæret Matrone med Pyntekappe?“ klynkede Walldorff højst melantrist.

„Ja!“ stønnede Mørup. „De ere Alle gaaede al Kjødets Gang!“

„Apropos, skal vi ikke gaa hen i Ligkisten og faa Toddyen der?“ spurgte Kancelliraaden, som vilde videre.

„Vi kan ogsaa gaa over i Mejeriet, men saa bliver det rigtignok en Mælketoddy, hehe!“ læspede Partikulieren, der havde faaet den usalige Tro, at han kunde være vittig.

„Maa jeg gjøre Dem opmærksom paa, at vi er kommen sammen for at opfriske Minderne om de gode gamle Steder, og aldeles ikke vil have noget at skaffe med Bestyrelsens taabelige Paahit. Som bekjendt fandtes der i fordums Dage intet Mejeri her paa Etablissementet.“

„Der tager De dog fejl!“ berigtigede Mørup Kancelliraaden. „De veed da nok, at den Tombola, som laa omtrent, hvor Indgangen til Labyrinthen nu er, kaldtes for Meyeriet — med y —, ikke saa meget, fordi Spillerne deri nok kunde sammenlignes med Malkekoer, som fordi dens Indehaver var i meget nær Familie med Etablissementets daværende Direktør Meyer.“

„Jo, vist saa, den med de mange Nitter i Lykkehjulet! Det var om den, der stod i den, den Gang saa bekjendte Farce . . . Hvad var det nu, den hed? . . . Naa, det er sandt: Peter Sørensen! . . . det var der, Wulf sang:

„Beundring den Tombola vækker,
For det er det Fine ved den.
Naar tyve Numre man trækker,
Saa faar man kun „Nitten“ igjen!“

. . Naa, men hvad det var, jeg vilde sige: Skal vi saa gaa hen i Kisten?“

„Jeg foreslaar, vi hellere gaar over i Fregatten,“ sagde Mørup og tilføjede saa et diplomatisk — „i det mindste først!“

„Det er sandt, lad gaa! Jeg havde rent glemt, at Sangerinderne nu ere blevne sande Sirener.“

„Ja, lad os afholde en lille Fregatta! Skal vi loreleye det?“ debiterede Walldorff og lo af sit sprudlende Vid.

Man gik tilbage mod Nimbs Restaurant og drejede ned forbi den for gjennem Rosenpartiet at naa ned til Søen. Her gjorde Mørup en lille Standsning, idet han sagde: „Aa, Herregud! Her laa Direktionsværelset idyllisk stille, fjernt fra hele Anstaltens Larm, og hvor var der ikke smukt, næsten poetisk skjønt paa den lille Veranda, der var bygget ud over Stadsgraven, saa Smaabølgerne melodisk klukkede under den! . . . Ak ja, der har jeg tilbragt mangen en glad og munter Aften. Vi havde der navnlig nogle Sammenskudsmiddage, som virkelig maatte kaldes originale; en af de mest vellykkede husker jeg endnu saa tydeligt. Der optraadte den Gang herinde en Bagindier, som dansede fortrinligt paa slap Staaltraadsline, undertiden sammen med sin Kone. Det var et ualmindeligt smukt ungt Par med karakteriske, mørkt olivenfarvede Ansigter, skinnende hvide Tænder og noddebrune, bløde Øjne med et tungsindigt, ligesom hjemve-

fyldt Blik. Ejendommelig var den Maade, hvorpaa de sluttede sig til Folk; den havde noget af Barnetilliden og noget af Hundetroskaben ved sig og virkede derfor saa bestikkende, at vi af og til optog dem i vor Aftenkreds."

„Og det var naturligvis slet ikke den skjønne Indierindes Skyld! Slet ikke, fordi hun havde hvide Øjne og bløde Ansigtstræk og olivenfarvede Tænder . . . Passiar, omvendt, mener jeg naturligvis!" hviskede Walldorff mere end halvhøjt til Müffelmann og gav ham et gemytligt Puf i Siden, saa den ældre Kancelliraad saae sig nødsaget til at gjøre nogle mere stivbenede end letsvævende *entrechats* til Siden.

„Hold inde med Deres letfærdige Insinuationer og ekvivokke Sidepuf!" kommanderede Müffelmann barsk. „Man kan godt iagttage en sømmelig Tone, fordi man ikke har sin Kone med. Bryd Dem ikke om Noget, Morup, fortsæt kun Deres Fortælling!"

„En Gang, da vi var sammen med Indierparret, faldt Talen paa Retterne i deres Hjemstavn, og de var ganske enige om, at de Danske ikke forstod den Kunst at tilberede Carry. Den unge Kone begyndte paa at forklare os, hvordan det skulde gjøres; men vi bad hende hellere vise os det i Praxis ved, hvis hun vilde have den Ulejlighed, at tillave os en saadan Ret til en af vore Sammenskudsmiddage. Hun indvilligede beredvilligt, og da vi fra tidligere Tid havde et Løfte fra Bertini om at tilberede os nogle italienske Retter, besluttede vi at agere Sammensmeltere og foranstalte en italiensk-bagindisk Middag. — Tiden for Spisningen var sat noget sent paa

den berammede Dag, og de fleste af os mødte derfor en Timestid tidligere og forslog Ventetiden med at indtage en lille Appetitvækker, maaske for at den internationale Fest ogsaa skulde faa lidt af et fransk Præg. — Længe blev der ventet paa Bertini, men endelig kom han da og blev strax af Peter Nicolai, hos hvem Maden blev tilberedt, paa det Eftertrykkeligste vist ud i Kjøkkenet. — Det varede imidlertid ikke mere end et halvt Minut, saa kom den lille vævre Italiener farende tilbage i Lokalet og skreg, medens han sprællede ud med Arme og Ben som en overstadig oprømt Pulicinel: „Der er ikke til at være i Kjøkke — forsikre, en Rogdamp, saa jeg gaa fra Vejret! Hun være piskegale, det indianiske Fruentimmere! . . . Veed De, hvad hun arrangere? Hun riste to Punde Smør paa Pande og komme et ganske Punde Carry oveni. Du Forbarmelige! En Stanke saa stærke, at jeg græde modige Taarer som piskede! Jeg umulige lave Mad i det Kjøkke! Dog for gale, Kjødet smage af Carry . . .“ — „Det skal det ogsaa, Dumrianus!“ bemærkede Peter Nicolai med sin sædvanlige tørre Ro. — „Jamen ikke *min* Kjøde! Hendes Kjøde smage af Carry, saa grumme hun vil; men ikke min, ikke min! *Maledetto*, Tomate blive som Carry, Macaroni som Carry, Sauce som Carry, alle Ting blive Carry! Selv min Frakke her, lugte bare! Jeg ikke være derude, jeg give Maden op!“ — Paa en mere praktisk end egentlig lemfældig eller elskværdig Maade viste Peter Nicolai imidlertid den fnysende Italiener ud, hvor hans Plads var, idet han sagde: „Hør nu, Carri-Carrisima! Hvis din italienske Banditto infamo ikke strax være ude i Kjøkke

igjen, saa skal jeg hjælpe Dig derud med Komfure!" — Som bekjendt for enhver Husmoder er det særdeles vanskeligt, for ikke at sige umuligt at faa to Kogekoner til at enes i eet Kjøkken; men da den opsætsige Sydboer trods sin fremrykkede Alder ingenlunde var uimodtagelig for et Par brune, fyrige Kvindeøjne, endte den hele Staahej i den skjønneste Samdrægtighed, og Middagen blev saa god, som ønskes kunde. Den indledende Macaroni med Tomater var ypperlig og smagte slet ikke af Carry, som Bertini havde varslet saa ilde om. Desto mere var det Tilfældet med de Kyllinger, som derefter blev serverede i Indierindens Tillavning. Megen Hud lod hun os sandt at sige ikke beholde tilbage i Svælg og Strube, vi var nødt til at begaa en saadan Vanhelligelse som at spæde vor gode Rødvin med Masser af Isvand, og vi hvæsede som opskræmmede Gjæs, medens vi med Servietterne tilviftede vore Ganer og Halse en højst nødvendig Kjølighed — (Peter Nicolai sagde, hans Adamsæble var bleven saa stegt, at han hvad Øjeblik det skulde være, kunde servere det som indbagt Æble) —; men indrømmes maatte det, at Retten smagte udmærket. — Til Slutning trakterede Bertini os med en Bedekølle med Hvidløg, om hvilken jeg skal indskrænke mig til at bemærke, at jeg, lige saa snart den blev sat paa Bordet, pludselig kom til at mindes en elsket Lærer af den mosaiske Troesbekjendelse."

Medens Mørup spandt denne lange Ende, vare de tre glade Kapergjæster komne bi af Fregatten, og efter at have erlagt deres Bropenge, — hvad Walldorff, som paa dette Tidspunkt fandt, at Situationen krævede An-

vendelse af Sømandssproget, mente var det, der forstodes ved en god Prise, — entrede de rask om Bord og forføjede sig strax ned i Lastens Bule — for atter at citere den aandrige Partikulier.

Det lave Rum, der gjorde alle høje Herrer duknakkede, var godt besat, og skjønt alle Kanonportene vare smækkede op paa vid Gab, hvilede der over Lokalet en tung, kjælderstueagtig Duft af Øl, Toddy og Cigarer til 6 for 35, en Duft, som i Behagelighed mageligt kunde hamle op med den lummervarme Aftenluft udenfor, men for Resten i Forbindelse med det larmende Klaverspil og det skarpe, gjennemtrængende Sangforedrag vakte Ungdommens Minder hos vore Venner.

Müffelmann standsede ved et af Bordene i Baggrunden og spurgte, idet han rykkede en Stol ud fra Bordet: „Skal vi blive her?“

„Vist skal vi ikke nej!“ svarede Morup bestemt afvisende. „Hvornaar lod vi os i vore unge Dage nøjes med at være Statister i Baggrunden? Vi vil længere frem! . . . Hov, Opvarter! Kan De ikke skaffe os et Bord nærmere oppe mod Tribunen?“

„Hvis de Herrer vil betale reserveret Plads, saa finder vi nok et Bord,“ svarede den blegfede, forpjuskede Opvarter i en protegerende Tone.

„Det er noget Nyt, dette med reserveret Plads,“ bemærkede Morup nærmest til Oplysning for sine to Ledsagere; men Opvarteren, som troede det henvendt til sig, svarede med et overbærende Skuldertræk overfor saa grundig en Uvidenhed, at det havde de rigtignok havt længe.

Mørup løste imidlertid Billetter, og man fik Plads ved et af Bordene i anden Række og nød til sin Toddy i tavs Andagt det første Par Sange.

„Synes De nu, det er morsomt?“ spurgte Müffelmann gnavent. „Jeg gjør det i det Mindste ikke! Jeg tror, jeg er voxet fra den Slags.“

„Jamen vi sad s'gu heller ikke den Gang og hørte efter, som vi vare til Kirkeconcert,“ indvendte Mørup lige saa gnavent, da han havde opdaget, at han heller ikke morede sig.

„Vi maa stramme os lidt op! Skaal! . . . For Resten maa jeg sige, at jeg altid paa saadanne Steder morede mig lige saa meget ved at studere Publikum som ved at høre paa Skrigedukkerne — som vi kaldte dem.“

„Det har De Ret i!“ faldt Walldorff ind. „Og jeg har saa tidt — det vil sige, naar jeg nu en yderst sjelden Gang kommer paa saadant et Sted — moret mig over, at Publikummet saa akkurat ligner det, der søgte hos Sangerinderne, den Gang jeg turede. Det er de samme unge Kontorister og Grosserersønner, de samme letsindige unge Studenter og de samme halvt forsvirede ældre Parasiter, hvis Existens er mere end gaadefuld dunkel; de samme unge Kunstnere, der lade som de søge Motiver, og de samme skvadronerende Handelsrejsende, der skal lære det nyeste Refræn udenad for at forbavse og distancere Provinsboerne paa det forestaaende Brandskatningstogt — kort sagt, de samme Sviregaster, de samme Joner!“

„De glemmer de unge Journalister, der henne paa Hjørnet!“ rettede Mørup ham. „Den Race existerede

slet ikke i vor Ungdom — i det mindste ikke saadan i Skokketal —, og nu er de Herrer i Variétéernes Rige. Hver Aften hænger de begavede Ynglinge paa saadan et Sted og betragter hver lille Hændelse der som langt vigtigere end en nok saa verdenshistorisk Begivenhed; de sørger, naar Miss Rulliane Brittanica tager Afsked med Byen i den elegiske „Ta-ra-ra-bom-trala!“ og glæder sig, naar Fräulein Sentimentaline Dudelsach glider ud, medens hun snurrer sig rundt paa Mellemspillet, og sætter sig lige paa — paa Omkvædet!“

„Ja, naturligvis glæder de sig, for saa tjener de da til en extra Toddy paa den Nyhed,“ brummede Müffelmann knarvornt. „Uf, det vamler mig at se paa de indbildske, selvbehagelige Drengeborn og endnu mere at se paa dem, der smigrer for dem og trakterer paa dem for at opnaa deres Gunst! . . . Kom, lad os gaa! Nu har vi ogsaa hort Nok af dette Didelumdej!“

Han stak Resten af sin Toddy ud i et arrigt Drag og rejste sig for at gaa; og de Andre fulgte hans Exempel, da de vidste, at det var umuligt at holde paa den stædige Kancelliraad, naar han først var kommen i det Humor.

„Naa, gaa nu ikke der og se ud, som De var en Bedemand med en Tallerken sur Mælk i den ene og en Eddikeagurk i den anden Haand!“ begyndte Partikulieren opmuntrende, da de havde vandret en Stund i Tavshed. „Og De skal slet ikke lade, som De ikke morede Dem nede hos Syngepigerne, for jeg saae godt, hvordan De og hende tilvenstre, den lille, lyse Bolle med de to dybe Smilehuller, der saae ud, ligesom der var pillet et Par Rosiner ud af Bollen, een paa hver Side . . . hvordan De

og hun gjorde Øjenfyrværkeri og Kissemisse-Raketter med hinanden."

Hvis han havde ventet, at denne lille spøgefulde Insinuation skulde smigre Kancelliraaden, viste det sig, at han havde taget højligen Fejl; thi Müffelmann rejste ligefrem Børster, da han svarede: „Maa jeg bede mig fritagen for Deres uanstændige Personligheder! Jeg er ingen Tribune-Herre — det kan De selv være! . . . Kom, Mørup, lad os gaa hen til Koncertsalen og faa os lidt ordentlig Musik!"

„Nej!" raabte Bundtmageren bestemt afvisende. „Der er to Steder, De ikke faar mig hen i Aften, det er til Koncertsalen og Ægidius! Ellers hvorsomhelst De vil, men de Forlystelsessteder har jeg nok af til daglig! . . . Lad os gaa over i Ligkisten, vi nøjedes dog aldrig i vor Ungdom med eet Sangerindetempel!"

„Det er hørt! Det kan jeg sige som en af de gamle Tempelherrer!" tilstod Walldorff oprigtigt. „Men maa jeg ikke under Vejs give et lille Glas i Wivels Taarnpavillon, for jeg maa dog drikke Forlig med Müffelmann; det var ogsaa en priselig gammel Skik! De skal faa Deres Livdrik, Whisky og Sodavand."

„Maa jeg spørge, om det er Deres Hensigt at gaa alle Beværtningerne rundt?" spurgte Kancelliraaden allerede betydeligt formildet.

„Ja, hvorfor ikke? Det har jeg da gjort før! Jeg husker saamænd endogsaa, at vi vare et større Selskab af Damer og Herrer, som ikke fandt, der var Steder nok paa Landjorden, og derfor tog en Baad og roede rundt til de forskjellige Kjøkkener, som vendte ud til Stads-

graven, og derfra fik vi saa udleveret Iskager og saadant noget Pilleri til Damerne og Øl eller Sodavand til Herrerne."

Opholdet ved Taarnpavillonen gjordes saa kort som muligt; thi da den officielle Fredsslutning var beseglet, havde man jo Intet at blive der efter, og Klokken var endnu ikke elleve, da man sad i Tivolis Variété.

Sangpræstationerne skjænkede man med Skam at tale om ikke megen Opmærksomhed; thi Talen faldt snart paa Kaféens tidligere Vært, og Müffelmann lagde for med de mer eller mindre sandfærdige Oplevelser, der tillægges denne Original ved at sporge: „Ja, De kjender vel Historien om, hvorledes han en Gang kjobte en talende Hund?"

„Fortæl den bare, den er god nok!" sagde Walldorff, der vidste, Kancelliraaden var glad ved at fortælle, selv om de Tilstedeværende kjendte Tildragelsen.

„Jo, det var en Gang tidligt paa Aftenen, da Værten sad alene, at en Mand, om hvem Værten ikke vidste, at han var Bugtaler, kom hen til ham og indlod sig i Passiar med ham. Manden havde en hvid Puddelhund med sig, som satte sig ved hans Fødder, medens han spiste væk paa det Smorrebrød, han havde bestilt. Hunden havde længe fulgt sin Herres Spisning, da den pludselig sagde: „Skal jeg ikke have noget Aftensmad med?" — „Hvad Pokker, kan Hunden tale?" spurgte Værten og var nær dejset ned af Stolen. — „Ja, jeg har havt stort Mas med at lære den det, men nu kan den ganske godt. Jeg rejser med den og viser den frem," oplyste Bugtaleren og henvendte saa til Hunden: „Ja, Du kan

jo forlange, hvad Du vil have!" — „Surbrød med salt Kjød og Rugbrød med fersk!" lød Hundens Bestilling paa. — Manden rekvirerede det hos Opvarteren, og medens Hunden guffede i sig, indledede Værten Forhandlinger om at kjøbe det sjeldne Dyr. Bugtaleren var meget uvillig til at sælge, da Hunden var hans vigtigste Erhvervskilde, men tilsidst slog han dog til til en meget høj Betaling. — Aldrig saa snart var Handelen sluttet, før Hunden indigneret udbrød til sin Herre: „Sælger Du mig?... Saa siger jeg ikke eet Ord mere fra denne Stund!" — Naturligvis vilde Værten strax have Handelen til at gaa tilbage, og det fik han nok ogsaa; men Historien føjer til, at han maatte kjøbe sig fri med et større Traktement baade til Herren og Hunden."

„Ja, den hører vel nok til de lavede Historier, og dem har man Masser af om den Mand; men det er det Samme, jeg siger som Walldorff: den er god nok alligevel!" sagde Mørup. „Men jeg kan fortælle Noget, jeg selv har oplevet herinde, og som ogsaa var ganske morsomt, skjønt Værten ikke tog Del deri. — Selskabet var et helt andet end det, jeg plejede at være sammen med paa Tivoli, eftersom Anledningen til Sammenkomsten var den, at Professor Hoedt for at gjøre Bekjendtskab med Artistlivet paa nærmere Hold havde anmodet den senere Direktør Robert Watt om en Aftenstund at føre ham sammen med nogle af de Optrædende fra Cirkus Salomonsky, som det Aar optraadte her i Byen. Watt, der den Gang var Redaktør af „Dagens Nyheder" havde let ved at opfylde Hoedts Ønske, da han som hyppig Gjæst i Cirkus kjendte alle, eller i det mindste de mest

fremragende Artister derfra, og han stævnede Professoren og et Par Andre — hvortil jeg hørte — til at møde her i „Kisten“, hvor han vidste, Artisterne søgte. Vi mødtes Klokken ni—halvti, og de, vi ventede paa, kom da ogsaa enkeltvis slentrende efter Haanden, som de blev færdige ved Cirkusforestillingen. Da vi havde været saa fiffige at sætte os ved det store Bord lige tilhojre for Indgangen, fik Watt hurtigt fat i dem, han ønskede, og Præsentationen var snart foretagen. I Reglen er Cirkusartister ikke synderligt interessante; skjønt de have rejst saa meget, have de set saa uendeligt lidt, de kunne næsten kun udelukkende tale om sig selv og deres Præstationer, og de Cirkushistorier, de en Gang imellem rykke ud med, rumme intet Humør, men have en uheldig, ram Bismag af Kulissesladder. Den paagjældende Aften fik Samværet dog en aparte Tillokkelse, idet Artisterne, forledede af Hoedts Professortitel, troede i ham at have en af deres Egne for sig, vurderende ham noget lavt til saadan Noget som Professor i den højere Magi, Imitationskunst, Bugtaleri eller hvad de nu monne forestille sig. Vi Andre oplyste dem naturligvis ikke om deres Fejltagelse; vi havde end ikke den ringeste Medlidenhed med Hoedt, skjont vi helt vel saae, hvorledes den fine, lidt stikne Professor krympede sig under Artisternes mere velmente end tillokkende kammeratlige Behandling. — I Samtalens Løb kom to af Artisterne heftigt op at disputere om et tilsyneladende saa ligegyldigt Spørgsmaal som, om et eller andet Gymnastikerselskab for Øjeblikket var engageret hos Renz i Berlin eller hos Cinicelli i St. Petersborg. De debatterede Emnet med en Ivrighed, som var

det en Livssag for dem at faa det afgjort med det Samme, og mere og mere højrostede blev de, hidsigere og hidsigere. Begge havde opbrugt alle deres Argumenter, og den Ene vidste derfor ikke bedre end at bekræfte sin Paastand om at have Ret ved med en vældig kaudervælsk Ed at slaa i Bordet. Mærkeligt nok var Folgen heraf aldeles ikke, at hans Modpart blev overbevist, men kun den, at Halvdelen af vore Glas tog sig en lystig Svingom paa Bordet og derpaa trimlede om, saa Indholdet flod i stride Stromme. Den Anden, der naturligvis ogsaa stod paa sin Ret, tænkte formodentlig, at hvis saadant et slaaende Argument kunde gjore det, saa stod han ikke tilbage, hvorpaa han afleverede et lige saa kraftigt Næveslag i Bordet og — ratsch! der laa Resten af Glassene. — Hoedt var saa lidt som noget en Ynder af legemlig Kraftudfoldelse, og i sin Uvidenhed om, at slige Kraftytringer Intetsomhelst betyder blandt den Klasse Mennesker, frygtede han for, at de to Kæmper i næste Øjeblik skulde ryge i Haarene paa hinanden. I hojeste Grad nervos saae Professoren over paa Watt og os Andre med et ængsteligt Sporgsmaalstegn i hvert Øje om, hvad Udfaldet skulde blive af dette her. Det blev et helt andet, end nogen af os havde ventet. idet der blev gjort en pludselig Ende paa Debatten om Engagementssporgsmaalet og over Hovedet al Debatteren. Vor Opvarter kom nemlig ilfærdigt hen til os og hviskede de magiske Ord: „Voxkabinettet brænder!“ — og dermed var alt Andet glemt.“

„Naa ja, Mollers Voxkabinet ude ved gamle Jernport der ved Værnedamsvejen . . . ja, det husker jeg nok

brændte for adskillige Aar tilbage!“ indflettede Müffelmann, som havde ganske ondt i Halsen af at tie stille saa længe.

„I en Fart var vi paa Benene, og Artisterne var de mest ivrige, da de hørte, hvad det gjaldt. Et Par Droschker kjørte os hastigt derud, og ved Hjælp af Watts Redaktørkort slap vi indenfor Politikordonen om Brandstedet. Ilden havde stærkt fat i den to Etages Bindingsværks Bygning, men vi trængte ind i Stuen, hvor det efter Datidens Forhold storartede Galleri af Voxfigurer befandt sig. Ingen Sinde glemmer jeg det Syn, vi der mødte! I den stegende Hede, som Branden udviklede, var nemlig Figurerne begyndt at smelte og tog sig højst pudserlige ud: hist stod der en fransk Trommeslager, som i Stedet for at røre Trommen — hvad der nok syntes at kunne være Anledning til — hengav sig til den Beskjæftigelse oven paa Trommeskindet at lave Voxkager af sine egne Hænder; og her besteg Maria Stuart Skafottet, hvor den sorte Præst og den røde Skarpretter med barske Miner ventede paa deres Offer, og lige stik mod Historieskrivernes Forsikringer svedte hun Angstens Sved, saa den i fede Strømme randt ned ad hendes voxblege Ansigt; der piskede to Negere løs paa Onkel Tom, og det maa have været et varmt Arbejde baade at give og at tage de Pisk, thi alle Tres Ansigter var voldsomt fortrukne, og — hvad der var det Mærkeligste — de havde helt skiftet Farve, de blegnede formeligt; og her sad Oehlenschläger i Arbejdsdragt, en storblomstret, prisbillig Slobrok, og digtede; han havde kun faaet fæstet et Par Ord paa Papiret . . .“

„Det var vel ikke „Underlige Aftenlufte“? For det vilde have passet forbandet godt!“ bemærkede Walldorff i en Parenthes for sig selv.

„. . . men Pennen var falden ham ud af Haanden, og han græd store, brændende Taarer over det smeltende Digt, han agtede at skrive, til han tilsidst fuldstændigt faldt sammen og blev borte i Slobrokken. Kun Napoleon stod urokkelig henne ved Endevæggen, skjønt der allerede var Ild i Skjøderne paa hans lange, graa Frakke.“

„Han havde ogsaa været i Ilden før!“ kunde Partikulieren ikke dye sig for at sige.

„Paa een Gang kom en Brandmand farende ind og brølede til os: „De Herrer maa gaa! Loftet falder om et Øjeblik!“ — Aldrig i mit Liv har jeg set et Menneske kunne forlænge sine Ben i en saa unaturlig Grad, som Høedt gjorde, da han i Spidsen for os løb ud af Huset. — Ved Siden af Voxkabinettet laa Schweizerpavillonen. De veed nok den med Sangerinderne . . .“

„Javel den, som gamle Bryde havde!“ sagde Müffelmann og rystede med Erindringens Vemod paa Hovedet.

„Den stakkels Mand, der frygtede for, at hans uassurerede Træhytte ogsaa skulde brænde, havde flyttet alt Inventariet ud, og da vi deriblandt opdagede en større Beholdning af Drikkevarer, tilforhandlede vi os en Flaske af Et eller Andet hos ham og satte os hen i et af Forhavens Lysthuse for at nyde den og Ildens videre Hærværk. Vi opdagede imidlertid, at Ingen af os havde Proptrækker, og en af Artisterne tog derfor Flasken og slog Halsen over paa den mod en af Lysthusets Tremmer. Desværre gjorde han det saa ubehændigt, at han

skar sig en stor Flænge inde i Haanden, saa Blodet taprendte deraf. Høedt var ved at besvime ved Synet heraf og raadede Artisten til strax at søge en Læge; men Kunstneren lo og søgte at standse Blødningen ved at hælde Sherry eller hvad det var, der var i Flasken, i Saaret og gnide dygtigt løs derpaa. — Høedt blev kun mere daanefærdig over at se denne Kurmethode og forestillede Manden alvorligt, at Saaret maaske for lange Tider vilde gjøre ham det umuligt at optræde. — Artisten misforstod dette og svarede leende: „Ach was, morgen mache ich nur Trapez!“ — „Trapez!?“ udbrød Høedt himmelfalden. „Saadan med at dreje rundt i Hænderne? ... Nej, det kan jeg ikke taale at høre paa! Jeg gaar!“ — Vi fik dog Professoren til at blive en lille Stund endnu; men da Ilden snart sagtnede, forlod vi Alle Brandstedet. Artistens Haand blødte stadigvæk, og ved en Post, som den Gang fandtes udenfor det Hus, hvor Kafé Osborne nu er, maatte vi gjøre et længere Holdt, for at han kunde faa vasket Saaret ud. Men Høedt var nu kommen sig saa vidt, at han inviterede os til Forestillingen i Cirkus Salomonsky næste Aften, da han nok vilde se, hvordan en Mand, der om Natten havde skaaret Haanden halvt over, bar sig ad med Dagen efter at „mache Trapez“, og med denne Indbydelse sluttede vi saa den mindeværdige Sammenkomst.“

„Puh! „Det var en lang Historie, den!“ som Manden sagde, han subskriberede paa Salmonsens illustrerede Konversationslexikon,“ pustede Partikulieren, saa snart Mørup havde sluttet. „Maaske kan nu en Anden faa Ordet for at gjøre opmærksom paa, at Tiden ikke staar

stille for at høre paa saadan en urimeligt lang Kronike, og at Klokken følgeligt er bleven saa mange, at vi snart maa gaa herfra, hvis vi igjen vil ind paa Tivoli."

„Paa Ti . . . Ti . . . Tivoli?" stammede Müffelmann i en Tone, som havde han aldrig før i sine Levedage hørt det Etablissement omtale, og gjentog: „Paa Tivoli? Nu, paa denne Tid? Hvad skal vi der?"

„Solde!" skreg Walldorff og viste sin Lærenemhed ved at slaa kraftigt i Bordet.

Müffelmann saae paa sin Ven — ikke bebrejdende eller misbilligende, men med et inderligt sorgfuldt, næsten opgivende Blik, saaledes som en Moder, i Følge franske Pantomimer, ser paa sin Søn i tre Fjerdedels *Andante maestoso.* Derpaa rystede han kummerfuldt sit graanede Hoved og henvendte sig blidt og blødt til Mørup med et mat beklagende: „Hvad siger De?"

„Solde!" brølede den ellers saa satte Bundtmager lige saa stærkt som det andet *mauvais sujet,* hvilket Svar var saa stik imod, hvad der ventedes, at det først foranledigede Kancelliraaden til at plirre voldsomt med Øjnene, som om han havde faaet en i Synet, og derpaa til i største Skynding at klarere med Opvarteren for at faa de to gale Mennesker ud af Lokalet, inden de begyndte at gjøre offentlig Skandale.

„Naa, De gaar dog med?" sagde Walldorff, da de atter stod ude paa Pladsen. „Det kan jeg lide!"

„Jeg gaar med alene for at passe paa de Herrer, for i den Stemning De er, anser jeg det for uforsvarligt at forlade Dem."

„Tusind Tak! Leve den nye Chef for Ordenspolitiet,

Kancelliraad Tøffelmann, født Müffelmann!“ raabte Partikulieren og affyrede en hjertelig Lattersalve i Stedet for de obligate, forpiskede Hurraer. „Hvor skal vi saa fange an?“

„Jeg foreslaar,“ begyndte den skikkelige Mørup, „at vi til en Begyndelse svaler os lidt af i den fri Luft ...“

„Det var da endeligt et fornuftigt Ord!“ bifaldt Müffelmann.

„Vi kan jo for Exempel sætte os lidt udenfor Bodega,“ fortsatte Mørup fremdeles skikkeligt. „Man bør ikke glemme de nye Forbedringer for de gamle Herligheder.“

„Naa, Tak! Det er det, De forstaar ved at svale Dem af i den fri Luft!“ snerrede Kancelliraaden irriteret.

„Vi tager os kun en lille sød Venus!“ foreslog Walldorff og smækkede velbehageligt med Tungen.

„Deres skamløse Propositioner passer sig ikke for en gift Mand, og jeg protesterer bestemt mod dem!“

„Nej, nu bliver De s’gu for morsom, Müffelmann! „Venus“ er en højst uskyldig Madeira! . . . Fy, for en Ulykke, hvor De røbede Dem der! Jeg veed ikke, hvilket af de to Ordsprog, der passer bedst her: „Tyv tror, Hvermand stjæler“ eller „Det stille Vand har den dybe Grund“. Hvad mener De, Mørup?“

„Vi skal ikke lege Ordsprogsleg, mener jeg!“

„Aa, Walldorff gjør mig aldeles ikke flov! Jeg kjender Gud være lovet ikke Navnene paa alle Hr. Bodegas Vine og anede mindst, han gav dem saadanne obscure Navne.“

Det er aldeles ubegribeligt, hvilken Tiltrækning det kan have for Folk at nyde deres Glas Vin ved en simpel

Tønde i Stedet for ved et hyggeligt Bord og at sidde paa smaa Trætaburetter, der omtrent ere lige saa umagelige som Brolæggerstole; men vist er det, der var som altid udenfor Bodega fuldt af Mennesker, Damer og Herrer, som i den varme Sommeraften trak det saa længe som muligt ud med at gaa hjem i Seng i de beklumrede Soveværelser.

Vort Selskab fandt dog en ledig Tønde, og Walldorff bestilte en halv Flaske „Venus“ og to Glas.

„To Glas?“ udbrød Mørup forbauset. „Hvad skal det betyde? Vi er jo Tre!“

„Jamen jeg troede . . . jeg mente . . .“ hviskede Walldorff, hakkende i det og skelende betænkeligt hen til Kancelliraaden, „jeg har altid hørt, at det ikke gik an, at en Fangevogter drak sammen med Delinkventerne.“

„Ja, det har De for Resten Ret i,“ indrømmede Mørup, „men man har da vel Lov til at spørge; han ser ikke saa streng ud.“

„Vi kan jo prøve ad! . . . Drikker De et Glas med, Hr. Müffelmann?“

„Ja, gu' gjør jeg saa!“ tordnede Kancelliraaden med en Alvor, der viste, at han mente det oprigtigt. „Og jeg vil bare sige Dem begge To, at Deres Vittigheder ikke i mindste Maade generer mig eller skal afholde mig fra at tage Del i alt Muligt, hvad De hitter paa. Det manglede bare, at jeg skulde sidde med tør Mund, naar De selv tvinger mig til at sidde oppe her om Natten.“

„Saa skal det være tre Glas, Opvarter!“ rettede Walldorff sin Bestilling til.

„Men saa bliver en halv Flaske vist ikke nok!“

tilføjede Mørup. „Tag hellere en hel, Opvarter, ellers skal De løbe hvert Øjeblik!“

Om Opholdet her er Intet af Interesse at berette, og det blev kun af kort Varighed, hvad det jo ogsaa skulde være, da det jo ikke var nogen regulær Station, man befandt sig paa, men kun et Stoppested, der blev anløbet udenfor Planen.

Da det lidt over Midnatstimen begyndte at tynde ud mellem Gjæsterne, og flere og flere af Tønderne grinede frem i uhyggelig Forladthed, henkastede nemlig Mørup som et særdeles selvfølgeligt Spørgsmaal: „Det er vel snart paa Tiden, vi tænker paa noget Frokost?“

„Frokost?!“ raabte Müffelmann og kom i sin Betuttelse op at slaas med en Mundfuld Venus, der var under Nedsejling gjennem hans Svælg, men tog Fejl af Indløbet, saa han ikke kunde tale videre for Hoste.

„Pas paa Venuspassagen!“ raabte den stadigt vittige Partikulier, men fik et barsk Afslag paa et Tilbud om at dunke den Nødlidende i Ryggen.

„Frokost?!“ gjentog Müffelmann med svag krillevorn Stemme. „Det er da ikke Deres Alvor?“

„Jo, min Sandten er det saa!“ svarede Mørup. „Er De nogensinde gaaet herfra uden at faa saadan en lille Nattefrokost?“

Kancelliraaden begyndte paa et Svar, men blev atter afbrudt af Hosten, og dette benyttede Walldorff sig af til at sige: „Det kan ikke nytte, De vil nægte det! Vi To har mange Gange været sammen hos Peter Nicolai og spist Æggekage, som vi endda selv maatte lave, fordi Jomfruen var gaaet, men dog først havde været saa

betænksom at sætte alle Ingredienser, Æg, Flæsk og Purløg, frem til os."

„Ja, Spisesedlen var altid den samme," bekræftede Mørup. „Jeg husker det saa tydeligt, fordi der var en Mand, der hørte til vor Klikke og for Resten den Gang havde et mekanisk Kunstkabinet i Basaren. Han var en Original som de fleste Andre af Kompagniet, og en Gang før Tivolisæsonens Aabning kom han op til en Redaktør, som ogsaa hørte til Vore, for at bede ham henlede Opmærksomheden paa det omtalte Kabinet. — Redaktøren lovede det og sagde: „Naa, Gudskelov, nu faar man Dem da igjen at se, nu Tivoli aabner! Om Vinteren ser man Dem jo aldrig, men nu skal vi jo snart begynde paa de muntre Aftener igjen." — „Ikke jeg!" svarede den Anden. „Man bliver gammel, min Læge har forbudt mig at tage Del i den Slags Aftenselskaber mere. Jeg skal bruge Brønd!" — „Aa, det var da kjedeligt! .... Hvad vil De bruge? Marienbadervand eller hvad?" — „Ja, Doktoren har foreskrevet mig en højst mærkelig Kur: hver Morgen Klokken et skal jeg spise Æggekage og drikke en Snaps og Skibsøl til." — „Naa—aa! Ja, saa ses vi nok!" — Og det gjorde de nok ogsaa."

„Vi gaar vel hen til Kildepavillonen?" spurgte Walldorff. „Det er for Tiden det mest fashionable Sted at holde Nattesæde paa."

„Fashionabelt!" vrissede Müffelmann og spruttede som en hed Kakkelovn, der uforvarende faar sig et Styrtebad.

De Andre ænsede imidlertid ikke Kancelliraadens

private Mening om Pavillonens Anseelse og satte sig uanfægtede i Bevægelse.

Allerede paa længere Afstand hørte de Lyden af pludrende Menneskestemmer, blandet med et kort, smældende Skrald af overstadige Latterudbrud, denne Brummen og Summen, som lokker og drager enhver oprømt Sjæl, der søger ligesindet Selskab, men derimod støder Enhver, som ønsker Fred og Ensomhed, bort og blot gjør ham melankolsk og indesluttet. Da de tre Jubilarer nærmede sig, saae de, at de fleste Pladser saavel inde i den primitive Buffetstue som ude under Solsejlet — der paa dette Sted maaske nok saa passende kunde kaldes for Maanesejl — vare optagne af en broget Skare unge Mennesker. Det var et ganske ejendommeligt Publikum, der søgte her: man opdagede ved første Øjekast det gemytlige, lidt forsorne Bohême-Præg, som karakteriserede de ellers saa forskjellige Gjæster. I broget Virvar sad her ferierende Provinsskuespillere med deres Koner og Kjærester, som fraadsede med soignerede, velfriserede og -krøllede Lokker — baade Damer og Herrer, forstaar sig —, med extravagante Hovedbedækninger af alle, blot iøjnefaldende Former og Farver, og med stormønstrede, forlorent flotte Kostumer; blege, forvaagede Musikere fra Sangerindepavillonerne, for hvem Aftenens Traktement ikke havde været rigeligt nok til at gaa til Køjs paa; et Par lavstammede, sortsmudsede Cirkusartister med overordentligt rig Guldornamentik paa Fingre, Bryst og Mave, som trakterede paa og snakkede Kaudervælsk med nogle Figurantinder fra Balletten; nogle meget bekjendte unge Herrer af den nyopfundne Rangklasse: Revuefor-

fattere; en Del af de ungdommelige Journalister, som vort Selskab havde truffet ovre i Fregatten, og enkelte af disse havde for at vise deres ubændige Mod til at sætte sig ud over Formerne Dame paa; og endelig i Baggrunden nogle faa Opvartere fra de finere Restaurationer, som gav Flottenheimerne og paa en aparte kammeratlig Maade kommanderede deres Kollega. Naar undtages disse Sidste, syntes det, at Alle kjendte hinanden, fra Bord til Bord talte og klinkede man med hinanden, og af og til gjorde man Visitter hos hinanden og slog sig for en Stund familiært ned i en fremmed Gruppe.

Ved Ankomsten blev vort Selskab maaske nok ugleset en Smule; men da det ikke lod sig i mindste Maade imponere, gik den Ting hurtigt over, og det viste sig tværtimod meget let at gjøre Bekjendtskab med disse Folk.

Et manglende Saltkar var mere end Anledning nok. Da Mørup nemlig raabte til Opvarteren om at skaffe et saadant, sprang en ung, adræt Skuespiller strax til fra Nabobordet og tilbød en Plat-de-menage, som han og Selskab havde afbenyttet. Mørup takkede ham mange Gange for hans Forekommenhed, og hermed skulde man tro den Sag sluttet; men Skuespilleren var øjensynligt ikke til Sinds at lade den udmærkede Introduktion ubenyttet.

„Undskyld,“ bad han og gjorde sig behagelig ved en genert Latter, „men jeg synes . . . Skulde jeg ikke kjende de Herrer et Steds fra Provinserne?“

„De kan selv være fra Provinserne!“ bed Müffelmann ham kort af.

„Ja! Halvtredie Maaned om Aaret! Ellers kan jeg

ikke være derfra, — jeg rejser nemlig!" riposterede Skuespilleren rapt.

„De skal ikke tage det saa nøje med, hvad den Herre siger!" undskyldte Mørup Kancelliraaden med. „Han er lidt gnaven, fordi han det meste af Aftenen har maattet gaa og passe paa to store Drenge."

„Ubehagelig Kommission! To store Drenge næsten lige saa vanskelige at haandtere som een Svigermoder! . . . Nej, jeg skal sige Dem, det forekom mig virkelig, jeg kjendte de Herrers Ansigter, og da jeg i Aften flere Gange er løben paa Dem her inde, saa troede jeg, De var Provinsfolk, der var kommen her ind for rigtigt at se Dem om."

„Nej, vi er Indfødte! Men De har Ret i, at vi har set os om her inde. Jeg skal nemlig sige Dem, vi er gamle Tivoligængere, og saa har vi i Aften holdt privat Jubilæum for at opfriske gamle Minder."

„De maa have oplevet Meget her inde i den gode Tid, De kan vist fortælle adskillige Historier herfra?"

„Det kan vi!" sagde Triumviratet som med een Stemme.

Denne lille Replik gjorde en frygtelig Ravage ved et af de nærmeste Borde. I Illøb stormede fire—fem af de omtalte unge Journalister til, præsenterede sig som Folk af Faget og bad om at maatte høre med og bruge Historierne i deres respektive Blade, det var saadan et herligt aktuelt Stof. I Parenthes bemærkes det derfor. at hvis Læseren muligt tidligere har hørt nogle af de tre Jubilarers Historier, saa veed han nu, hvorfra han har dem.

At beskrive, hvorledes Aftenen eller rettere sagt Natten endte, turde være temmeligt overflødigt. Tilhørerkredsen voxede mere og mere, mange af Fortællingerne tog stærk Applaus, og tilsidst endte det med et almindeligt Sold over hele Linien.

Og hermed ender Referatet af denne Festaften paa Tivoli. Det var jo kun et Slags privat Forskud paa Etablissementets Jubilæum, og hvorledes Morup og hans Familie vil te sig under dette, kan jo ikke siges endnu. Skal det staa i Forhold til denne Privatfest, vil det blive storartet; thi der kom tre meget oplivede og glade Jubilarer hjem til deres respektive Koner den Morgenstund.

LIBRARY
APR 12 1983
UNIVERSITY OF TORONTO

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

UTL AT DOWNSVIEW
D RANGE BAY SHLF POS ITEM C
39 13 01 04 11 010 1